

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປື້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປື້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3, 4
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3, 4
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 5, 6, 7, 8
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 5, 6, 7, 8
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 9, 10, 11
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 9, 10, 11
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 12, 13, Christmas Lesson
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 12, 13, Christmas Lesson
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ປຶ້ມປົວທັງຮ່າງກາຍແລະຈິດວິນຍານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 5:12-16

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ລູກາ 4:38-44; 5:12-6:11

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການປຶ້ນປົວດ້ວຍການແຕະຕ້ອງ ແມ່ນການປຶ້ນປົວທາງຮ່າງກາຍແລະທາງຈິດວິນຍານຂອງຄົນທີ່ເປັນໂຣກຂີ້ທູດ ແລະຄົນເປັ້ງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຢຊູປຶ້ນປົວພວກເຮົາດ້ວຍວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະອະທິບາຍໃຫ້ເຫັນຄວາມສຳຄັນທີ່ພຣະເຢຊູປຶ້ນປົວຄົນໂຣກຂີ້ທູດ ແລະຄົນເປັ້ງ ແລະກຳຢາກຮູ້ວ່າພວກເຮົາຕ້ອງການພຣະອົງປຶ້ນປົວພວກເຮົາຢ່າງໃດ.

ຄຳນຳ

ການເທສນາ, ການສິດສອນ, ແລະການປຶ້ນປົວຂອງອົງພຣະເຢຊູສ່ວນຫລາຍມີທັງສາມຢ່າງນີ້ພ້ອມໆ ກັນໄປ. ພຣະເຢຊູໄດ້ມາບອກຂ່າວປະເສີດໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ ມາສັ່ງສອນສາວິກກຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະໃຫ້ປະຕິບັດການດຳເນີນຊີວິດທີ່ສອດຄ້ອງແລະປຶ້ນປົວຄົນຕາມທີ່ເຮັດໄດ້. ການຮຽນປຶ້ມລູກາໃນວັນນີ້ຈະໄດ້ເວົ້າເຖິງການປຶ້ນປົວທີ່ຫລາຍໆຄົນຕ້ອງການ. ເພື່ອຈະຮູ້ລາຍລະອຽດພວກເຮົາຈະໄດ້ສຶກສານຳກັນໃນຫົວຂໍ້ທີ່ວ່າປຶ້ນປົວທັງຮ່າງກາຍແລະຈິດວິນຍານ.

ວັນນີ້ ພຣະຄຳພີຈະໄດ້ກ່າວເຖິງຄົນສອງຄົນທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ປຶ້ນປົວ. ຄົນທີ່ນຶ່ງແມ່ນຄົນທີ່ເປັນຂີ້ທູດ ເປັນຄົນທີ່ຖືກສັງຄົມປະຖິ້ມ. ຄົນທີສອງແມ່ນຄົນທີ່ເປັນເປັ້ງ ອາສັຍເພື່ອນຊ່ວຍຫາມຂຶ້ນເທິງຫລັງຄາເຮືອນເພື່ອທີ່ຈະເຂົ້າຫາອົງພຣະເຢຊູໄດ້. ສອງຄົນນີ້ມີຄວາມກ້າຫານຫລາຍແລະກໍເປັນສິ່ງທີ່ໝູນໃຈພວກເຮົາທັງຫລາຍດ້ວຍ, ຄືເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໝູນຂໍຕໍ່ພຣະເຢຊູເມື່ອພວກເຮົາຫາກມີຄວາມຕ້ອງການພຣະອົງ. ໃນນີ້ມີທັງການປຶ້ນປົວທາງຮ່າງກາຍແລະທາງຈິດວິນຍານ; ທາງສ່ວນບຸກຄົນ ແລະທາງສັງຄົມເໝືອນກັນ.

1. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຜູ້ທີ່ຂາດຄວາມເອົາໃຈໃສ່: (ລູກາ 5:12-26)

ຄົນຂີ້ທູດຜູ້ນີ້ໄດ້ທົນທຸກທໍຣມານມາຫລາຍສິບປີແລ້ວ. ພຍາດນີ້ໄດ້ເກີດມີຫລາຍໃນທົ່ວໂລກ ແຕ່ກໍເກີດເປັນບາງພາກສ່ວນ. ພຍາດແບບດຽວກັນນີ້ເກີດຂຶ້ນແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະບ່ອນ ແລະແຕ່ລະຄົນ, ແຕ່ວ່າສ່ວນຫລາຍແລ້ວແມ່ນເກີດຕາມຜິວໜັງ. ພາກສ່ວນທີ່ຢູ່ໃຕ້ຜິວໜັງກໍມີຜົນສະທ້ອນໄປພ້ອມເຊັ່ນເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍມືນຊາ ແລະເຈັບປວດຫລາຍ. ຖ້າບໍ່ມີການບຳບັດຫລືປຶ້ນປົວແລ້ວມັນຈະລາມໄປທົ່ວຕົນຕົວ. ຜູ້ທີ່ເປັນພຍາດນີ້ຕ້ອງແຍກອອກຈາກຄອບຄົວແລະສັງຄົມ, ເພາະພວກເຮົາຖືວ່າເປັນພຍາດຕິດຕໍ່.

ໃນພຣະທັມລະບຽບພວກເລວີ ບົດ13 ແລະ 14 ໄດ້ຖຽມໄວ້ໃນການປະຕິບັດຕໍ່ຄົນພວກນີ້ (ອ່ານ) ຫລືອີກອັນນຶ່ງກໍເວົ້າໄດ້ວ່າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສະອາດ. ຖ້າເວົ້າເຖິງເຮືອງສາສນາແລ້ວ ຄົນສ່ວນຫລາຍປະຕິເສດທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມນະມັສການນໍາ. ພວກທີ່ເປັນພຍາດນີ້ບໍ່ແມ່ນແຕ່ເຈັບປວດທາງຮ່າງກາຍທີ່ນັ້ນ ທາງດ້ານຈິດວິນຍານຍິ່ງໜັກໄປກວ່ານັ້ນ ຖືກປ່ອຍປະລະເລີຍ ຖືກປະຖິ້ມ....ແລ້ວກໍວ່າພວກນີ້ເປັນພວກທີ່ພຣະເຈົ້າລົງໂທດ. ແຕ່ໃນສັມຍຂອງພຣະເຢຊູ ຄົນເປັນຂີ້ທູດເອົາຕົວເອງແຍກອອກຈາກສັງຄົມ ແລະສັງຄົມກໍບໍ່ຢາກໃກ້ ພ້ອມດຽວກັນຍັງບໍ່ຢາກແຕະຕ້ອງຂໍ້າ.

ແສງສວ່າງໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກໃນສັຕວັດທໍາອິດ, ການສໍາແດງການປົ່ນປົວຂອງພຣະເຢຊູຈຶ່ງເປັນການແປກປລາດຫລາຍ. ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ລາວກັບໄປ, ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດລາວ ແຕ່ລາວກັບກັມໜ້າລົງທີ່ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ ແລະຮ້ອງຂໍຕໍ່ພຣະອົງວ່າ “ນາຍເອີຍ ຖ້າທ່ານພໍໃຈ ທ່ານກໍຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດີພຍາດໄດ້.” (ລກ. 5:12) ຖ້າພຣະເຢຊູຊົງພໍພຣະທັຍ ພຣະເຢຊູກໍຈະປົວລາວໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ແລ້ວພຣະອົງກໍໄດ້ຢຽດພຣະຫັດແລະແຕະຕ້ອງຜູ້ເປັນພຍາດນັ້ນ ເວົ້າວ່າ “ເຮົາພໍໃຈແລ້ວ ຈົ່ງດີສະອາດເສັຍ.” ໃນທັນໃດນັ້ນຄົນເປັນຂີ້ທູດກໍຫາຍດີ.(ລກ. 5:13)

ພຣະເຢຊູປົ່ນປົວດ້ວຍຫລາຍວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ:

- ປົ່ນປົວລູກຊາຍເສນາບໍດີຢູ່ໃນໄລຍະໄກ (ຍຮ. 4:43-54)
- ປົ່ນປົວຜູ້ຍິງທີ່ເປັນພຍາດເລືອດຕົກດ້ວຍຮັສມີ ໂດຍນາງໄດ້ແຕະຕ້ອງສິ້ນເສື້ອຄຸມຂອງພຣະອົງ (ມກ.5:24-34)
- ປົ່ນປົວຄົນຕາບອດດ້ວຍວິທີຖິ້ມນໍ້າລາຍໃສ່ດິນໃຫ້ເປັນຕົມ ແລ້ວກໍບອກໃຫ້ໄປລ້າງທີ່ແມ່ນໍ້າ ຊີໂລອາມ. (ຍຮ.9:7)

ພຣະເຢຊູປົ່ນປົວມະນຸດ. ພຣະອົງຊົງມີຄວາມເມດຕາກະຣຸນາ, ພຣະອົງຊົງມີຮິດເດດ, ພຣະອົງຊົງໄດ້ຮັບສິດອໍານາດຈາກພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະເຮັດຢ່າງໃດກໍຄົງໄດ້. ປະຊາຊົນທັງຫລາຍກໍມີຄວາມດີໃຈຫລາຍທີ່ເຫັນຢ່າງນັ້ນ ແລະຫລາຍຄົນກໍຕິດຕາມພຣະອົງ.

ເມື່ອເວົ້າເຖິງການປົ່ນປົວແລ້ວ, ພວກເຮົາຈຶ່ງມີຄໍາຖາມວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງບໍ່ປົ່ນປົວທຸກໆຄົນ? ນີ້ກໍແມ່ນຄໍາຖາມທີ່ດີ, ແຕ່ນີ້ ບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍທີ່ພຣະເຢຊູສະເດັດມາ. ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອປ່າວປະກາດເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງພຣະອົງຈະປົ່ນປົວໃຫ້ຫາຍໂຮກທຸກຢ່າງ, ຫລືເຮັດຄົນຕາຍກັບມາໄດ້ກໍຕາມມະນຸດຂອງພວກເຮົາກໍຄົງມີບັນຫາຢູ່ນັ້ນລະ. ກ່ອນຈາກໄປ ພຣະເຢຊູຍັງໄດ້ກໍາຊັບສັ່ງລາວວ່າຢ່າເວົ້າເຮືອງນີ້ໃຫ້ຜູ້ໃດຟັງ ແຕ່ຈົ່ງໄປຫາປະໂຮກທິດໃຫ້ເພິ່ນກວດເບິ່ງເຈົ້າ ເພື່ອພິສູດວ່າເຈົ້າດີສະອາດແລ້ວ ແລະຈົ່ງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕາມທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້. (ລູກາ 5:15)

2. ອ້ອນວອນຂໍພລັງແມ່ນວິທີຂອງພຣະເຈົ້າ: (ລູກາ 5:16)

ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ໜີໄປຍັງສະຖານທີ່ປ່ຽວ ບ່ອນທີ່ພຣະອົງອ້ອນວອນ (ລູກາ 5:16) ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າ ຜ່ານມາແລ້ວວ່າຈະເວົ້າເຖິງເລື່ອງຂອງສອງຄົນ ຄົນຂີ້ທູດແລະຄົນເປັນຫລ່ອຍ. ສອງເລື່ອງນີ້ບໍ່ໄດ້ປາກົດ ອອກມາໃກ້ຄຽງກັນ. ຫລັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູປິ່ນປົວຄົນຂີ້ທູດແລ້ວ ພຣະອົງກໍໄດ້ເອົາຕົວເອງຫລີກໜີໄປຍັງສະ ຖານທີ່ປ່ຽວເພື່ອອ້ອນວອນແລະສົນທະນາກັບພຣະບິດາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ເທິງສວັນ.

ພວກເຮົາທຸກຄົນກໍເໝືອນກັນ ສົມຄວນທີ່ພວກເຮົາຈະຮຽນຈາກພຣະເຢຊູ. ແທນທີ່ຈະສ້າງອຳນາດ, ສ້າງຄວາມນິຍົມຊົມຊອບໃຫ້ກັບຕົນເອງ ພວກເຮົາຄວນໃຫ້ກຽດແລະຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ. ເພາະພຣະ ອົງເປັນທີ່ມາຂອງສັບທຸກສິ່ງ. ພຣະອົງຊົງເປັນກຸນແຈອັນອັນສຳຄັນສຳລັບພວກເຮົາ, ຖ້າບໍ່ມີກຸນເປີດແລ້ວ ພວກເຮົາຈະເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່.

3. ການປິ່ນປົວຮ່າງກາຍແລະຈິດວິນຍານ (ລູກາ 5: 17-26)

ລອງວາດພາບໃນຕອນນີ້ເບິ່ງດູ. ພວກຟາຣີຊາຍ ແລະພວກທັມມາຈານກໍມາຟັງພຣະເຢຊູສັ່ງສອນ ເ ພືອນກັນ. ເປັນໂອກາດດີທີ່ພວກນັກທັມພວກນີ້ໄດ້ມາເຫັນຮູບພາບທີ່ມີຄົນແໜ້ນ ແລະສົນໃຈໃນອົງພຣະ ເຢຊູຢ່າງແໜ້ນໜາ. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງສອນກ່ຽວກັບເລື່ອງອັນໃດໃນວັນນີ້.

ທາງເຂົ້າເຕັມໝົດແລ້ວ, ແໜ້ນໝົດແລ້ວ ສີ່ຄົນຫາມຄົນເບິ່ງມາເຖິງປະຕູເພື່ອຈະເຂົ້າໄປຫາພຣະເ ຊູ ແຕ່ພວກເຂົາກໍເຂົ້າໄປບໍ່ໄດ້. ເມື່ອເຂົາເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຕ້ອງປິ່ນປົວຄົນນີ້ໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ພວກເຂົາຈຶ່ງ ຂຶ້ນໄປເທິງຫລັງຄາ, ມ້າງຫລັງຄາແລ້ວກໍຍ່ອນຄົນເບິ່ງກັບບ່ອນນອນຕາມປ່ອງນັ້ນລົງມາ.

ພວກເຮົາອາດຈະເຫັນວ່າເປັນການກະທຳທີ່ດີ, ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ ແມ່ນແຕ່ເຫັນໃນສີ່ຄົນເທົ່ານັ້ນ, ທັງຄົນເບິ່ງພຣະອົງກໍຍັງເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົານຳດ້ວຍ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ມີ ຫລັກສູດແລະບໍ່ມີຕຳຣາ ພຣະອົງປິ່ນປົວທາງຮ່າງກາຍພ້ອມທັງຈິດວິນຍານດ້ວຍ ແລ້ວແຕ່ໂອກາດແລະສະ ພາບແວດລ້ອມພຣະອົງໄດ້ກ່າວແກ່ຄົນເບິ່ງວ່າ ສຫາຍເອີຍ, ຄວາມບາບຂອງທ່ານໄດ້ຮັບການອະພິຍແລ້ວ. (5:20) ຄຳວ່າ ສະຫາຍເອີຍ ໃນທີ່ນີ້ເປັນຄຳທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ພວກເຮົາທັງຫລາຍຢາກໄດ້ຍິນເໝືອນກັນ. ທັງ ໝົດປໂຢກນີ້ພວກເຮົາກໍຢາກໄດ້ຍິນຈາກປາກຂອງພຣະເຢຊູ.

ເມື່ອພວກຟາຣີຊາຍແລະພວກນັກທັມເຫັນດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍພາກັນຄິດວ່າ ຄົນນີ້ເປັນໃຜ ເປັນຫຍັງ ເຂົາຈຶ່ງສາມາດອະພິຍໂທດບາບໄດ້? ພວກເຂົາຈະບໍ່ເບິ່ງໄປໃນແງ່ດີ ເຂົາຈະພະຍາຍາມຫາຂໍ້ຜິດຈາກພຣະ ເຢຊູແລະພະຍາຍາມທີ່ຈະລົງໂທດດ້ວຍ. ກ່ອນພວກເຂົາຈະເວົ້າຫຍັງອອກມາ ພຣະເຢຊູຊົງຊາບໃນຈິດໃຈ ຂອງພວກເຂົາກ່ອນແລ້ວ. (5:22) ພວກທ່ານຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າ ບຸດມະນຸດມີສິດອຳນາດຍົກຜິດບາບໃຫ້ມະນຸດໄດ້. (5:24)

ສ່ວນຄົນເປັຍ, ເມື່ອໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້ານັ້ນກໍຕົກສະເງິ້ເໝືອນກັນຊຶ່ງວ່າ ຄວາມບາບຂອງເຂົາໄດ້ໃຫ້ອະພິຍ ແລ້ວ. ພຣະເຢຊູຍັງໄດ້ບອກເຂົາອີກວ່າ ຈິ່ງລຸກຂຶ້ນຫອບເອົາທີ່ນອນແບກເດີນກັບບ້ານໄປເຖິດ. ທັນໃດນັ້ນ ລາວກໍກະທໍາຕາມທີ່ພຣະເຢຊູສັ່ງ. ຄົນທີ່ເປັນເປັຍແລະຄົນຫາມທັງສີ່ຄົນກໍເດີນກັບບ້ານດ້ວຍກັນເປັນທໍາຄົນ. ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍເຫັນກັບຕາຕົນເອງຢ່າງນັ້ນ ກໍມີການຖືກຖຽງກັນໄປຕ່າງໆນາໆ..

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າການສໍາແດງການອັສຈັນ ແລະການປິ່ນປົວພຍາດຂອງພຣະເຢຊູ ແຕກຕ່າງທັນໄປຕາມສະຖານທີ່ແລະສ່ວນບຸກຄົນ, ຂຶ້ນກັບຈຸດປະສົງແລະເປົ້າໝາຍທີ່ພຣະອົງມີພຣະປະ ສົງຢ່າງໃດ. (ມັດທາຍ 11:4-6) ການປິ່ນປົວແລະການອັສຈັນຍັງມີຢູ່ທຸກວັນນີ້ ພວກເຮົາຕ້ອງການໆຊ່ວຍ ເຫລືອຫລືບໍ່? ຖ້າພວກເຮົາຕ້ອງການພຣະອົງກໍຢູ່ກັບພວກເຮົາແລ້ວ.

ຄໍາຖາມ:

1. ຖ້າພວກເຮົາຫາກຕ້ອງການພຣະເຈົ້າປິ່ນປົວພຍາດໃຫ້ພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະຂໍວ່າຢ່າງໃດ? ພາກສ່ວນໃດທີ່ພວກເຮົາຢາກໃຫ້ພຣະອົງປິ່ນປົວໃຫ້?
2. ໃນສັດວັດທໍາອິດ ຄົນຂີ້ທູດເຂົາວ່າເປັນຄົນຢ່າງໃດ? ເຂົາກັບສັງຄົມໄດ້ບໍ່? ເຂົາກັບສາສນາໄດ້ບໍ່? ຄົນຂີ້ທູດຢູ່ຂ້າງໆເຮົາສັມຍນີ້ຍັງມີບໍ່?
3. ທ່ານໃຊ້ເວລາຫລາຍປານໃດໃນການອະທິຖານອາທິດຜ່ານມາ? (ອະທິຖານສ່ວນຕົວ)
4. ຖ້າພວກທ່ານຫາກຢູ່ໃນເວລາທີ່ພຣະເຢຊູປົວຄົນເປັຍທ່ານຈະຄິດຢ່າງໃດ?
5. ທ່ານມີປະສົບການຢ່າງໃດແດ່ກັບພຣະເຈົ້າ? ທ່ານສາມາດແບ່ງປັນຜູ້ອື່ນແດ່ໄດ້ບໍ່?
6. ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຕຽມຫຍັງໃຫ້ທ່ານແດ່ ເພື່ອວັນຄຣິສຕມາດ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ຄົນທີ່ຖ່ອມຕົວແລະຄົນທີ່ຂາດຄວາມຫວັງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 7:1-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ລູກາ 7:1-17

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູມັກຊ່ວຍຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອແລະມີການຖ່ອມຕົວແລະປິ່ນປົວຄົນທີ່ຂາດຄວາມຫວັງ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະສຳແດງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງຢ່າງໃດ-ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາກຳລັງຢູ່ໃນສະພາບຂາດຄວາມຫວັງ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະສຳແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ໃນຂະນະທີ່ຂາດຄວາມຫວັງໃນຊີວິດຢູ່ນີ້-ພວກເຮົາຍັງມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຢູ່ບໍ່.

ຄຳນຳ

ເມື່ອເວລາຈະຖາມຂໍສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງຈາກຄົນອື່ນ ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຝຶກຝົນຄຳເວົ້າຫຍັງຫລາຍດອກແມ່ນບໍ່? ບາງຄັ້ງຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເອີ້ນຂໍກໍໄດ້ ເຊັ່ນເດັກນ້ອຍ ພຽງແຕ່ສະແດງອາການກໍຮູ້ໄດ້ທັນທີວ່າຕ້ອງການອັນໃດ. ພຣະທັມຄຳພີໃນວັນນີ້ ພວກເຮົາຈະເຫັນຈາກຄົນເປັນກຸ່ມແລະຈາກສ່ວນບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການໆຊ່ວຍເຫລືອ.

ອົງພຣະເຢຊູກໍເຄີຍໄດ້ພົບມາແລ້ວໃນເຫດການຢ່າງນີ້, ຄືໃນຄວາມໂສກເສົ້າຂອງຍິງຄົນໜຶ່ງຊຶ່ງລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງລາວເສຍຊີວິດ. ລາວກຳລັງຢ່າງໄປທີ່ປ່າຊ້າພ້ອມດ້ວຍການຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງໜັກ. ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງສານລາວ. ນີ້ຄືເວລາທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສຳແດງອຳນາດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບຈາກພຣະບິດາ. ພຣະອົງຊົງຢູ່ເໜືອຄວາມຕາຍ ພຣະອົງຊົງຊະນະຄວາມຕາຍ.

ວັນນີ້ ພຣະທັມຄຳພີຈະໄດ້ກ່າວເຖິງຄົນສອງຄົນທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ປິ່ນປົວ. ຄົນໜຶ່ງແມ່ນຄົນທີ່ເປັນຂີ້ທູດ ເປັນຄົນທີ່ຖືກສັງຄົມປະຖິ້ມ. ຄົນທີສອງແມ່ນຄົນທີ່ເປັນເປ້ຍ ອາສັຍເພື່ອນຊ່ວຍຫາມຂຶ້ນເທິງຫລັງຄາເຮືອນ ເພື່ອທີ່ຈະເຂົ້າຫາອົງພຣະເຢຊູໄດ້. ສອງຄົນນີ້ ມີຄວາມກ້າຫານຫລາຍ ແລະກໍເປັນສິ່ງທີ່ໝູນໃຈພວກເຮົາທັງຫລາຍດ້ວຍ, ຄືເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາທູນຂໍຕໍ່ພຣະເຢຊູເມື່ອພວກເຮົາຫາກມີຄວາມຕ້ອງການພຣະອົງ. ໃນນີ້ມີທັງການປິ່ນປົວທາງຮ່າງກາຍແລະທາງຈິດວິນຍານ; ທາງສ່ວນບຸກຄົນ ແລະທາງສັງຄົມເໝືອນກັນ.

1. ເວລາຕ້ອງການພຣະເຢຊູຊົງຊ່ວຍເຫລືອ: (ລູກາ 7:1-5)

ກາເປນາອູມແມ່ນສູນກາງທີ່ພຣະເຢຊູເຄື່ອນໄຫວປ່າວປະກາດໃນແຂວງຄາລີເລ, ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ທາງຕາເວັນຕົກສ່ຽງເໜືອຂອງທະເລກາລີເລ. ພຣະອົງໃຊ້ເວລາຫລາຍທີ່ສຸດໃນເຂດນັ້ນ. ລູກາ 4:31-44. ພຣະອົງໄດ້ປົ່ນປົວຊາຍຄົນນຶ່ງໃນພຣະວິຫານ ແລ້ວກໍອອກໄປທີ່ບ້ານຂອງຊີໂມນເປໂຕ ປົ່ນປົວແມ່ເຖົ້າຂອງເປໂຕດ້ວຍ. ຫລັງຈາກນັ້ນຊື່ສຽງຂອງພຣະເຢຊູກໍດັງກະຈາຍອອກໄປ, ເວລາພຣະອົງເດີນທາງໄປທາງໃດ ກໍມີຄົນທີ່ຫຸ້ມ. ແຕ່ເວລາກັບໄປທີ່ກາເປນາອູມ ປະຊາຊົນທັງຫລາຍກໍຈື່ພຣະອົງໄດ້.

ຄົນໂຣມັນເປັນຄົນຕ່າງຊາດ ແລະກໍເປັນນາຍຮ້ອຍຄົນນຶ່ງ. ຖ້າເວົ້າເຖິງນາຍຮ້ອຍ ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ເປັນຫົວໜ້າທະຫານເຖິງຮ້ອຍຄົນ ຫລືເວົ້າອີກຢ່າງນຶ່ງແມ່ນຕ້ອງມີລູກນ້ອງເຖິງຮ້ອຍຄົນ. ນາຍຮ້ອຍແລະລູກນ້ອງແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຮັກສາຄວາມສົງບໍລິສຸດແລະຄວບຄຸມການເກັບພາສີດ້ວຍ. ຕາມທີ່ຈິງແລ້ວຄົນຍິວບໍ່ຄ່ອຍສົນໃຈກັບນາຍຮ້ອຍບານໃດ, ແຕ່ນາຍຮ້ອຍຄົນນີ້ພວກເຂົາຊໍ້າພັດຮັກເພິ່ນ ມີຄວາມນັບຖືຢ່າເກງເພິ່ນ, ບາງທີກໍເພາະວ່າເພິ່ນເຄີຍໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອສ້າງພຣະວິຫານ ແລະບາງທີເພິ່ນກໍຮັກພວກຍິວ.

ວັນນຶ່ງລູກນ້ອງທີ່ຢູ່ໃກ້ຊິດເພິ່ນພັດປ່ວຍໜັກຈົນໃກ້ຈະຕາຍ. ທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າລູກນ້ອງໃນທີ່ນີ້ອາດຈະເປັນຄົນທີ່ນາຍຮ້ອຍຮັກຫລືຖືກໃຈເອົາມາໄວ້ໃຊ້ຢູ່ໃນເຮືອນ ເວົ້າອີກຢ່າງນຶ່ງກໍເອົາມາເປັນຂ້າທາດກໍວ່າໄດ້. ເມື່ອນາຍຮ້ອຍໄດ້ຍິນເຖິງກົດຕິສັບຂອງພຣະເຢຊູ ເພິ່ນຈຶ່ງໃຊ້ເຖົ້າແກ່ໃຫ້ໄປຫາພຣະເຢຊູ. ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບຄໍາເຊື່ອເຊີນພຣະອົງກໍຕອບຮັບທັນທີທັນໃດໂລດ.

ຕົວຢ່າງຂອງເຖົ້າແກ່ນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ພຣະເຢຊູບໍ່ເຄີຍປະຕິເສດຄົນໃດ ຖ້າຫາກຄົນນັ້ນຫາກຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະອົງ ແລ້ວພຣະອົງກໍເດີນໄປເຮືອນນາຍຮ້ອຍກັບພວກເຂົາ.

2. ຄວາມເຊື່ອທີ່ແປກປລາດ: (ລູກາ 7:6-10)

ລູກາບໍ່ໄດ້ບອກວ່າພຣະເຢຊູມາເຖິງເຮືອນຂອງນາຍຮ້ອຍແລ້ວ. ໃນຣະວ່າງທາງນາຍຮ້ອຍໄດ້ສົ່ງອີກຄົນນຶ່ງໄປຫາພຣະເຢຊູ. ເປັນຫຍັງ? ເພິ່ນອາດຈະຄິດເກັງໃຈພຣະເຢຊູ, ເພິ່ນອາດຈະຄິດວ່າພຣະເຢຊູຄົງຈະເມື່ອຍ, ເພິ່ນຄົງຄິດວ່າເຮົາຄວນເຮັດຢ່າງນັ້ນກັບພຣະອົງ, ນາຍຮ້ອຍຄົນນີ້ຮູ້ຈັກປະເພນີແລະວັທນະທັມຂອງຄົນຍິວດີ. ເພາະຈະເປັນການບໍ່ດີທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຢຊູເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຄົນຕ່າງຊາດ. ນາຍຮ້ອຍຄົນນີ້ເປັນຄົນທີ່ຖອມຕົວ ລາວບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າຕົນເອງເປັນນາຍຕ້ອງໃຫ້ພຣະເຢຊູເຂົ້າມາຫາ. ທີ່ເພິ່ນໃຫ້ຄົນໄປຕາມພຣະເຢຊູອີກຜູ້ນຶ່ງນັ້ນ ແມ່ນເພິ່ນຄິດເຫັນໃຈພຣະເຢຊູຕ່າງຫາກ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ຄວາມເຊື່ອຂອງນາຍຮ້ອຍຄົນນີ້ດີຫລາຍ.(7:9) ແລະພຣະອົງຍັງກ່າວອີກວ່າ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຫັນຄວາມເຊື່ອຢ່າງນີ້ໃນອິສຣາເອນ. ຄວາມເຊື່ອຂອງນາຍຮ້ອຍຕ່າງຊາດຄົນນີ້ເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ໄດ້ຄໍານຶງເຖິງຊົນຊັ້ນ, ຍົດຖາບັນດາສັກ ເປັນຄວາມເຊື່ອດ້ວຍຈິດໃຈໂດຍແທ້ຈິງ.

ພຣະເຢຊູກໍຕອບສນອງຄວາມເຊື່ອນັ້ນ: ຄືເຮັດໃຫ້ຂ້າທາດຄົນນັ້ນຫາຍດີພະຍາດໂດຍທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້
ໄປເຖິງ. ນາຍຮ້ອຍເຂົ້າໃຈໃນອຳນາດທີ່ພຣະເຢຊູມີແລະໃນການປົນປົວນີ້. ລາວເປັນນາຍຮ້ອຍ ລາວຮູ້ວ່າ
ເວລາລາວອອກຄຳສັ່ງໄປລູກນ້ອງກໍຟັງຄຳສັ່ງຂອງລາວ. ພຣະເຢຊູຊົງມີອຳນາດເໜືອທຸກຢ່າງ ເວລາພຣະ
ອົງຊົງພໍພຣະທັຍທີ່ຈະປົນປົວຄົນໃດພຣະອົງກໍຊົງເຮັດໄດ້.

3. ການປົນປົວທີ່ຫົວໃຈ (ລູກາ 7:11-17)

ພຣະຄັມພີໄດ້ສອນພວກເຮົາວ່າ ຈົ່ງເຮັດແຕ່ສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະນີ້ເຮົາຈຳເປັນຈະຕ້ອງເຮັດເພາະວ່າ
ມັນດີຢູ່ແລ້ວ. ຢ່າໄດ້ລໍຖ້າການອອກຄຳສັ່ງ, ເມື່ອຮູ້ແລ້ວກໍຈົ່ງເຮັດໂລດບໍ່ມີຫຍັງຜິດດອກຖ້າເຮົາຫາກເຮັດ
ສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຮົາຮູ້ເຖິງຄຸນຄ່າຂອງການສະແດງອອກແລະຄວາມເມດຕາກະຣຸນາ.

ນາອິນແມ່ນອີກເມືອງໜຶ່ງທີ່ຕັ້ງຢູ່ຕາເວັນຕົກສ່ຽງໃຕ້ຂອງທະເລກາລີເລ, ບໍ່ຫ່າງໄກຈາກບ້ານເດີມ
ຂອງພຣະເຢຊູພໍເທົ່າໃດ (ນາຊາເຮັດ) ພວກສາວິກແລະຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງກໍໄປກັບພຣະອົງຢ່າງຫລວງ
ຫລາຍ. ເມື່ອຫຍັບມາໃກ້ເມືອງ, ເຂົາເຈົ້າກໍເຫັນການແທສິບຫລືວ່າການສົ່ງສະການ. ຄົນຫາມຄົນຕາຍ
(7:12). ພຣະເຢຊູແລະສາວິກແລະອີກຫລາຍຄົນ ເມື່ອເຫັນແລ້ວກໍຮູ້ວ່າເປັນການຍາກເໜືອກວ່າເຮື່ອງທີ່
ຜ່ານມາ. ແມ່ຂອງຜູ້ຕາຍເປັນແມ່ໜ້າຍ, ລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງລາວຢູ່ໃນໂລງທີ່ຄົນກຳລັງຫາມໄປນັ້ນ. ລູກ
ຊາຍຄົນດຽວຂອງລາວນັ້ນຄົງຈະເປັນສິ່ງດຽວທີ່ເຮັດໃຫ້ລາວມີຄວາມສຸກໄດ້ໃນຊີວິດຂອງລາວ. ໜ້າສົນໃຈຢູ່
ບໍ່ມີສິ່ງໃດເລີຍທີ່ສະແດງຄວາມເຊື່ອຂອງລາວອອກມາ, ແຕ່ວ່າ ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນລາວແລ້ວພຣະອົງກໍ
ມີຄວາມສົງສານ (7:13) ພຣະອົງຊົງເຈັບປວດກັບນາງ, ພຣະອົງຊົງສົງສານນາງຫລາຍ. ແລ້ວພຣະອົງກໍ
ກ່າວວ່າຢ່າຮ້ອງໄຫ້ (7:13)

ພຣະອົງກໍຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ໂລງແລ້ວກໍແຕະຕ້ອງໂລງນັ້ນ ພວກຫາມສິບກໍພາກັນຍຸດຍິນຢູ່. ແລ້ວພຣະ
ອົງກໍກ່າວວ່າ ຊາຍໜຸ່ມເອີຍເຮົາສັ່ງເຈົ້າ ເຈົ້າຈົ່ງລຸກຂຶ້ນເຖິດ. ຄົນທີ່ຕາຍນັ້ນກໍລຸກຂຶ້ນ ແລ້ວກໍເລີ້ມເວົ້າກັບ
ພຣະອົງ ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍມອບຊາຍຄົນນັ້ນໃຫ້ກັບແມ່ຂອງລາວ.

ໃນພຣະຄັມພີໃໝ່ ໄດ້ກ່າວເຖິງການເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍເຖິງສາມຄັ້ງ. ຄັ້ງໜຶ່ງ ແມ່ນຄັ້ງນີ້ ຄື
ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍແມ່ໜ້າຍເປັນຄົນມາ. ຄັ້ງທີສອງແມ່ນເຮັດໃຫ້ລູກສາວຂອງໄຊຣັດເປັນຄົນມາ
(ລູກາ 8:40-56) ແລະຄັ້ງທີສາມ ຄືເຮັດໃຫ້ລາຊະໂຣເປັນຄົນມາຈາກຕາຍທີ່ເບັດທານີ. (ໂຍຮັນ 11:1-45)
ພຣະເຢຊູມີຫົວໃຈໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນ ພຣະອົງເຫັນມະນຸດທຸກຄົນມີຄຸນຄ່າ. ພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ທີ່ນຳຊີວິດມາໃຫ້
ແກ່ມະນຸດ. ພຣະອົງມີຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຕໍ່ມະນຸດທຸກຄົນ. ພວກເຮົາທຸກຄົນຖືກທ້າທາຍໃຫ້ມີຈິດໃຈ ແ
ໝື່ອນພຣະເຢຊູ ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

ຄວາມຫວັງສຳລັບວັນນີ້:

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຄວາມຫວັງສໍາລັບຜູ້ທີ່ຂາດຄວາມຫວັງ ພຣະອົງຍັງສືບຕໍ່ໃຫ້ຄວາມເມດຕາສົງສານ ແລະໃຫ້ກໍາລັງເທື່ອແຮງແກ່ພວກເຮົາຕອດໄປ. ການປົນປົວຍັງສືບຕໍ່ໄປເທົ່າທຸກວັນນີ້. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຫລີບເຊື່ອ ພຣະເຈົ້າຈະເຫັນການກະທໍາອັນອັດສະຈັນ ເພື່ອສໍາແດງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເມື່ອເພື່ອນທີ່ໃກ້ຊິດກັບພວກເຮົາຫາກເກີດບັນຫາ ຫລືວ່າຂາດຄວາມຫວັງ ພວກເຮົາຈະໝູນໃຈເຂົາຢ່າງໃດ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ?
2. ຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານຕໍ່ພຣະເຢຊູເປັນຢ່າງໃດ? ຈະຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫາຫລືສະພາບການທີ່ໜັກໜ່ວງໄດ້ບໍ່?
3. ທ່ານເຄີຍເວົ້າເຣື່ອງພຣະເຢຊູໃຫ້ກັບຄອບຄົວຟັງແດ່ບໍ່? ຫລືເຄີຍເວົ້າໃຫ້ເພື່ອນໆຟັງແດ່ບໍ່?
4. ຄວາມສັມພັນຮະວ່າງຄວາມໂສກເສົ້າກັບຄວາມບາບແມ່ນຫຍັງ?
5. ຖ້າໃຜຜູ້ນຶ່ງມາອ່ານບັນທຶກຊີວິດຂອງທ່ານ, ເຂົາຈະຄິດຢ່າງໃດກ່ຽວກັບທ່ານ?
6. ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຕຽມຫຍັງໃຫ້ທ່ານແດ່ ເພື່ອວັນຄຣິສຕມາດ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 10:25-37

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ລູກາ 10:21-37

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ຄຳອຸປະມາເຮືອງຊາວຊະມາເຮັຍຜູ້ໃຈດີ ເພື່ອທຳລາຍຂອບເຂດຂອງຄວາມຮັກ, ຂອບເຂດຂອງການແບ່ງຊັ້ນວັນນະ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫລັງ ຂອງຂອບເຂດຂອງຄວາມຮັກແລະຂອບເຂດຂອງການຮັບໃຊ້

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຄິດເຖິງວ່າ ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກແລະການຮັບໃຊ້ຜູ້ອື່ນມີຜົນໃນການຕິດຕາມພຣະເຢຊູ.

ຄຳນຳ

ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈຶ່ງເຮັດຢ່າງນັ້ນ? ສ່ວນຫລາຍພວກເຮົາມັກຖາມກັນຢ່າງນີ້ລະ, ບາງເທື່ອພວກເຮົາກໍຈະຖາມພວກເຮົາ. ບາງໂອກາດຄຳຕອບຂອງພວກເຮົາກໍບໍ່ຕົງກັບເບົາທີ່ເຂົາຖາມມາ ຫລືວ່າຕອບແບບຜິດພາດໄປ. ຄຳຖາມທີ່ໄປອາດຈະເປັນຄຳຖາມທີ່ວ່າ ຈະເຮັດຢ່າງໃດກ່ຽວກັບເຫດການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ? ຄຳຖາມນີ້ ແມ່ນຄຳຖາມທີ່ເປີດໂອກາດໃຫ້ເຮົາໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ. ສ່ວນຫລາຍແລ້ວພວກເຮົາມັກຈະປະສົມທຸກຢ່າງເໝືອນກັບເຂົ້າໜົມທີ່ຢູ່ໃນຖົງຢາງ. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາກໍມັກຈະເອົາເຮືອງສ່ວນຕົວອອກມາຫລາຍໂພດ.

ບົດຮຽນໃນວັນນີ້ແມ່ນຈະເວົ້າເຖິງຊາຍຄົນນຶ່ງທີ່ລາວເຮັດການດີ. ຄົງເປັນເພາະວ່າລາວເຄີຍເຮັດການດີມາແລ້ວ ຫລືວ່າລາວກໍເປັນຄົນດີມາແຕ່ໃດໆແລ້ວ ແຕ່ພຣະເຢຊູກໍຍັງທ້າທາຍລາວໃຫ້ລາວສຳແດງອອກວ່າ ແມ່ນຫຍັງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫລັງລາວເຮັດໃຫ້ລາວເຮັດຢ່າງນີ້. ໃນການດຳເນີນຊີວິດແບບນີ້ ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ຄຳອຸປະມາກ່ຽວກັບລາວ ຄືຊາວຊະມາເຮັຍຜູ້ໃຈດີ.

1. ການເລີ້ມຕົ້ນຄຳອຸປະມາ: (ລູກາ 10:25-29)

ບັນດາຄຣູສອນທັງຫລາຍ ທີ່ຕັ້ງຕົນພຣະເຢຊູສ່ວນຫລາຍແມ່ນເດີນທາງມາຈາກນາຊາເຮັດ. ພວກນີ້ຈະເປັນພວກທີ່ມັກຈັບຜິດພຣະເຢຊູໃນເວລາເວົ້າ ແລະເວລາເຮັດຢ່າງໃດກໍແລ້ວແຕ່. ໃນໂອກາດ ວັນນຶ່ງ, ມີທັມບັນດິດຄົນນຶ່ງໄດ້ລຸກຢືນຂັ້ນທົດລອງພຣະເຢຊູ ແລ້ວກໍຖາມແບບເຍາະເຍີ້ຍໄປວ່າ ອາຈານເອີຍຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະໄດ້ຊີວິດອັນຕອດໄປເປັນນິດ? (10:25)

ຄໍາຖາມນີ້ ຖ້າຟັງກໍເປັນຄໍາຖາມທີ່ດີ ສໍາລັບຄົນທີ່ຖາມອອກຈາກຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງ. ນີ້ເປັນຄໍາຄາມທີ່ອອກມາຈາກທັມບັນດິດເພື່ອຈະເຈາະຈີ້ມເອົາຄວາມຜິດຈາກພຣະເຢຊູ. ທັມບັນດິດຄົນນີ້ເຂົ້າໃຈຄໍາວ່າຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດນີ້ດີ ຄົນຍິວຈະໃຊ້ຄໍານີ້ເລື້ອຍໆກ່ຽວກັບສາສນາ. ພຣະເຢຊູຖືກຖາມຄໍາຖາມນີ້ກໍເພື່ອເຂົາຢາກທົດສອບພຣະອົງວ່າພຣະອົງຈະເຂົ້າໃຈກົດໝາຍຂອງຄົນຍິວບໍ່. ພຣະອົງໄດ້ຕອບອອກໄປໂດຍໃຊ້ກົດໝາຍເຊັ່ນແລະຖາມຍ້ອນໄປວ່າ ໃນພຣະບັນຍັດຂຽນໄວ້ວ່າຢ່າງໃດ, ທ່ານໄດ້ອ່ານແລະເຂົ້າໃຈຢ່າງໃດ. ເພິ່ນກໍຕອບໄດ້ດີວ່າ ຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ດ້ວຍສຸດໃຈດ້ວຍສຸດຈິດດ້ວຍສຸດກໍາລັງແລະດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ ແລະຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ. (10:27) ພຣະອົງກໍຕອບວ່າ ທ່ານເວົ້າຖືກແລ້ວ ຕໍ່ໄປຈົ່ງເຮັດຢ່າງນັ້ນແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ຊີວິດ.(10:28)

ທັມບັນດິດຄົນນີ້ຢາກສະແດງຕົນເອງວ່າເປັນຄົນຊອບທັມ ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຢຊູແລະຜູ້ອື່ນເຫັນວ່າຕົນເອງດີຈຶ່ງຖາມຕໍ່ໄປວ່າ ແມ່ນໃຜເປັນເພື່ອນບ້ານຂອງຂ້ານ້ອຍ. (10:29) ຄໍາຖາມນີ້ ໄດ້ນໍາພວກເຮົາເຂົ້າສູ່ເລື່ອງຊາວຊະມາເຮັຍຜູ້ໃຈດີ. ທັມບັນດິດຢາກຮູ້ຈັກຂອບເຂດຂອງການເປັນເພື່ອນບ້ານ ຢາກຮູ້ຈັກຂອບເຂດຂອງຄວາມຮັກວ່າຕ້ອງໄປເຖິງໃສ. ທັມບັນດິດມີເພື່ອນບ້ານທີ່ຈໍາກັດແລະມີຂອບເຂດ.

2. ລັກສະນະຂອງຄໍາອຸປມາຊາວຊະມາເຮັຍ: (ລູກາ 10:30-35)

ຄໍາວ່າຄໍາອຸປມານີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຄໍາປຽບທຽບຂອງແຜ່ນດິນໂລກກັບແຜ່ນດິນສວັນ. ຄໍາອຸປມາປຽບທຽບກັບຊີວິດຄົນໃນໂລກນີ້ເພື່ອໃຫ້ຄົນໄດ້ເຫັນແລະເຂົ້າໃຈເຖິງແຜ່ນດິນສວັນ ເຊັ່ນ: ຄໍາອຸປມາເລື່ອງການຫວ່ານເມັດພິດ, ເລື່ອງການຕົກປາ ຫລືການສ້າງຕຶກ. ພຣະເຢຊູໃຊ້ຄໍາອຸປມາສັ້ນໆ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຄົນເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນເລື່ອງຊາວຊະມາເຮັຍນີ້ ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ພາບຖົນິນຈາກເຢຣູຊາເລັມໄປເຢຣິໂກ. ທຸກຄົນຮູ້ດີວ່າຖົນິນເສັ້ນນັ້ນເປັນຖົນິນທີ່ກັນດານ ຊຶ່ງມີຄວາມຍາວເຖິງຊາວໄມລ໌.

ຫລາຍຄົນທີ່ເປັນປະໂຫຍດ, ເປັນພວກເລວີໃຊ້ຖົນິນເສັ້ນນີ້ ຂຶ້ນໆລົງໆເປັນປະຈໍາ. ຄົນເດີນທາງບາງຄົນກໍບໍ່ຮູ້ສະພາບການຂອງຖົນິນເສັ້ນນີ້ດີ ຈຶ່ງກາຍມາເປັນເຫຍື່ອຂອງນັກປຸ້ນນັກຈີ້. ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ຊາຍຄົນນຶ່ງໄດ້ຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງພວກປຸ້ນ ເຂົາໄດ້ເອົາເຄື່ອງຂອງລາວໄປໝົດ ທັງທຸບຕີແລ້ວກໍປະຖິ້ມໄວ້ເກືອບຕາຍ. ປະໂຫຍດຕົນນຶ່ງກາຍໄປທາງນັ້ນເມື່ອເຫັນແລ້ວກໍເວັ້ນໄປທາງອື່ນ. ອີກຄົນນຶ່ງໃນພວກເລວີກໍເຮັດຢ່າງນັ້ນຄືກັນເມື່ອມາເຖິງ.

ໄທຊາມາເຮັຍຄົນນຶ່ງທີ່ເດີນທາງມາເຖິງຄົນນັ້ນ ພົບເປັນແລ້ວກໍມີໃຈເມດຕາ ເຂົ້າໄປຫາລ້າງບາດແຜໃຫ້ ແລ້ວກໍເອົາໄປສິ່ງທີ່ໂຮງແຮມ ແລ້ວກໍຈ່າຍຄ່າໂຮງແຮມໃຫ້. (10:30-36) ພວກເຮົາຮູ້ວ່າປະໂຫຍດ, ຄົນເລວີ ແລະຄົນໄທຊະມາເຮັຍ ບໍ່ມີໃຜຕ້ອງການທີ່ຢາກຈະພົບບັນຫາຢ່າງນັ້ນ ແຕ່ການເດີນທາງຢ່າງນັ້ນ ທຸກຄົນຕ້ອງສ່ຽງ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດອອກທີ່ວາງແຜນໄວ້ກ່ອນ ແຕ່ເມື່ອພົບແລ້ວພວກເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງຊ່ວຍກັນ.

ໃນເລື່ອງນີ້ ໄທຊະມາເຮັຍຄົນນີ້ກາຍມາເປັນພຣະເອກຂອງເລື່ອງ ເພາະລາວເປັນຜູ້ທີ່ຊ່ວຍຄົນ ໂດຍບໍ່ມີຂອບເຂດ. ພາກສ່ວນທີ່ໜ້າເສັຍໃຈທີ່ສຸດກໍຢູ່ທີ່ວ່າປະໂຫິດແລະຄົນເລວີ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຕາງໜ້າຄົນສອນສາສນາ ສອນເຖິງຄວາມຮັກຄວາມບໍຣິສຸດ. ພວກນີ້ຖືກເອີ້ນມາເພື່ອເປັນຕົວຢ່າງຂອງຄວາມດີຂອງສັງຄົມ ແຕ່ແລ້ວກໍກົງກັນຂ້າມ. ຄົນຊະມາເຮັຍເປັນຄົນທີ່ສັງຄົມຄົນຍິວກ່າວວ່າເປັນຄົນບໍ່ດີ ຖືກສັງຄົມຄົນຍິວປະຖິ້ມ. ຈຶ່ງຣະວັງປະໂຫິດ, ຄົນເລວີ ເຮົາບໍ່ຄວນເບິ່ງຄົນອື່ນຕໍ່າ ພວກເຮົາເປັນມະນຸດຄືກັນ.

3. ຜົນສລຸບຂອງການທົດສອບ (ລູກາ 10:36-37)

ສິ່ງສໍາຄັນຄື ທັມບັນດິດພະຍາຍາມທີ່ຈະທົດສອບພຣະເຢຊູໃຫ້ຂາຍໜ້າ, ວ່າເພິ່ນຈະຕອບເລື່ອງຊີວິດອັນເປັນນິດໄດ້ບໍ່. ແລະກໍຍັງມີຄໍາຖາມຊ້ອນອີກວ່າໃຜເປັນເພື່ອບ້ານຂອງຂ້ານ້ອຍ. ພຣະເຢຊູກໍໄດ້ຕອບໄປແລ້ວວ່າ ຄົນທີ່ເປັນເພື່ອນບ້ານນັ້ນແມ່ນຄົນທີ່ຕ້ອງການຄວາມຮັກ ແລະຄົນທີ່ຕ້ອງການໆຊ່ວຍເຫລືອ. ເວລາພຣະເຢຊູຖາມທັມບັນດິດລາວກໍຕອບຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ຄືຄົນທີ່ໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຜູ້ນັ້ນແຫລະ. ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ທ່ານກໍຈຶ່ງໄປເຮັດຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັນ. (10:37) ພຣະເຢຊູໄດ້ຈົບການສົນທະນາກັບທັມບັນດິດໂດຍກ່າວວ່າທ່ານຈຶ່ງໄປເຮັດຢ່າງນັ້ນ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ນັກຮຽນພຣະທັມຄັ້ມພິມີຄວາມຊໍານານໃນຂໍ້ພຣະຄັມພິ ມັດທາຍ ບົດທີ 28. ຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຖ້ອຍຄໍາທີ່ອົງພຣະເຢຊູໃຊ້ຫລາຍທີ່ສຸດໃນເວລາທີ່ພຣະອົງດໍາເນີນຢູ່ໃນໂລກນີ້. ພວກເຮົາມັກເອີ້ນວ່າຫົວໃຈຂອງການປ່າວປະກາດ. ພຣະກິດຕິຄຸນທັງສີ່ເຫລັ້ມລວມທັງພຣະທັມກິຈການໄດ້ຮວບຮວມການປ່າວປະກາດໄວ້ທັງໝົດ. ຢ່າແປກປລາດເມື່ອພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ຈຶ່ງໄປເຮັດດັ່ງນັ້ນເຖິດ. (10:37)

ພວກເຮົາຈະໄປໃສ ໄປເຮັດຫຍັງ? ໃນເມື່ອພວກເຮົາອອກໄປທົ່ວໂລກແລ້ວ ພວກເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງຮັບຮູ້ຄົນທັງຫລາຍວ່າເປັນເພື່ອນບ້ານຂອງພວກເຮົາ. ເໝືອນຊາວຊະມາເຮັຍ ພວກເຮົາຈະພົບທາດແທ້ຄວາມຈິງຂອງມະນຸດ, ເຮົາຕ້ອງອ່ອນໃຫ້ພຽງພໍ ແລະແຂງໃຫ້ໄດ້ ເພື່ອຈະຕໍ່ສູ້ກັບເຫດການ. ແລ້ວເຂົາທັງຫລາຍຈະເຫັນວ່າທ່ານເປັນຜູ້ໃດ.

ຄໍາຖາມ:

1. ແມ່ນໃຜເປັນຊາວຊະມາເຮັຍຜູ້ໃຈດີ ສໍາຫລັບທ່ານ? ທ່ານໄດ້ຂອບໃຈເຂົາແລ້ວຫລືຍັງ?
2. ຫ້ອງຮຽນພຣະຄັມພິຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ ເພື່ອຍັງຢືນວ່າທ່ານໄດ້ມີກິຈກັມຮ່ວມກັນ?
3. ໃນເລື່ອງນີ້ ທ່ານຈຶ່ງໄຈ້ແຍກອອກເບິ່ງວ່າ: ໃຜເປັນຄົນເຈັບ, ໃຜເປັນປະໂຫິດ, ໃຜເປັນຄົນເລວີ, ແລະໃຜເປັນຄົນໄທຊະມາເຮັຍ. (ຢູ່ໃນເມືອງເຮົາ)

4. ຄົນໄທຊະມາເຮັດຢູ່ໃນເມືອງເຮົາ ແຕກຕ່າງກັບພວກເຮົາບໍ່? ແຕກຕ່າງຢ່າງໃດ?
5. ໃຫ້ເບິ່ງຄັກງ່ອນຈະຕອບຄໍາຖາມຕໍ່ໄປນີ້ ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດຢ່າງໃດເພື່ອຈະໄດ້ຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ? ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດຢ່າງໃດເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນ?
6. ໃຜທີ່ທ່ານຈະຍົກໃຫ້ເປັນໄທຊະມາເຮັຍໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ຄວາມໂລບ ຄວາມຕ້ອງການ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 12:13-34

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ລູກາ 11:53-12:59

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູພົບກັບຄວາມກັນດານຂອງຄວາມໂລບມາກແລະຄວາມຕ້ອງການເພື່ອຄວາມພໍໃຈຂອງພວກເຂົາ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນພວກເຮົາໂລບມາກຫລືວ່າພວກເຮົາກຳລັງມີຄວາມຕ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດຕາມໃຈຂອງພວກເຮົາ.

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຊຶ່ງຊາຕິຣາຄາ ນິດສັຍຂອງຄົນຮັ່ງມີ ແລະເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສິ່ງຂອງແລະເງິນຄຳ ແລະໄດ້ສຳແດງຕົນເອງວ່າມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

ຄຳນຳ

ຣິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີກິ່ນຣິດໃໝ່ຢູ່. ຣິດໂຕໂຍຕ້າ ແຄມຣີ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂັບຢູ່ນີ້ມີອາຍຸຍັງບໍ່ທັນກາຍສອງອາທິດເທື່ອ ກໍຕົງມາຈອດທີ່ໄຟແດງ. ເມື່ອຫລົງໄປຂ້າງຊ້າຍ ກໍພົບຍິງຄົນນຶ່ງຂັບຣິດຂອງລາວມາຈອດຢູ່ທາງຂ້າງ. ຣິດຂອງລາວແມ່ນຣິດ ເລັກຊັສ ຈີເອັສ 300 ສີຂຽວເຢັນຕາ ເປັນຣິດສະປອດ ແລະງາມຫລາຍ.

ຄວາມຄິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຄິດໄປຕ່າງໆນາໆ ໃນຂະນະທີ່ຣິດຈອດລໍຖ້າໄຟຂຽວ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດໄປໄດ້ຢ່າງໃດວ່າຢາກຂັບຣິດສະປອດຈັ່ງຊັ້ນ? ຂ້າພະເຈົ້າຮອດບໍ່ຄິດເຖິງຄວາມອ່ອນນຶ້ມຂອງຣິດຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ຊຶ່ງເປັນເບາະໜັງຊັ້ນດີ.

ຄວາມຝັນມື້ເວັນ ສ່ວນຫລາຍຄົນກໍມັກຝັນຢູ່ທີ່ໄຟແດງ. ຄວາມໃນນີ້ໄດ້ເກີດກັບຂ້າພະເຈົ້າເອງແລ້ວ ແລະກໍເປັນຄວາມຈິງເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບດ້ວຍຕົນເອງແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍຄິດເສັຍໃຈແລະກໍຍອມຮັບໃນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ພຣະເຈົ້າເອີຍ ຂ້ານ້ອຍກຳລັງນັ່ງຢູ່ໃນຣິດຄັນງາມໆຂອງຂ້ານ້ອຍ ແທນທີ່ຈະຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າ ຂ້ານ້ອຍຊ້ຳພັດໄປອິດສາຄົນອື່ນທີ່ເຂົາມີຣິດງາມກ່ວາ. ຂ້ານ້ອຍອິດສາເຂົາ, ຂ້ານ້ອຍເສັຍໃຈ.

ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຄັ້ງດຽວເທົ່ານີ້ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ດັດແປງຕົວເອງ ແລະກໍບໍ່ແມ່ນເທື່ອສຸດທ້າຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບມັນມາ. ໃນຄຳອຸປະມາທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວເຖິງເສດຖີໂງ່, ພຣະອົງຢາກສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບນິດສັຍອິດສາ ຫຼືສາ ຢ່າງໃດ ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

1. **ມືຂອງພວກເຮົາສະແດງອອກທີ່ໃຈ:** (ລູກາ 12:13-14)

ບໍ່ວ່າຈະເປັນສານນ້ອຍຫລືສານໃຫຍ່ກໍຕາມ ຄົງຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຕັດສິນການຢ່າງນີ້ໄດ້. ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ນຳສາສນາຈະມາຕັດສິນສິ່ງຢ່າງນີ້ ເພື່ອໃຜຜູ້ນຶ່ງ. ແລະພຣະເຢຊູເອງກໍບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຈະມາເປັນຜູ້ມາແບ່ງປັນມູນມໍຣະດົກໃຫ້ກັບໃຜ. ຊາຍຄົນນີ້ອາດຈະຖືກຖຽງກັບອ້າຍມາດົນນານແລ້ວ ແຕ່ກໍຕົກລົງກັນບໍ່ໄດ້ດຽວນີ້ອ້າຍຂອງເຂົາຕັດສິນໃຈທີ່ຈະຂຶ້ນພ້ອງຕໍ່ສານ. ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູງຊົນທັງຫລາຍ ລາວຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ ອາຈານເອີຍ ໂປດບອກອ້າຍຂອງຂ້ານ້ອຍແດ່ ໃຫ້ລາວແບ່ງປັນມໍຣະດົກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແດ່.

ພຣະເຢຊູເຂົ້າໃຈຊາຍຄົນນີ້ດີ ວ່າລາວຕ້ອງການມູນມໍຣະດົກຈາກອ້າຍຂອງລາວ. ການທີ່ລາວຮ້ອງຂຶ້ນຢ່າງນີ້ກໍບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະສາມາດຊ່ວຍຫຍັງລາວໄດ້. ຄົນດີຍ່ອມເອົາຂອງດີອອກມາຈາກຄັງດີແຫ່ງໃຈຂອງຕົນ ແລະຄົນຊົ່ວກໍຍ່ອມເອົາຂອງຊົ່ວອອກມາຈາກຄັງຊົ່ວແຫ່ງໃຈຂອງຕົນ ເພາະວ່າໃຈເຕັມລົ້ນດ້ວຍອັນໃດ ປາກກໍເວົ້າອອກມາຢ່າງນັ້ນ. (ລູກາ 6:45)

ເຖິງແມ່ນວ່າການແບ່ງປັນຈະຖືກຕ້ອງປານໃດກໍຕາມລາວກໍຍັງຢາກຈະໄດ້ອີກຢູ່ ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ຮັບຈະບໍ່ພຽງພໍສຳລັບລາວຈັກເທື່ອ. ສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນມືຈະບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຈິດໃຈຂອງລາວໄດ້. ຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າຢູ່ໃນຜູງຊົນນີ້ອາດຈະມີຄົນຕົກຢູ່ໃນບັນຫາດຽວກັນນີ້. ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວແກ່ຄົນທັງຫລາຍດ້ວຍຄຳແຮກວ່າ: ຈິ່ງຣະວັງ (12:15)

ຈິ່ງຣະວັງ ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ເຮົາຮ້ອງເອີ້ນໃສ່ຄົນໃດຄົນນຶ່ງ ທີ່ກຳລັງຈະທຳສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງ, ແມ່ນຄຳຮ້ອງເຕືອນໃສ່ຄົນທີ່ກຳລັງຈະຂ້າມທາງ. ພຣະເຢຊູບອກວ່າ ຈິ່ງຣະວັງ. ພຣະເຢຊູບອກວ່າ ຈິ່ງຣະວັງ ຈິ່ງຮັກສາຕົວໃຫ້ຫ່າງຈາກການໂລບມາກທຸກຢ່າງ. (12:15) ຄຳເວົ້ານີ້ເປັນຄຳງ່າຍໆແຕ່ມີອຳນາດຫລາຍ

- (1) ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາສາມາດຄວບຄຸມຕົວເອງໄດ້. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ລ້າໆ ເມື່ອຄວາມໂລບກຳລັງລຸກລາມຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ພຣະເຢຊູທຳທາຍໃຫ້ພວກເຮົາຕໍ່ສູ້ກັບມັນດ້ວຍກຳລັງຂອງພວກເຮົາ ເຮົາເອງ. ຈິ່ງຮັກສາຕົວ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຮັກສາຕົວຢູ່ນີ້ ແມ່ນຫຍັງຈະຫຼັບເຂົ້າມາຫາພວກເຮົາອີກແດ່? ຄວາມອິດສາ, ຄວາມຍ້ານລືນ, ຄວາມຂີ້ດຽດ...ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາລືມຕົວ. ເມື່ອເຮົາຫາກປ້ອງກັນຕົວຫລາຍເທົ່າໃດ, ຄວາມເລີ່ມເລີ້ຍິ່ງເກີດມີຫລາຍຂຶ້ນ, ສິ່ງໃດທີ່ຢູ່ໃກ້ມືເຮົາຢິ່ງຢາກສວຍເອົາ.
- (2) ຄວາມຈິງທີ່ສອງ ປາກົດໃນການກະທຳ ຄືຕ້ານການໂລບທຸກຢ່າງ. ຄວາມໂລບເປັນຄວາມເວົ້າງ່າຍໆ ເຂົ້າໃຈງ່າຍໆ ແລະທຸກຄົນກໍຮູ້ວ່າບໍ່ດີ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄວາມໂລບບໍ່ມີຂອບເຂດ ຄວາມໂລບບໍ່ມີຈຸດສຸດຍອດ. ຄົນຈົນມັກຈະກ່າວຫາຄົນຮຸ່ງມີວ່າເປັນຄົນໂລບ, ຄົນຮຸ່ງມີ ກໍກ່າວຫາຄົນຈົນວ່າເປັນຄົນໂລບຢາກໄດ້ແຕ່ຂອງຮັດ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ຈະຮຸ່ງມີຫລືຈົນ ຫລືປານກາງ ພວກເຮົາກໍມີຄວາມໂລບກັນທັງນັ້ນ. ຂ້ອຍກໍໂລບ...ເຈົ້າກໍໂລບຄືກັນ.

2. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບສິ່ງຂອງທີ່ເຈົ້າມີ: (ລູກາ 12:15)

ພຣະເຢຊູໄດ້ຕິດຕາມຄໍາເວົ້າຂອງພຣະອົງ ຈຶ່ງຣະວັງ ຄໍາເຕືອນນີ້ເປັນຄໍາເຕືອນທີ່ພວກເຮົາຍັງມີສິດຢູ່ ຄືຈະກະທໍາກໍໄດ້ ຫລືບໍ່ກະທໍາກໍໄດ້. ຊີວິດຂອງມະນຸດຈະບໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບເຂົ້າຂອງທີ່ມີ. ວັນນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂັບຣົດກະບະເກົ່າໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ບໍ່ມີແອ, ສີກໍໂປກໜ້າໂປກໜ້າ ເຂົ້າໄປຈອດທີ່ເດີນຈອດຣົດ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຣົດອີກຄັນນຶ່ງໃໝ່ໆ ສີສັນງາມດີ. ກົງຕີນກໍເຫລື້ອມດີ ເວລາເຈົ້າຂອງຣົດອອກມາແລ້ວ ເຂົາກໍບິບປຸ່ມໃນພວງກະແຈຂອງເຂົາ ແລ້ວປະຕູກໍລັອກເອງ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢາກໃຊ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນສິ່ງວັດແທກຊີວິດການເປັນຢູ່ດອກ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ຈະຢູ່ໃນໂລກນີ້ຕໍ່ໄປ ເມື່ອເຮົາຕາຍໄປແລ້ວຣົດກະບະເປັນສິ່ງທີ່ມີຣາຄາຖືກໆ ຖ້າທຽບໃສ່ກັບຊີວິດຂອງພວກເຮົາ-ຖ້າທຽບໃສ່ຄວາມເຊື່ອ, ຄອບຄົວ ແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ນີ້ລະ ທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງມາຄິດນໍາກັນວ່າຈະປ່ຽນນິດສັຍຂອງພວກເຮົາຢ່າງໃດ?

3. ຄົນໂງ່ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຫລົງບ່ອນ: (ລູກາ 12:16-21)

ສູດຂອງຄວາມເຊື່ອມີນ້ອຍ. ສູດທ້າຍມັກຈະລົງເອີ້ນດ້ວຍການເຂົ້າໃຈພຣະຄໍາພີ. ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ພາບປະກອບວ່າພວກເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມໂລບຢ່າງໃດໂດຍຍົກເອົາເລື່ອງເສດຖີໂງ່. ຊາວນາເປັນຄົນຮັ່ງມີ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ມີບັນຫາຫຍັງ, ຊາວນາໄດ້ເກັບກຽວໝາກຜົນຫລາຍ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ມີບັນຫາຫຍັງ, ຊາວນາວາງແຜນຈະມ້າງເລົ້າຫລັງນ້ອຍແລ້ວຈະສ້າງເລົ້າທີ່ໃຫຍ່ກ່ວາເກົ່າ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ມີບັນຫາຫຍັງ.

ຫລັງຈາກນັ້ນຊາວນາກໍເວົ້າກັບຕົວເອງວ່າ: ຈິດໃຈເອີຍ ເຈົ້າມີເຂົ້າຂອງເກັບໄວ້ພໍຫລາຍປີ ຈຶ່ງຢູ່ສະບາຍ ກິນແລະດື່ມດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີເທາະ (12:19) ບັນຫາກໍຈະມີຢູ່ວ່າ ຈຶ່ງຢູ່ສະບາຍ ກິນແລະດື່ມນັ້ນບໍ່ແມ່ນດອກ. ໃນພຣະທັມຄໍາພີ ປັນຍາຈານ 3:13 ຈຶ່ງກິນແລະດື່ມແລະຈຶ່ງພໍໃຈໃນວຽກງານຂອງຕົນ ແມ່ນພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ຊາວນາຄົນນີ້ ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ກວດເບິ່ງຫົວໃຈຂອງເຂົາ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງກ່າວວ່າ ໂອ ຄົນໂງ່ເອີຍ,....(12:20)

ຄົນໂງ່ເອີຍ ໃນຄືນວັນນີ້ເຂົາຈະເອີ້ນເອົາຈິດໃຈຂອງເຈົ້າໄປຈາກເຈົ້າ ແລ້ວສິ່ງຂອງທັງຫລາຍທີ່ເຈົ້າຈັດແຈງໄວ້ນັ້ນຈະຕົກເປັນຂອງໃຜ? (12:20) ຕາເວັນຂຶ້ນກໍຍັງມີມື້ຕົກ, ເຮົາມີທຸກສິ່ງ ບາງວັນເຮົາອາດຈະເສັຍທຸກສິ່ງ, ຊາວນາເອີຍ ເມື່ອລົມຫາຍໃຈສຸດທ້າຍຂອງເຈົ້າມາເຖິງແລ້ວ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ຈະຕົກເປັນຂອງຜູ້ໃດ? ຄົນທີ່ບໍ່ຮັ່ງມີໃນພຣະເຈົ້າຈະເປັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ.

4. ອໍານາດຂອງຄໍາສັນຍາ (ລູກາ 12:22-34)

ພວກເຮົາໃຊ້ເວລາອັນຍາວນານທໍາງານເພື່ອຈະໄດ້ເງິນມາ. ພວກເຮົາກໍຈ່າຍຄ່າອາຫານ ຄ່າບ້ານ ຄ່າເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຖື. ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ ຢ່າກະວົນກະວາຍວ່າຈະກິນແລະດື່ມອັນໃດ. (12:29) ຄົນນອກສາສນາກໍຊອກສແວງຫາສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້ (12:30) ແຕ່ພຣະບິດາຂອງທ່ານຊົງຊາບແລ້ວວ່າທ່ານຕ້ອງການສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ແຕ່ຈຶ່ງຊອກຫາຣາຊອນາຈັກຂອງພຣະອົງ ແລ້ວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະຊົງເພີ່ມ

ເຕີມໃຫ້. (12:31) ແກະຜູງນ້ອຍເອີຍຢ່າຊູຍ້ານ ເພາະພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານຊົງຊອບພຣະທັຍ ຈະປະທານຣາຊອານາຈັກໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ (12:32)

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຄວາມໂລບທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຕົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແມ່ນໃນເວລາທີ່ສິ່ງຂອງຕ່າງກັບກາຍມາເປັນຜູ້ບັງຄັບຂ້າພະເຈົ້າ. ຄວາມໂລບທະວີຂຶ້ນ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າສິ່ງຂອງຕ່າງໆຈະທຳໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮັ່ງມີ, ຄວາມສຸກ, ຄວາມຫວັງ, ແລະຄວາມຍິນດີມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈຜິດແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍສາມາດປ່ຽນໃຈໄດ້.

ຖ້າໄດ້ພັງຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຢາກສຸມໃຈໃສ່ຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານໄດ້ຮັບຄຳເຕືອນຫຍັງແດ່ບໍ່ໃນບົດຮຽນນີ້?
2. ຄຳເຕືອນອັນໃດທີ່ເຕືອນທ່ານໄດ້ຮັບ ໃນເລື່ອງຄວາມໂລບ?
3. ຄົນທີ່ມີຄວາມໂລບ ກັບຄົນເຫັນແກ່ຕົວເອງ ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຫຍັງແດ່?
4. ໃນເມື່ອທ່ານໄດ້ມາເປັນຄຣິສຕຽນແລ້ວ ທ່ານຈະສາມາດເປັນຄົນຮັ່ງມີໄດ້ຢູ່ບໍ່?
5. ທ່ານຈະສາມາດເຊື່ອໃນການຈັດຕຽມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 5

ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄົນ, ບໍ່ແມ່ນກົດບັດຍັດ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ລູກາ 13:10-17
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ລູກາ 13:10-17
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວຍົງຄົນນຶ່ງໃນວັນຊະບາໂຕເຮັດໃຫ້ຜູ້ມີຈິດໃຈ ມີ ຖືສາກປາກຖືສິນບໍ່ດີໃຈເພາະພວກເຂົາເຫັນຄຳຂອງກົດບັດຍັດ ສຳຄັນກວ່າຄົນ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ໃນທາງໃດພວກເຮົາເອົາຄວາມເຊື່ອມາບັງໜ້າວ່າຕົນເອງເປັນຄົນ ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແລະບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນຜູ້ຂັດສິນ.
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ໃຫ້ພວກເຮົາເລີ້ມຕົ້ນຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ຂັດສິນໂດຍເອົາຊັຍຊະນະຕໍ່ ຄວາມຄິດທີ່ວ່າຕົນເອງເຂົ້າໃຈດີເຖິງວິທີ ເວລາ ແລະບ່ອນໃດທີ່ ພຣະເຈົ້າຄວນທຳການອັດສະຈັນໄດ້.

ບົດນຳ

ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູປົວຍົງຄົນນຶ່ງນັ້ນ ເຫັນວ່າພວກຜູ້ນຳສາສນາຖືວ່າເປັນການອັດສະຈັນທີ່ບໍ່ຖືກກົດ ແລະ ເຄືອງໃຈ. ແຕ່ເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ມອງເຫັນຈິດໃຈຜູ້ເປັນຫ່ວງນຳກົດບັດຍັດຫລາຍກວ່າຫ່ວງນຳຄົນ.

ມີຄຣິສຕະຈັກນ້ອຍແຫ່ງນຶ່ງຕັດສິນໃຈວ່າຢາກປະກາດຕໍ່ຄົນຢູ່ຄຸ້ມໃກ້ຄຽງ ມີຜົວເມັງໜຸ່ມຄູ່ນຶ່ງສັກປະ ກາດເອົາເດັກນ້ອຍໃນຄຸ້ມນັ້ນໂດຍຈັດງານມ່ວນຊື່ນເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍສົນໃຈ. ເວລາຈັດງານນັ້ນຂຶ້ນມີເດັກ ນ້ອຍເປັນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ເຂົ້າມາຮ່ວມ. ໃນເມື່ອເປັນຢ່າງນັ້ນເດັກນ້ອຍທຸກຄົນກໍຖືກເຊີນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມ ສຶກສາພຣະຄຳພີໃນຕອນລະດູຮ້ອນຍາມໂຮງຮຽນບົດ (VBS).

ໃນອາທິດເວລາຄຣິສຕະຈັກເປີດໃຫ້ມີການສຶກສາພຣະຄຳພີໃນລະດູຮ້ອນນັ້ນມີເດັກນ້ອຍຈາກໝູ່ບ້ານ ເຂົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ. ພວກເດັກນ້ອຍໄດ້ຮຽນຮ້ອງເພງ, ຮຽນເຣື່ອງຂອງພຣະເຢຊູ, ຮຽນ ອ້ອນວອນ. ບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນພວກເຂົາກໍມີຄວາມມ່ວນຊື່ນກິນເຂົ້າໜົມ ແລ່ນຫລິ້ນໂດຍມີສຽງດັງໄປຕາມ ບ່ອນຕ່າງໆ. ເຫັນວ່າຄຣິສຕະຈັກນີ້ມີກົດຫລາຍຢ່າງ ແລະເດັກນ້ອຍຈາກໝູ່ບ້ານທີ່ບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍ ເຮັດຜິດຫລາຍຂຶ້ນ.

ໃນອາທິດຕໍ່ມາກໍມີການປະຊຸມ ແລະມີຄົນເອົາກົດຕ່າງໆອອກມາເວົ້າໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຍິນ. ຄົນນຶ່ງກ່າວ ວ່າ, “ພົມໃນໂບດນັ້ນຫາກໍປູໃໝ່ ແລະມີເດັກນ້ອຍຫລາຍເຮັດໃຫ້ພົມເບື້ອນແລະລາງຄົນກໍເອົາຂອງກິນແລະ ນ້ຳຂວ້າໃສ່.” ດັ່ງນັ້ນ, ມີບາງຄົນສເນີຍາກໃຫ້ຢຸດບໍ່ໃຫ້ປະກາດຕໍ່ເດັກນ້ອຍພວກນັ້ນອີກ ແລະໃນທີ່ສຸດຄຣິສ ຕະຈັກກໍມີການອອກສຽງ ແລະສຽງສ່ວນຫລາຍຕົກລົງເຫັນດີບໍ່ໃຫ້ປະກາດຕໍ່ເດັກຂີ້ດີນັ້ນຕໍ່ໄປ.

ໃນທີ່ສຸດກົດຕ່າງໆນັ້ນໄດ້ອອກມາໃຊ້ຢ່າງເຂັ້ມງວດເຮັດໃຫ້ຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກພໍໃຈ. ຄູ່ຜົວເມັງໝູ່ມູ່ສັມກເຮັດວຽກກັບເດັກນັ້ນລາອອກໄປ ແລະເດັກນັ້ນອຍໃນໝູ່ບ້ານນັ້ນກໍໝົດໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຮູ້ຈັກກັບອົງພຣະເຢຊູ. ສລຸບແລ້ວຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງນັ້ນໄດ້ສົ່ງສັນຍານໃຫ້ຄົນໃນບ້ານນັ້ນຮູ້ວ່າ: ພວກເຂົາຖືກົດລະບຽບນັ້ນສໍາຄັນກວ່າຄົນ.

1. ເອີ້ນໃຫ້ມີຄວາມເມດຕາຢ່າງສຸດຂີດ: (ລູກາ 13:10-13)

ໃນວັນຊະບາໂຕນັ້ນອົງພຣະເຢຊູເຂົ້າໄປໃນໂຮງທໍມະສາລາສເມີ. ທໍມະນຽນຂອງພວກຍິວແລ້ວຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຄວນມີໜ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ ສິ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງທໍມະນຽມຫລືປະເພນີ ແຕ່ເປັນກົດຄໍາສັ່ງໃຫ້ເຮັດ.

ວັນຊະບາໂຕນັ້ນແມ່ນຫຍັງ? ນັ້ນແມ່ນກົດຕາຍຕົວຂອງພວກສາສນາຈານ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ເຫັນມີຄວາມແຕກຕ່າງແນວໃດໃນຊີວິດຂອງອົງພຣະເຢຊູທີ່ທ່ານລູກາໄດ້ກ່າວມາ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຈະເຮັດຕໍ່ໄປນັ້ນເຮັດໃຫ້ຄົນທັງບ້ານສົນທະນາກັນນານໆເພາະເປັນສິ່ງແປກຫລືບໍ່ຢູ່ໃນກົດແລະທໍມະນຽມຂຶ້ນພວກທົ່ວໜ້າສາສນາໄດ້ບົ່ງໄວ້. ແຕ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຮັດນັ້ນພຣະອົງຫວັງວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະຕິດຕາມຈະເອົາມາປະຕິບັດເໝືອນກັນ. ຄໍາຖາມມີຢູ່ວ່າອັນໃດເປັນກິຈການແປກໆ? ຄໍາຕອບແມ່ນອົງພຣະເຢຊູມອງເຫັນຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນແລະພຣະອົງຊົງຕອບສນອງໂດຍບໍ່ລໍເຖິງວັນເວລາແຕ່ປະການໃດ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ມອງເຫັນອັນໃດ? ພຣະອົງໄດ້ເຫັນຍິງຄົນນຶ່ງມີຄວາມທຸກເພາະຜິສິງເປັນເວລາສິບແປດປີ. ຜູ້ຊຽນນີ້ແມ່ນທ່ານໝໍລູກາ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງໂດຍກວດເບິ່ງພະຍາດທີ່ນາງຫລັງກິ່ງນັ້ນ. ລູກາໄດ້ກ່າວວ່າ “ແມ່ນວິນຍານຊົ່ວ” ເປັນສາຍເຫດເຮັດໃຫ້ຍິງຄົນນີ້ຫລັງກິ່ງເປັນເວລາສິບແປດປີ (ລູກາ 13:11). ວິນຍານຊົ່ວນີ້ເປັນສາຂາຂອງມານ. ອົງພຣະເຢຊູກໍກ່າວເໝືອນກັນວ່າຍິງນັ້ນໄດ້ຖືກບັງຄັບດ້ວຍອໍານາດຂອງມານຊາຕານ. (ລູກາ 13:16).

ຍິງຄົນນີ້ມີຄວາມທຸກທໍຣະມານຫລາຍຍ້ອນພະຍາດ ລາວບໍ່ສາມາດຍືນຊີ້ໄດ້ ທຸກໆວັນລາວມີຄວາມທຸກຢ່າງນີ້ແລະຕ້ອງການປິ່ນປົວໃຫ້ດີ. ທ່ານໄດ້ມີຄວາມຕ້ອງການອັນໃດຫລາຍທີ່ສຸດໃນຊີວິດບໍ່? ໃນເມື່ອທ່ານເຫັນຄວາມທໍຣະມານທີ່ຍິງຄົນນີ້ປະເຊີນແລ້ວເຮັດໃຫ້ທ່ານມີນ້ຳຕາບໍ່? ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກອັນໃດຫລືບໍ່?

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປົວຍິງຄົນນີ້ທັນທີ, “ເມື່ອອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຫັນນາງ ພຣະອົງກໍໄດ້ເອີ້ນນາງ” (ລູກາ 13:12). ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ລໍໃຫ້ນາງເປັນຄົນຮ້ອງຂໍໃຫ້ຊ່ວຍເພາະພຣະອົງເຫັນຄຸນຄ່າແລະຄວາມທໍຣະມານຂອງນາງເປັນພິເສດ.

ໃນພຣະຄໍາພີພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນອົງເລີ່ມຕົ້ນຊ່ວຍເຫລືອ. “ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວ” (ຍຣ 3:16ກ). ອົງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ໄດ້ລໍຖ້າເພາະພຣະອົງມີຄວາມຮັກຕໍ່ມະນຸດ. ພຣະອົງປະທານພຣະບຸດຂອງພຣະອົງເພື່ອມະນຸສໂລກນັ້ນ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີຂໍ້ແມ້ອັນໃດເລີຍເຖິງມະນຸສໂລກຈະຮັບເອົາຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຫລືບໍ່. ຍ້ອນພຣະອົງເປັນຄວາມຮັກ ພຣະອົງຈົງປະທານຄວາມຮັກນັ້ນແກ່ທຸກຄົນແລະບໍ່ຫວັງສິ່ງໃດຕອບແທນອັນໃດທັງສິ້ນ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບອກວ່າພຣະອົງຊົງຮັກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່. “ພຣະເຈົ້າຊົງສະແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງແກ່ເຮົາທັງຫລາຍ ຄືຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງເປັນຄົນຜິດບາບຢູ່ນັ້ນ ພຣະຄຣິດໄດ້ຍອມສິ້ນພຣະຊົນແທນເຮົາທັງຫລາຍ” (ໂຣມ 5:8).

ການທີ່ມີຄວາມຮັກອັນສຸດຂີດຕ້ອງອອກມາຈາກຄວາມຕັ້ງໃຈຊ່ອຍຄົນອື່ນ. ລູກາໄດ້ອະທິບາຍເຖິງສິ່ງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຊ່ອຍຍິງຜູ້ມີຄວາມຕ້ອງການ. ເມື່ອພຣະອົງເຫັນນາງພຣະອົງກໍເອີ້ນເອົານາງມາຫາ ໃນທີ່ສຸດພຣະອົງກໍໄດ້ປິ່ນປົວນາງ (ລກ 13:12-13).

ທ່ານເຄີຍຢຸດກິຈການໄວເກີນໄປຫລືບໍ່? ທ່ານເຄີຍເຫັນຄົນອື່ນມີຄວາມຕ້ອງການແລະຄິດວ່າບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງຕົນບໍ່? ທ່ານເຄີຍກວດເບິ່ງຄວາມ ຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນໃຫ້ລະອຽດ ກ່ອນທີ່ຈະຕັດສິນໃຈຊ່ອຍຫລືບໍ່ຊ່ອຍບໍ່? ໃນເວລານີ້ໃຫ້ທ່ານເອົາໃຈໃສ່ ຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນຢ່າງເດັດດ່ຽວ, ຢ່າລໍຖ້າ ຫລືຢ່າຢຸດເລີຍ ແລະຕໍ່ໄປກໍລົງມືຊ່ອຍເຫລືອໃນພຣະ ນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູ.

2. ກົດຂອງສາສນາຫ້າມບໍ່ໃຫ້ປົວ: (ລູກາ 13:14)

ຫລັງຈາກທີ່ຮະມານເປັນເວລາສິບແປດປີຍິງນັ້ນກໍໄດ້ຮັບການປົວໃຫ້ດີພະຍາດໃນພັບຕາດຽວ. ທ່ານອາດຄິດວ່າຕອນນີ້ຄວນມີການຊື່ນຊົມຍິນດີດ້ວຍການຮ້ອງເພງສັດເສີນຢ່າງໃຫຍ່ ຝູງຊົນທັງຫລາຍຄວນຮ້ອງ “ອາແມນ” ຂຶ້ນເປັນສຽງດຽວ. ພວກຫົວໜ້າສາສນາຄວນເປັນຄົນນໍາໜ້າໃນການສັດເສີນພຣະເຈົ້າໃນຄັ້ງນີ້ ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ທໍາການອັສຈັນ ແຕ່ເປັນໜ້າເສົ້າໃຈ ພວກຫົວໜ້າສາສນາເຫັນກົງກັນຂ້າມ ເພາະການທີ່ອົງພຣະເຢຊູປົວຍິງຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກຕາມປະເພນີຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຄົງບໍ່ໄດ້ເຮັດໝາຍສໍາຄັນໃນວັນຊະບາໂຕ. ພວກເຂົາອາດຄິດວ່າໝາຍສໍາຄັນນັ້ນດີ, ເກີດຂຶ້ນໃນໂຮງທັມມະສາລານັ້ນດີ, ອັສຈັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນຊະບາໂຕນັ້ນພວກເຂົາບໍ່ພໍໃຈ!

ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູປົວຍິງຄົນນັ້ນໃຫ້ດີພະຍາດໄດ້ຜິດຕໍ່ທັມນຽມຂອງພວກຫົວໜ້າສາສນາ. ຕາມຄໍາສອນຂອງພວກເຂົາແລ້ວ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດດັ່ງນີ້ເພາະພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຮັດວຽກຫົກວັນ ອົງພຣະເຢຊູຄວນປົວຄົນໃນຫົກວັນນັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນເຮັດໃນວັນຊະບາໂຕ (ລູກາ 13:14).

ເປັນໜ້າສົນໃຈທີ່ພວກຫົວໜ້າສາສນາບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດໝາຍສໍາຄັນທີ່ອົງພຣະເຢຊູເຮັດ ພວກເຂົາຕ້ອງການຝູງຊົນປະສົບກັບໝາຍສໍາຄັນຕາມວັນເວລາທີ່ພວກເຂົາຕັ້ງໄວ້. ໃຫ້ກວດເບິ່ງປຶ້ມຂອງຫົວໜ້າສາສນາວ່າມີອັນໃດແດ່? ທ່ານເດັດເຄີຍຈໍາກັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າທໍາກິຈການຂອງພຣະອົງໃນວັນພຸດຫລືວັນເສົາເທົ່ານັ້ນບໍ່? ທ່ານຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າສໍາແດງອໍານາດຂອງພຣະອົງຢ່າງກໍາຈັດຫລືມີຂອບເຂດບໍ່?

ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດເມື່ອພຣະເຈົ້າເຮັດອັນຈັນບໍ່ເໝືອນກັບຄວາມຄິດຂອງທ່ານ? ທ່ານຕ້ອງຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢາກຊ່ອຍຄົນອື່ນ ພຣະອົງອາດໃຊ້ທ່ານເປັນຜູ້ຊ່ອຍຄົນອື່ນກໍໄດ້. ບໍ່ຕ້ອງຈໍາກັດພຣະເຈົ້າໃຫ້ພຣະອົງຊ່ອຍຕາມວັນເວລາຂອງພຣະອົງເຖິງແມ່ນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ສະບາຍໃຈ.

3. ກົດຂອງສາສນາຫ້າມບໍ່ໃຫ້ປົວ: (ລູກາ 13:14)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕອບພວກຫົວໜ້າສາສນາຢ່າງຮ້າຍແຮງວ່າ, “ພວກຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄິດເຮີຍ, (ລກ 13:15). ຕອນນີ້ເຖິງແມ່ນຫົວໜ້າໂຮງທັມຜູ້ດຽວແຕ່ພຣະເຢຊູໃຊ້ຄໍາຕອບໝາຍເຖິງທຸກໆຄົນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຫັນດີນໍາການປົວພະຍາດຕໍ່ຍິງນັ້ນໃນວັນຊະບາໂຕ ການທີ່ຍົກເອົາກົດບັດຍັດສໍາຄັນກວ່າຊີວິດຄົນນັ້ນເປັນພະຍາດຕິດແປດເພາະອົງພຣະເຢຊູໄດ້ທໍາການອັສຈັນອອກຈາກເຂດທີ່ເຂົ້າຕັ້ງໄວ້.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຕືອນພວກເຂົາເຖິງການກະທຳຂອງພວກຫົວໜ້າສາສນາວ່າ ການທີ່ເຂົາແກ້ເອົາສັດອອກຈາກຄອກໄປກິນນ້ຳໃນວັນຊະບາໂຕນັ້ນແມ່ນການສະແດງເຖິງຄວາມຮັກຕໍ່ສັດ. ສິ່ງນັ້ນເຮັດໄດ້ໃນປຶ້ມຂອງພວກຫົວໜ້າສາສນາ ແຕ່ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ປົວ “ລູກຂອງອັບຣາຮາມ” (13:16)? ພຣະເຢຊູເວົ້າເຊັ່ນນີ້ເພາະອັບຣາຮາມເປັນຜູ້ທີ່ພວກເຂົານັບຖື. ໃນເມື່ອຍິງນັ້ນເປັນລູກສາວຂອງອັບຣາຮາມນາງກໍເປັນນ້ອງສາວໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ແລະການທີ່ພຣະເຢຊູປົວໃຫ້ດີນັ້ນຄວນຖືວ່າມີຄຸນຄ່າ.

ຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູຕອນນີ້ແບ່ງຄົນຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະຜູ້ເຫັນດີ. ຄົນຕໍ່ຕ້ານຄືພວກຫົວໜ້າສາສນາເປັນຄົນເສັງຊັຍ ແລະຜູ້ທີ່ເຫັນດີນຳທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວຍິງນັ້ນໃຫ້ດີພະຍາດໄດ້ “ຊົມຊື່ນຍິນດີໃນກິຈການທັງປວງອັນຮຸ່ງເຮືອງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນດ້ວຍພຣະອົງ.” (ລກ 13:17).

ເປັນດ້ວຍເຫດໃດຄວາມເມດຕາຂອງອົງພຣະເຢຊູດ້ວຍການປົວໃຫ້ຍິງນັ້ນທີ່ທຸກຄົນຖືວ່າເປັນອັສຈັນເພາະເປັນອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ໃຫ້ຄົນເຂົ້າໃຈແຕກຕ່າງກັນ? ຄຳຕອບແມ່ນພວກນຶ່ງຖືເອົາກິດສາສນາສຳຄັນກວ່າຊີວິດຂອງຄົນ ໃນເມື່ອສິ່ງເກີດຂຶ້ນນັ້ນຈະເປັນການປອດພະຍາດ ໃຫ້ມີເສຣີພາບ ຫລືທຳໜາຍສຳຄັນຖ້າບໍ່ຢູ່ໃນຕຳຣາແລະຄວາມຄິດຂອງເຂົາແລ້ວພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈເລີຍ. ອີກກຸ່ມນຶ່ງໄດ້ມີຄວາມຍິນດີໃນການກະທຳຂອງອົງພຣະເຢຊູ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະທຳອັສຈັນຍາມໃດ ເວລາໃດ ວິທີໃດກໍຍອມໃຫ້ພຣະອົງເຮັດຕາມພຣະປະສົງ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ເລີ່ມຕົ້ນສະແດງຄວາມເມດຕາ ພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າໄປຫາຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນເພື່ອຊ່ອຍ ເມື່ອເຮັດດັ່ງນັ້ນກໍເປັນການອອກອອກເຂດຂອງຫົວໜ້າສາສນາຕາມຫລັກຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເລືອກເອົາຄຸນຄ່າຂອງຄົນເໜືອກົດບັນຍັດແລະຫລັກສາສນາ. ພຣະອົງໄດ້ທ້າທາຍຕໍ່ຫົວສາສນາເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ສຳຣວດເບິ່ງຫລັກຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ໃນວັນນີ້ພຣະອົງໄດ້ທ້າທາຍທ່ານໃຫ້ກວດເບິ່ງຄວາມເຊື່ອແລະການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານວ່າທ່ານກໍເຮັດເໝືອນພວກຫົວໜ້າສາສນານັ້ນຫລືບໍ່?

ຄຳຖາມ

1. ທ່ານເຮັດແນວໃດເມື່ອທ່ານໄດ້ເຫັນຄົນອື່ນເຮັດຜິດກົດບັນຍັດຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາທ່ານ?
2. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການບໍ່ວ່າຄົນອື່ນໄດ້ຍິນມີເຂົ້າມາຊ່ວຍໃນຍາມຈຳເປັນບໍ່? ທ່ານມີຄວາມ ຮູ້ສຶກແນວໃດ?
3. ມີອັນໃດບໍ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ຍອມຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນ?
4. ມີກົດອັນໃດບໍ່ໃນຄຣິສຕະຈັກ, ໃນການຮັບໃຊ້ ຫລືຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີໃນພຣະຄັມພິ ແຕ່ມີຢູ່ໃນຄວາມຄິດ ແລະຕາມປະເພນີຂອງທ່ານ?
5. ກົດບັດຍັດອັນໃດໃນສາສນາທີ່ເປັນຂໍ້ຍາກທີ່ສຸດໂດຍບໍ່ສາມາດຝືນໄດ້ເລີຍ? ຖ້າຫາກວ່າເຮັດຜິດ ຕໍ່ຂໍ້ນັ້ນແລ້ວຈະມີຜົນຕາມມາຢ່າງໃດ?

ຄຳສັ່ງອັນງ່າຍໆທີ່ວ່າ, “ຈົ່ງຮັກສາວັນຊະບາໂຕໃຫ້ບໍ່ຮີສຸດ” (ອີບພະຍົບ 20:8). ແຕ່ເຫັນວ່າມີຫລາຍຄົນຄິດວ່າຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ກົດນັ້ນ? ເປັນການທ້າທາຍເມື່ອຄົນເຮົາຢາກເອົາຄຳສັ່ງນັ້ນມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດ. ທຸກຄົນເຫັນດີວ່າຄວາມໝາຍຂອງວັນຊະບາໂຕນັ້ນແມ່ນວັນຢຸດພັກ-ບໍ່ໃຫ້ເຮັດວຽກງານອັນໃດທັງສິ້ນ. ມີຄຳຖາມຂຶ້ນມາວ່າອັນໃດແມ່ນວຽກ? ໃນທີ່ສຸດກໍເລີຍມີກົດເກດຂຽນຂຶ້ນມາ. ຕາມທຳນຽມພວກຍິວແລ້ວເຫັນວ່າມີປະມານ 39 ກໍຣະນີຖືເປັນບັດຍັດ (ເມກລາກາ).

ໃນທຸກວັນນີ້ບັນຍັດຍັງສືບຕໍ່ຄືໃນວັນຊະບາໂຕພວກເຮົາຕ້ອງຢຸດພັກເພື່ອເຂົ້ານະມັສການພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບາງຄົນຕ້ອງໄປເຮັດວຽກເຊັ່ນ: ພວກໝໍ, ພວກຕຳຣວດທະຫານ ແລະຄົນອື່ນໆ ພວກເຂົາເຮັດຜິດຫລືບໍ່? ບໍ່ເລີຍ. ພວກເຮົາຕ້ອງຕັ້ງຄຳຖາມຂຶ້ນມາວ່າຖ້າເຮົາໄປການໂດຍສັມກ ຫລືຖືກສັ່ງ ແລະຖ້າເຮົາເຮັດການໃນວັນນັ້ນແມ່ນໃຜໄດ້ປໂຍດ ຕົນເອງຫລືຄົນອື່ນ. ຖ້າຄຳຕອບແມ່ນເພື່ອຕົນເອງແລ້ວເປັນການຜິດຕໍ່ກົດ. ອີງພຣະເຊື້ອທຳການອັສຈັນໃນວັນຊະບາໂຕນັ້ນພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງມີພຣະທັຍເມດຕາຕໍ່ຄົນອື່ນໆ ຜູ້ມີ ຄວາມຕ້ອງການນັ້ນບໍ່ຜິດ.

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ຍອມຖວາຍຕົວຫລືເອົາຄວາມປອດພັຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:

ລູກາ 14:25-35

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:

ລູກາ 9:23-27, 57-62; 14:24-35

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:

ເພື່ອຈະເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູ ພວກເຮົາຕ້ອງຍອມຖວາຍຕົນແລະຄວາມສຸກສ່ວນຕົວ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:

ຄຳຂອງການເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນມີຫຍັງແດ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:

ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງຄຳຂອງການເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະເພື່ອສຳຮວດເຖິງຄວາມພໍໃຈໃນການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູ ດ້ວຍການເຊື່ອຟັງຢ່າງຖວາຍຊີວິດ.

ບົດນຳ

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ຕົວປະກອບສາມຢ່າງເພື່ອຈະທ້າທາຍຜູ້ຊົມຜູ້ຍິນທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອົງໄປເຖິງແມ່ນຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ. ມັນບໍ່ເປັນການດີໃນເມື່ອສ້າງບ້ານປູກເຮືອນຖ້າພວກເຮົາບໍ່ຄິດໄລ່ວ່າມັນຈະຕົກເປັນຮາຄາເທົ່າໃດ. ເຊັ່ນກັນອົງພຣະເຢຊູທ້າທ້າຜູ້ຕິດຕາມນັ້ນຄິດເຖິງຄຳໃນການຕາມພຣະອົງໄປນັ້ນ. ໃນບົດຮຽນສຳຄັນວັນນີ້ໄດ້ສອນເຖິງການເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນໃຊ້ຄວາມສລາດ ຫລືມີຄວາມປາຖນາເທົ່ານັ້ນ. ການຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄປນັ້ນແມ່ນຍອມຈຳນົນຊີວິດຂອງຕົນເອງໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູ.

1. ທ່ານເຄີຍກຽດຊັງໃຜບໍ່?: (ລູກາ 14:25-27)

ໃນຕອນນີ້ບໍ່ແມ່ນຄັ້ງທຳອິດທີ່ອົງພຣະເຢຊູກ່າວຕໍ່ຜູ້ຊົມເຖິງການຍອມຖວາຍຊີວິດຖ້າຢາກເປັນສາວິກ ຂອງພຣະອົງ. ສອງສາມບົດກ່ອນ (ລກ 9:23-27) ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເຖິງການຍອມເສັງຊີວິດເພື່ອຈະຊ່ອຍ ຄົນອື່ນໄດ້. ພຣະອົງໄດ້ສອນໃຫ້ຫລີກເວັ້ນການຫາຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວແລະໃນທີ່ສຸດມາກໍເສັງຈິດວິນຍານ ຂອງຕົນ. ຕໍ່ມາໃນບົດ (9:57-62), ພຣະອົງຕິຕຽນຂໍ້ແກ້ຕົວທີ່ບໍ່ຢາກຕິດຕາມໄປ. ໃນທີ່ສຸດພຣະອົງໄດ້ບອກ ຄັກວ່າ: ເຮົາເປັນຜູ້ສຳຄັນກວ່າທຸກສິ່ງຢ່າງໃນຊີວິດຂອງພວກທ່ານ.

ຄຳສອນສຳຄັນໃນວັນນີ້ (ລກ 14:25-35) ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກອົງພຣະເຢຊູກ່າວຄຳອຸປະມາເຣື່ອງຣາຊແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຄຳອຸປະມານັ້ນຄື, ເຈົ້ານາຍໄດ້ເຊີນ “ຄົນທຸກ, ຄົນພິການ, ຄົນຕາບອດ ແລະຄົນເບັ້ງມາໃນງານລ້ຽງໃຫຍ່ (14:21). ເຣື່ອງດັ່ງກ່າວນີ້ຜູ້ຊົມເຂົ້າໃຈດີ. ພຣະເຢຊູໄດ້ເຊີນເອົາຄົນທຸກຊະນິດເຂົ້າມາເປັນພາກສ່ວນຂອງຣາຊອາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທີ່ສຸດກໍມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປຈົນເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ພວກເຂົາຄິດວ່າພຣະອົງຈະເປັນພຣະເມຊີອານຜູ້ໂຄ່ນລົ້ມຮັຖບານໂຣມ ແລະ

ຕັ້ງອານາຈັກໃໝ່ໃນໂລກນີ້. ຄວາມຈິງແລ້ວອົງພຣະເຢຊູບໍ່ຕ້ອງການຈະມີຊື່ສຽງໃຫ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍ ຕິດຕາມໄປ ພຣະອົງຕ້ອງການສາວິກແທ້ຜູ້ມີຄວາມເສັງສລະຖວາຍທັງຊີວິດ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ຄຳເວົ້າ “ຊັງ” ເປັນຄວາມຮັກຈາກຄົນນຶ່ງໄປຫາອີກຄົນນຶ່ງເມື່ອເຮົາທຽບຄົນນັ້ນທີ່ມີໃຈ ຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູ. (14:26). ແນ່ນອນແທ້ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສອນໃຫ້ຜູ້ຊົນຕິດຕາມມານັ້ນຊັງຄົນອື່ນເພາະ ເຮືອງຢ່າງນັ້ນເປັນການກົງກັນຂ້າມກັບການປະກາດເຖິງຄວາມຮັກແລະເມດຕາຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ ສອນໃຫ້ເດັກນ້ອຍຊັງພໍ່ແມ່ຫລືຜົວເມັງຊັງກັນ. ແຕ່ພຣະອົງໃຊ້ຄຳປຽບທຽບເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄຳສອນນັ້ນເປັນສິ່ງ ສົນໃຈຂຶ້ນວ່າສາວິກແທ້ຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນຄວນມີອຸປະນິດສັຍຢ່າງໃດ ຄືເມື່ອຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປ ນັ້ນບໍ່ໃຫ້ມີອັນໃດຫັກຫ້າມລະຫວ່າງທ່ານແລະພຣະເຈົ້າ-ເຖິງຈະແມ່ນຜູ້ທີ່ທ່ານຮັກທີ່ສຸດ. ຄວາມຮັກຕໍ່ອົງ ພຣະເຢຊູນັ້ນຄວນໃຫຍ່ກວ່າຄອບຄົວ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູຕ້ອງເຮັດຢ່າງນັ້ນໃນຊີວິດ.

ຄຣິສະຕຽນໃນສມັຍເດີມມີປະສົບການດີໃນເຮືອງຖວາຍຊີວິດເພາະພວກເຂົາໄດ້ຖືກເຈັບ ຖືກຕີ ແລະ ຂ້າໃຫ້ຕາຍ. ເຮືອນແລະຊັບສິນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກຍຶດເພາະພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ. ຜູ້ທີ່ ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູພ້ອມດ້ວຍສາວິກກໍຖືກຂ້າ. ໃນທຸກວັນນີ້ມີຄຣິສະຕຽນໃນຫລາຍປະເທດໃນໂລກກໍຍັງ ຖືກຂົ່ມເຫັງເພາະພວກເຂົາຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄຣິສະຕຽນທີ່ແທ້ຈິງຕ້ອງເຂົ້າໃຈເຖິງຄຳຂອງການ ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປ ພວກເຂົາອາດຖືກກຽດຊັງ, ຖືກຂົ່ມເຫັງ, ຊັບສິນອາດຖືກຍຶດ, ຖືກຄຸກ ແລະອາດ ຖືກປະຫາຊີວິດດ້ວຍ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຍົກເອົາເຮືອງນີ້ໄປອີກກ້າວນຶ່ງແລະສັ່ງໃຫ້ເອົາມາປະກອບໃຊ້ສ່ວນຕົວສຳລັບຜູ້ຢາກຕິດ ຕາມພຣະອົງຄືສັ່ງໃຫ້ແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນໄປ (14:27). ຄົນໃນສມັຍນັ້ນໄດ້ຍິນຄຳສອນນັ້ນແລ້ວ ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈດີວ່າການຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປນັ້ນໝາຍເຖິງຢ່າງເຂົ້າໄປສູ່ການທໍຣະມານແລະຕາຍ. ພຣະ ເຢຊູເວົ້າໃຫ້ຜູ້ຕິດຕາມເຂົ້າໃຈດີວ່າການຕິດຕາມພຣະອົງໄປນັ້ນບໍ່ພຽງແຕ່ເຫັນດີກັບຄຳສອນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ ແມ່ນຍອມຖວາຍຊີວິດຈິດໃຈທັງໝົດຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູ ເຖິງຈະມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ.

ທຸກມື້ນີ້ການຖວາຍຊີວິດໃນການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູບໍ່ຄ່ອຍມີຄົນນິຍົມ. ຜູ້ຊົນຢາກໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ພຣະ ເຢຊູຊົງເຮັດເພື່ອເຂົາ ແລະບໍ່ຢາກໄດ້ຍິນເຖິງຄຳຂອງການຕິດຕາມພຣະອົງໄປ. ຖ້ານຶ່ງຢູ່ບ້ານກໍສະບາຍ ຫລາຍກວ່າການຈະຖວາຍຊີວິດ ຊັບສິນເງິນຄຳ ແລະຍອມອອກໄປປະກາດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງ. ການ ເອີ້ນໃຫ້ອອກໄປນັ້ນຄົນໃນສມັຍນີ້ບໍ່ຄ່ອຍສົນໃຈຫລາຍເທົ່າໃດ.

2. ມັນຈະມີຄຳແພງຫລາຍປານໃດ: (ລູກາ 14:28-33)

ເພື່ອອະທິບາຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈດີເຖິງເຮືອງທີ່ອົງພຣະເຢຊູສັ່ງໃຫ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຍົກເອົາ ສອງເຮືອງທີ່ຄົນທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈດີຂຶ້ນມາກ່າວ. ນຶ່ງ, ພຣະອົງເວົ້າເຖິງຄົນສ້າງປ້ອມຍາມ ຜູ້ຈະສ້າງນັ້ນຈຳ ເປັນຕ້ອງຄິດໄລ່ເສັງກ່ອນລົງມືວ່າມັນຈະໃຊ້ເງິນເທົ່າໃດ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຜູ້ສ້າງອາດຈະໝົດເງິນກ່ອນປ້ອມຍາມ ຈະສຳເລັດລົງ. ຜົນທີ່ຕາມມານັ້ນກໍຄືເສັງເວລາແລະເງິນໂດຍບໍ່ໄດ້ຫຍັງ. ສອງ, ແມ່ນເຮືອງກະສັດຈະເຮັດ ສົງຄາມ ຈະບໍ່ມີກະສັດໃດແລ່ນເຂົ້າໄປໃນສົງຄາມໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຕົນເອງທຳສົງຄາມກັບໃຜ. ແຕ່ກະສັດທີ່ ສລາດຄວນຄິດໄລ່ເບິ່ງວ່າຕົນເອງມີທະຫານພຽງພໍ ແລະອາວຸດດີພໍຈະໄດ້ຊັບນະຊະ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນກະສັດ

ຄົນນັ້ນຈະບໍ່ເຮັດສິ່ງຄາມ ຖ້າມີປະເທດອື່ນຢາກມາໂຈມຕີກໍຊອກຫາວິທີເຈຣະຈາ. ບໍ່ຄວນຈະທຳສິ່ງຄາມ ເມື່ອຮູ້ວ່າຕົນເອງຈະເສັງຊັຍ.

ເຊັ່ນດຽວກັນເມື່ອຄິດວ່າຕົນເອງຢາກຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປນັ້ນ ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນການຖວາຍທຸກຢ່າງ (14:32) ເພື່ອຈະກາຍເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້. ໝາຍຄວາມວ່າໃຫ້ຄິດໄລ່ເບິ່ງໃຫ້ດີກ່ອນຈະຕິດຕາມ ອົງພຣະເຢຊູ. ມີຫລາຍຄົນຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໂດຍບໍ່ໄດ້ພິຈາຣະນາເຖິງຄຳທີ່ຕົນເອງຕ້ອງເສັງ ເວລາພົບ ກັບຄວາມລຳບາກແລ້ວກໍຈົມແລະຄຽດໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຢາກໄດ້ພຣະພອນແຕ່ເທົ່ານັ້ນບໍ່ຢາກເຮັດ ຫຍັງອີກ. ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາກໍມີຄວາມຂົ່ມຂື່ນໝົດກຳລັງໃຈ ແລະຢຸດໃນການຕິດຕາມໄປນັ້ນ.

ໃຫ້ເຂົ້າໃຈແຈ້ງເຖິດວ່າການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປນັ້ນອາດພົບກັບບັນຫາຮອບດ້ານ ແຕ່ສິ່ງທີ່ເສັງໄປ ນັ້ນບໍ່ສາມາດທຽບກັບລາງວັນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະປະທານໃຫ້ແກ່ທຸກໆຄົນຜູ້ຍອມຖວາຍຊີວິດຈິດໃຈຕິດຕາມອົງ ພຣະເຢຊູໄປຈົນສຸດທາງ.

3. ສູນເສັງຣິດຊາດ: (ລູກາ 14:34-35)

ຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູຕອນນີ້ເບິ່ງແປງແລ້ວເຫັນວ່າບໍ່ຖືກບ່ອນ. ທີ່ຜ່ານມານີ້ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າເຖິງ ການກໍ່ສ້າງແລະທຳສິ່ງຄາມ ແລະບາດນີ້ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າເຖິງເກືອ. ເກືອຈະມີພາກສ່ວນອັນໃດກັບການຄິດ ໄລ່ຄ່າໃນການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປ?

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ຕົວປະກອບອື່ນອີກເພື່ອທ້າທາຍສາວິກຜູ້ມີຈິດໃຈເຄັ່ງໆກາງໆໃນການຕິດຕາມ, ບໍ່ ຮ້ອນ ບໍ່ໜາວໃນການຕິດຕາມພຣະອົງໄປນັ້ນ. ເກືອໃຊ້ໃຫ້ເປັນປໂຍດສອງຢ່າງ: ນຶ່ງ, ໃຊ້ເອືອບຊື່ນບໍ່ໃຫ້ ເນົ່າເພາະວ່າໃນສັມຍນັ້ນຍັງບໍ່ທັນມີຕູ້ເຢັນ ຈຳເປັນຕ້ອງຄົວຊື່ນຫລັງຈາກໄດ້ມາແລ້ວ ແລະເອົາເກືອເອືອບ ໄວ້ຖ້າເອົາໄວ້ກິນນຳຫລັງ. ສອງ, ເກືອເຮັດໃຫ້ອາຫານມີຣິດຊາດດີ.

ສັມຍພຣະຄັມພິໃໝ່ເກືອເອົາມາຈາກທະເລຕາຍ ມັນບໍ່ແມ່ນເກືອບໍຣິສຸດຈຳເປັນຕ້ອງປະສົມກັບສານເຄ ມີແນວອື່ນຈຶ່ງໃຊ້ໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ເກືອໃນທະເລຕາຍນັ້ນອາດປະປົນເສັງຄຸນນະພາບທີ່ບໍ່ສາມາດເອົາມາໃຊ້ໄດ້ ເລີຍ. ໃນເມື່ອໃຊ້ບໍ່ໄດ້ຈຳເປັນຕ້ອງເອົາກອງໄວ້ກັບຂີ້ສັດເພື່ອຈະເອົາໃຊ້ເປັນປຸຍໃສ່ໄຮ່ໃສ່ສວນ.

ຈຸດສຳຄັນຂອງເກືອແມ່ນຫຍັງ? “ເກືອສຳລັບໂລກ” (ມທ 5:13), ສາວິກທີ່ເຮັດເໝືອນຊາວໂລກຕົກໄປ ໃນຄວາມບາບກຳເປັນເໝືອນເກືອໝົດຄວາມເຄັມແລະບໍ່ມີປໂຍດອັນໃດ. ພວກເຂົາໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ໃນຣາຊ ອາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເພາະໝົດຣິດຊາດ ບໍ່ສາມາດນຳເອົາຄົນອື່ນມາຫາອົງພຣະເຢຊູ. ນັ້ນແຫລະເປັນການ ທ້າທາຍຕໍ່ຜູ້ຊົມຜູ້ຢາກເປັນສາວິກໃຫ້ເຂົ້າໃຈດີກ່ອນຈະຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ຫລັງຈາກອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນໃຫ້ພວກສາວິກໃຫ້ຄິດໄລ່ຄ່າຂອງການເປັນສາວິກ ແລະອີກບໍ່ນານພວກ ເຂົາກໍໄດ້ໃຊ້ບົດຮຽນນັ້ນໃນຊີວິດ. ເວລາອົງພຣະເຢຊູຖືກເຈັບແລະຖືກໂທດຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນພວກສາ ວິກກໍມີຄວາມຍ້ານຈິງແຕກກະຈັກກະຈາຍໄປ ແລ້ວກໍຄິດເຖິງຄຳສອນໃຫ້ຄິດໄລ່ຄ່າຂອງການຕິດຕາມອົງ ພຣະເຢຊູໄປ. ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາເຂົ້າໃຈແລະກັບຄືນມາຕິດຕາມພຣະເຢຊູຈົນເຖິງວັນຕາຍ. ບາງທີເວລາ ພວກເຂົາແຕກອອກໄປນັ້ນເຂົາໄດ້ຮຽນບົດຮຽນສຳຄັນ: ຄ່າຂອງການມີຊີວິດປາສຈາກອົງພຣະເຢຊູນັ້ນສູງ

ເກີນໄປ ດັ່ງນັ້ນ, ການຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄປນັ້ນສົມຄ່າເຖິງຈະຕາຍກໍຍອມ. ທ່ານເດຈະຍອມຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປເຖິງຈະມີອັນໃດຕາມມາກໍຕາມແມ່ນບໍ່?

ຄໍາຖາມ

6. ຫວນຄົນຫຼັງໃນເວລາທີ່ທ່ານຕັດສິນໃຈຈະຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປນັ້ນ ທ່ານໄດ້ສໍາຣວດຄ່າຂອງການຕິດຕາມພຣະອົງໄປບໍ່? ເປັນຫຍັງ?
7. ການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູຂອງຄົນທີ່ທ່ານຮູ້ນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ສູນເສັງຫຍັງບໍ່?
8. ການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູຂອງທ່ານເດ ທ່ານໄດ້ສູນເສັງອັນໃດບໍ່? ຄອບຄົວທ່ານເສັງຫຍັງບໍ່?
9. ຖ້າບໍ່ຍອມຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປ ທ່ານຮູ້ວ່າທ່ານໄດ້ເສັງອັນໃດ?
10. ທ່ານໄດ້ສູນເສັງຄວາມເຄັມໃນການເປັນພະຍານຕໍ່ຄົນອື່ນບໍ່?

ຄໍາເວົ້າ “ສາວິກ” ໃນປື້ມຂ່າວປະເສີດໝາຍເຖິງຜູ້ຮຽນຮູ້ ຕິດຕາມຄໍາສອນ. ພວກເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຍອມຢູ່ໃຕ້ຄໍາສອນຂອງຄຣູ, ໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບຄຣູ ແລະຕັ້ງໃຈຮຽນໃຫ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ. ຄໍາເວົ້າສາວິກນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຄົນໃນສັມຍເດີມເຂົ້າໃຈດີ. ຕົວຢ່າງ, ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕມິສາວິກຫຼາຍຄົນຕິດຕາມແລະເອົາໃຈໃສ່ໃນຄໍາສອນ. ພວກເປັນຄຣູສອນຂອງສາສນາຍິວກໍມີສາວິກເໝືອນກັນຕິດຕາມແລະຮຽນຮູ້.

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ອວດອົງແລະຖອມຕົວ

ຂໍ້ພຣະຄັມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ລູກາ 18:9-17
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ:	ລູກາ 18:1-17
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ພຣະເຢຊູໃຊ້ຄຳອຸປະມາຂອງເຮືອງຟາຣີຊາຍແລະຄົນເກັບພາສີ ເພື່ອສອນໃຫ້ຮູ້ວ່າພວກເຮົາມີຄວາມຕ້ອງການເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ ໂດຍການຖອມຕົວ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ໃນເມື່ອທ່ານເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າດ້ວຍການອະທິຖານອ້ອນວອນ ທ່ານມີຈິດໃຈຢ່າງໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອສຳຣວດເບິ່ງຈິດໃຈຂອງຕົນເອງວ່າມີຄວາມອວດອົງຢູ່ບໍ່ ແລະ ຖ້າມີກໍຍອມຮັບເອົາແລະປ່ຽນແປງ.

ບົດນຳ

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງສອງວິທີແຕກຕ່າງກັນໃນການເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍການອ້ອນວອນ: ພວກຟາຣີຊາຍເປັນຜູ້ມັກຍົກຍ້ອງຕົວເອງ, ແລະຄົນເກັບພາສີເປັນຜູ້ຖອມຕົວລົງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນທຸກວັນນີ້ມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະມີນິສັຍຖອມຕົວເພາະຄົນເຮົາມັກແຂ່ງກັນວ່າໃຜຈະມີເພື່ອນຫລາຍ ຄົນໃນອິນເຕີເນັດ: ເຊັ່ນ Facebook or Twitter. ການມີເພື່ອນຫລາຍຢ່າງນີ້ອາດເປັນຜົນບໍ່ດີໄດ້ເພາະມັນ ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ເວລາຫລາຍສິນທະນາກັບເພື່ອນເລີຍບໍ່ມີເວລາໃຫ້ພຣະເຈົ້າ. ໃນບົດຮຽນນີ້ຈະສອນໃຫ້ທ່ານ ເອົາອັນໃດ? ເອົາເພື່ອນຫລືເອົາພຣະເຈົ້າ.

1. ຊາຍສອງຄົນ, ມີຕົວຢ່າງສອງອັນ: (ລູກາ 18:9-10)

ຫລາຍຄັ້ງໃນປີມຂ້າວປະເສີດຜູ້ຊຽນບໍ່ໄດ້ບອກເຫດຜົນເຖິງການກະທຳຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ແຕ່ເຫັນວ່າ ຕອນນີ້ ລູກາໄດ້ອະທິບາຍບອກເຖິງເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຍົກເອົາຄຳອຸປະມາອັນນີ້ຂຶ້ນມາ ກ່າວ: “ຫລາຍຄົນທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນຕົນເອງວ່າເປັນຄົນຊອບທັມ ແລະໝັ້ນປະມາດຄົນອື່ນນັ້ນ” (ລກ 18:9). ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປະເຊີນກັບຄົນຢິວຜູ້ມີນິດສັຍຢ່າງນັ້ນເປັນປະຈຳໃນສະໄໝນັ້ນ. ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຄວນເປັນ ຄົນສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ແກ່ຊາດອື່ນ, ແຕ່ພວກຍິວກາຍເປັນຄົນອວດຕົວທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກເອົາພວກ ເຂົາ. ຜູ້ນຳສາສນາໃນສະໄໝນັ້ນຈຳນວນຫລາຍຖືວ່າຕົນເອງເປັນຄົນສິນທັມ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຕ້ອງຕິ ນິດສັຍແລະການກະທຳຢ່າງໜ້າຊີ້ໃຈຄິດຂອງພວກເຂົາ. (ເບິ່ງ ມທ. 23:1-36; ລກ 11:37-44).

ຕອນນີ້ອົງພຣະເຢຊູທຽບພວກຟາຣີຊາຍກັບຄົນເກັບພາສີເພາະສອງພວກນີ້ມີຄວາມຄິດແລະການປະຕິບັດແຕກຕ່າງກັນ. ພວກຟາຣີຊາຍແມ່ນສະມາຊິກຂອງພາກສ່ວນສາສນາຢິວ. ພວກນີ້ຖືສາສນາຢິວແລະນັບຖືກົດບັດຍັດຂອງໂມເຊຢ່າງເຄັ່ງຄັດໂດຍສະເພາະແມ່ນພິທີຊໍາຮະ. ພວກເຂົາມີອຸປະນິດສັຍໃນການຮັກສາພິທີ ແລະມັກເຮັດຕາມກົດເກນເຄັ່ງທີ່ສຸດພວກເຂົາເລີຍກາຍເປັນຄົນຕາບອດຍ້ອນກົດບັດຍັດນັ້ນ.

ໃນທີ່ສຸດພວກຄົນເກັບພາສີກາຍເປັນຜູ້ມີທັມມະຈະຣິຍາໃນສາສນາດີກວ່າ ພວກຍິວກຽດຊັງຄົນເກັບພາສີເພາະພວກຍິວຕ້ອງເສັງພາສີໃຫ້ແກ່ຮັຖບານໂຣມຜ່ານຄົນເກັບພາສີນີ້ ແລະຄົນເກັບພາສີນີ້ໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ເສັງພາສີຢ່າງໜັກ. ສ່ວນຫລາຍຄົນເກັບພາສີມັກເປັນຄົນຮັ່ງມີເພາະເປັນຄົນສີ່ໂກງ. ມີຄົນນຶ່ງເປັນຄົນເກັບພາສີຊື່ວ່າຊັກຂາຍ ເມື່ອລາວໄດ້ພົບກັບອົງພຣະເຢຊູແລ້ວລາວມີການປ່ຽນໃຈຄືຢາກຈະສິ່ງເງິນທີ່ສີ່ໂກງນັ້ນຄືນ (ລກ 19:2-10). ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຫັນພວກຟາຣີຊາຍຢູ່ໃນພຣະວິຫານນັ້ນເປັນຂອງທັມມະດາແຕ່ເມື່ອໄດ້ເຫັນຄົນເກັບພາສີໄປພຣະວິຫານນັ້ນເປັນສິ່ງແປກທີ່ສຸດ.

ທັງສອງຄົນ ຜູ້ນຶ່ງເປັນພວກຟາຣີຊາຍແລະອີກຄົນນຶ່ງເປັນຄົນເກັບພາສີໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ (18:10). ເມື່ອທັງສອງຄົນເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ຍືນອ້ອນວອນອະທິຖານຊຶ່ງເປັນທັມນຽມຂອງພວກຍິວ ທັງສອງຄົນນີ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈແລະປະພຶດແຕກຕ່າງກັນທີ່ສຸດ.

2. ຄົນນຶ່ງໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຕົນເອງ: (ລູກາ 18:11-12)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຮື່ອງຂອງຄົນຟາຣີຊາຍກ່ອນ. ພຣະອົງກ່າວວ່າຄົນຟາຣີຊາຍໄດ້ຍືນຂຶ້ນແລະເວົ້າຕໍ່ຕົນເອງ (18:11). ແທນທີ່ຈະກ່າວຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຍໍາເກງແລະຍ້ານກົວ ແຕ່ແລ້ວຢາກໃຫ້ຜູງຄົນອື່ນເຫັນ. ລາວກ່າວເຖິງຕົນເອງທີ່ເປັນຄົນດີເປັນຜູ້ມີກຽດຢ່າງສະງ່າຜ່າເຜີຍ ແລະຕັດສິນຄົນອື່ນວ່າເປັນຄົນບໍ່ດີ. ເມື່ອເຮັດດັ່ງນັ້ນລາວເວົ້າຄໍາເກົ່າວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າ” ສີ່ເທື່ອ. ລາວອາດເວົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວລາວເວົ້າຕໍ່ຕົນເອງຫລາຍກວ່າຕໍ່ພຣະເຈົ້າອີກຊ້າ. ລາວຢາກສະແດງໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນວ່າລາວເອງເປັນຄົນສິນທັມ ແຕ່ຈິດໃຈອວດຕົວແລະຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ.

ເວລາອ້ອນຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນລາວກ່າວຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າວ່າ-ລາວບໍ່ເປັນໂຈນ, ຄົນເຮັດຊົ່ວ, ຄົນຫລັ້ນຊູ້ ແລະບໍ່ເປັນຄົນເກັບພາສີ. ຄໍາເວົ້າທີ່ລາວກ່າວນັ້ນເປັນຄໍາຕັດສິນຄົນອື່ນຜູ້ຢູ່ອ້ອມຂ້າງ ວ່າພວກຕົນເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດແລະຖວາຍຕົວເອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ລາວເຕືອນພຣະເຈົ້າເຖິງສິ່ງຊົ່ວຕ່າງໆທີ່ລາວບໍ່ໄດ້ເຮັດ ແລະບອກເຖິງສິ່ງດີທີ່ຕົນເອງໄດ້ເຮັດມາໂດຍຕລອດ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຄົນຟາຣີຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ກ່າວມານັ້ນເປັນການປະພຶດຈາກພາຍນອກທັງນັ້ນ -ບໍ່ແມ່ນອຸປະນິດສັຍພາຍໃນຈິດໃຈ.

ສິ່ງທີ່ຄົນຟາຣີຊາຍໄດ້ກ່າວມາໃນຄໍາອ້ອນວອນນັ້ນເປັນສິ່ງດີຕໍ່ກົດບັດຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ທັມນຽມຂອງພວກຍິວເຊັ່ນ: ພວກເຂົາຖືສິນອິດອາຫານອາທິດນຶ່ງສອງເທື່ອໃນມື້ທີ່ຫ້າຂອງອາທິດຊຶ່ງເປັນມື້ທີ່ໂມເຊໄດ້ຂຶ້ນໄປພູເຂົາຊີນາອີເພື່ອຮັບພຣະບັດຍັດສິບປະການ ແລະມື້ທີ່ສອງເພື່ອສລອງວັນທີ່ໂມເຊໄດ້ລົງມາຈາກພູຊີນາອີ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຄົນຟາຣີຊາຍໄດ້ຖວາຍສິບເປີເຊັນຈາກຊັບສິນທີ່ເຂົາມີ ເມື່ອເປັນຢ່າງນີ້ພວກເຂົາຄິດວ່າຕົນເອງເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເພິ່ງອໍານາດຂອງຕົນເອງໃນການເຮັດດີ. ເວລາພວກເຂົາອ້ອນວອນນັ້ນພຽງແຕ່ເວົ້າກັບຕົນເອງຢ່າງບໍ່ໄດ້ທູນຂໍສິ່ງໃດຈາກພຣະເຈົ້າ. ອາຈານໄປໂລຈິ່ງປະນາມນິດສັຍໂອ້ອວດຢ່າງນີ້ເພາະພວກເຂົາຖືກົດບັດບັດ (ໂຣມ 3:27).

ມັນບໍ່ເປັນພາບດີເມື່ອເຫັນຄົນອວດໂຕຢ່າງນີ້ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກວັນນີ້ຍັງມີຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າປະພຶດເໝືອນພວກຟາຣີຊາຍ. ຈຶ່ງລະວັງໃນການໃຊ້ຄໍາເວົ້າຕ່າງໆໃນເວລາອ້ອນວອນອະທິຖານທີ່ບັນລະຍາຍເຖິງຄວາມຜິດຂອງຄົນອື່ນ. ພວກຟາຣີຊາຍເວລາອ້ອນວອນພວກເຂົາມັກຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຫລິ້ນຊູ້, ບໍ່ມີເພດສໍາພັນອັນບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ບໍ່ລັກພາສີແລະອື່ນໆ.

3. ຄົນນຶ່ງເວົ້າກັບພຣະເຈົ້າ: (ລູກາ 18:13)

ກົງກັນຂ້າມກັບພວກຟາຣີຊາຍ, ຄົນເກັບພາສີເວລາອ້ອນວອນ “ຢືນຢູ່ຫ່າງໄກ” (ລູກາ 18:13) ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າລາວບໍ່ສົນໃຈໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນ. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວພວກຢິວຈະຫລົງໜ້າຂຶ້ນເວລາອ້ອນວອນ, ແຕ່ຄົນເກັບພາສີບໍ່ກ້າຈະເງິຍໜ້າເພາະລາວຄິດເຖິງຄວາມຜິດຢ່າງໜ້າລະອາຍ ແລະລາວຕີເອິກເພາະມີຄວາມເສັ່ງໃຈໃນຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນເອງ. ໝາຍຄວາມວ່າຄົນເກັບພາສີຮູ້ສຶກຕົວເອງເປັນຄົນບາບຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາອ້ອນວອນອະທິຖານແບບງ່າຍຂອງຄົນເກັບພາສີເປັນດັ່ງນີ້: “ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງໂຜດເມດຕາແກ່ຂ້າພະອົງຜູ້ເປັນຄົນບາບແດ່ທ້ອນ” (18:13). ລາວໃຊ້ຄໍາເວົ້າເຈັດຄໍາເວລາອ້ອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ພຣະອົງຊົງພຣະເມດຕາ ຊຶ່ງແຕກຕ່າງກັບຄໍາອ້ອນວອນຂອງຄົນຟາຣີຊາຍຊຶ່ງເວົ້າຊໍ້າຄໍາເກົ່າສາມສິບເກົ້າເທື່ອ. ແມ່ນແທ້ຄໍາອ້ອນວອນຂອງທັງສອງຄົນນີ້ແຕກຕ່າງກັນຫລາຍ. ຄົນຟາຣີຊາຍມັກຍົກຍ້ອງຕົນເອງວ່າບໍ່ເປັນບາບ ເວົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ຕົນເອງສໍາເຣັດອັນນັ້ນອັນນີ້ ແລະໃຊ້ຄໍາສັບສູງເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງແລ້ວປະທັບໃຈ. ສ່ວນຄໍາອ້ອນວອນຂອງຄົນເກັບພາສີນັ້ນແມ່ນເວົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຖິງຄວາມຂາດຕົກບົກພ່ອງໃນຊີວິດ ຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງເມດຕາປານີ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ອ້ອນວອນຍາວໃຊ້ຄໍາສັບສູງ ແຕ່ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ອ້ອນວອນຈາກໃຈດ້ວຍການຖ່ອມຕົວ.

ໃນທຸກວັນນີ້ເວລາຄຣິສຕຽນເຕົ້າໂຮມກັນເຂົ້ານະມັສການພຣະເຈົ້າກໍຍັງມີຄົນເຮັດເໝືອນພວກຟາຣີຊາຍ ເວລາອ້ອນວອນອະທິຖານເວົ້າເຖິງຄວາມດີແລະຄວາມສໍາເຣັດທີ່ຕົນເອງມີປະສິບການ ເລີຍລົມໄປວ່າຕົນເອງເປັນຄົນຜິດບາບ ບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍ. ພວກເຂົາເພິ່ງຕົນເອງ ການເຮັດດີ ຖານະໜ້າທີ່ດີໃນສັງຄົມ. ອີກພວກນຶ່ງກໍເຮັດເໝືອນຄົນເກັບພາສີຊຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງເປັນຄົນຜິດບາບຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຈິງແລ້ວທຸກໆຄົນອາດກາຍເປັນເໝືອນພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ. ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອເຮົາລົມພຣະຄຸນແລະພຣະເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດ ແລະມັກຕັດສິນຄົນອື່ນວ່າເປັນຄົນຜິດບາບ.

4. ພຣະພອນແລະການເຕືອນ: (ລູກາ 18:14)

ຕອນນີ້ອົງພຣະເຢຊູອາດເຮັດໃຫ້ຝູງຊົນແປກໃຈ ເມື່ອພຣະອົງປະກາດວ່າຄົນເກັບພາສີນັ້ນເປັນຄົນຖືກຕ້ອງກວ່າຄົນຟາຣີຊາຍ. ນຶ່ງ, ພຣະເຢຊູປະກາດວ່າຄົນເກັບພາສີເປັນຄົນສິນທັມຊຶ່ງແມ່ນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນມີສິດເຮັດໄດ້. ເມື່ອເຮັດດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູກໍຖືຕົນເອງເທົ່າທຽມກັບພຣະເຈົ້າ. ສອງ, ຝູງຊົນຄິດວ່າພຣະເຢຊູປະກາດຜິດເພາະໃນສາຍຕາຂອງຝູງຊົນແລ້ວແມ່ນຄົນຟາຣີຊາຍເປັນຄົນສິນທັມ ບໍ່ແມ່ນຄົນເກັບພາສີ. ສາມ, ອົງພຣະເຢຊູປະກາດວ່າຄົນເກັບພາສີເປັນຄົນສິນທັມໃນທັນໃດນັ້ນໂລດ. ຄໍາເວົ້າວ່າຖືກຕ້ອງມີຄວາມ

ໝາຍຫລາຍກວ່າອະພິຍະໂທດໃຫ້ ແລະມີຄວາມໝາຍວ່າບໍ່ມີຄວາມຜິດຊົງບໍ່ຕ້ອງການຂອງຖວາຍບູຊາ ອັນໃດເລີຍ.

ໝາຍເຫດໃນຄໍາອຸປະມາຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນຕອນທ້າຍວ່າ: “ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ຍົກຕົນເອງຂຶ້ນຈະຕ້ອງ ຖືກຖອຍລົງ ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງຈະຖືກຍົກຂຶ້ນ.” (18:14ຂ). ຄໍາເວົ້າຢ່າງນີ້ເຮັດໃຫ້ຄຣິສະຕຽນສ່ວນໃຫຍ່ ຜິດຫວັງເພາະເປັນສິ່ງກົງກັນຂ້າມ. ຄົນທີ່ອ້າງວ່າຕົນເອງເປັນຄົນສົນທັມແລະອວດຕົວນັ້ນຈະໄດ້ຖືກປົດລົງ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ກຽດແຕ່ຜູ້ຖ່ອມຕົວ. ການທີ່ຖືວ່າຄົນເກັບພາສີເປັນຄົນຖືກຕ້ອງແລະສົນທັມນັ້ນເພາະຄົນ ນັ້ນເປັນຄົນຖ່ອມຕົວຊຶ່ງບໍ່ຂຶ້ນກັບການກະທໍາດີຂອງຕົນເອງເລີຍ. ຄົນເກັບພາສີເຫັນແລະຮູ້ຕົນເອງເປັນຄົນ ຜິດບໍ່ສາມາດເພິ່ງຕົນເອງແຕ່ປະການໃດ ລາວຕ້ອງການພຣະເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າຕ່າງຫາກໃນຊີວິດ. ຈົ່ງ ເຂົ້າໃຈເຖິດວ່າພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ທັນໜີຈາກຜູ້ເຂົ້າຫາພຣະອົງດ້ວຍການຖ່ອມຕົວ.

5. ຊີວິດເປັນຕົວຢ່າງ: ເປັນເໝືອນເດັກນ້ອຍ: (ລູກາ 18:15-17)

ຫລັງຈາກໄດ້ຍິນຄໍາອຸປະມາແລ້ວ ມີຜູ້ຊົນໄດ້ນໍາເອົາເດັກເກີດໃໝ່ແລະເດັກນ້ອຍອື່ນໆມາຫາອົງພຣະ ເຢຊູ. ຜູ້ຊົນເຂົ້າໃຈດີເຖິງເລື່ອງຖ່ອມຕົວເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຫັນໃນອົງພຣະເຢຊູເອງ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກສາ ວິກຍັງສົນລະວົນຢູ່ເພາະເຂົາຖືວ່າເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ຄ່ອຍມີຄ່າພໍຈະໃຫ້ຄວາມສົນໃຈ. ດັ່ງນັ້ນ, ອົງພຣະ ເຢຊູໄດ້ໃຊ້ໂອກາດນີ້ສິດສອນໃຫ້ຮູ້ຄັກເຖິງການຖ່ອມຕົວອັນແທ້ຈິງ. ນຶ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງໃຈຟັງຄົນທີ່ມານັ້ນ ມີເດັກນ້ອຍ-ຜູ້ຄົນຄິດວ່າບໍ່ສໍາຄັນອັນໃດ. ສອງ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຈັບບາຍພວກເດັກນ້ອຍນັ້ນ ໂດຍອວຍພຣະ ພອນແກ່ພວກເຂົາ. ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຖືຕົນເອງວ່າເປັນຜູ້ສໍາຄັນໂດຍບໍ່ຢາກໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບພວກເດັກນ້ອຍ. ນິສັຍເດັກນ້ອຍຍ່ອມເປັນຄົນເບື້ອນ ມີຂໍ້ມູນນໍາລາຍເປັນຂອງທັມມະດາ ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ລັງກຽດ ເລີຍ. ພຣະຄັມພິໄດ້ກ່າວວ່າ, “ແຕ່ພຣະເຢຊູເອີ້ນເຂົາມາຫາ” (18:16). ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນເອົາຜູ້ນ້ອຍບໍ່ມີ ກຽດ (ມັດທາຍ 19:13).

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າຣາຊແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຂອງຄົນທີ່ເໝືອນເດັກນ້ອຍ (ລູກ 18:16). ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເດັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນຈະເຂົ້າໃນແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ ມີອຸປະນິດສັຍແລະຈິດໃຈບໍ່ຮືສຸດ ເໝືອນເດັກນ້ອຍທຸກຄົນສາມາດເຂົ້າໄປໃນຣາຊແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເດັກນ້ອຍບໍ່ສົນໃຈຈະມີຊີວິດຢ່າງໃດ ພວກເຂົາບໍ່ປອມແປງຈິດໃຈ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ນໍາລາຍການຕ່າງໆມາຫາ ພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງເຫັນພ້ອມ. ພວກເດັກນ້ອຍມາຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະໄວ້ວາງໃຈເທົ່າ ນັ້ນ ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວບໍ່ມີຫຍັງສໍາຄັນຕໍ່ພວກເດັກນ້ອຍ. ນັ້ນແຫລະເປັນຮູບພາບຂອງການຖ່ອມຕົວ.

ເລື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ທຸກວັນນີ້ຕໍາມກາງຄຣິສະຕຽນຍັງມີຄົນມັກຍົກຍ້ອງຕົນເອງ ຖືຕົນເອງເປັນໃຫຍ່ຖ້າເອົາຄໍາອຸປະມາຂອງ ອົງພຣະເຢຊູມາທຽບກັບຊີວິດຂອງພວກເຮົາແລ້ວເຫັນວ່າກົງກັນຂ້າມກັນ. ຈຸດສໍາຄັນທີ່ອົງພຣະເຢຊູສອນ ນັ້ນແຈ້ງດີຄື: ການກະທໍາພາຍນອກນັ້ນບໍ່ມີຄວາມໝາຍອັນໃດຖ້າມັນບໍ່ໄດ້ອອກມາຈາກຈິດໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຄົນອື່ນ. ຄໍາສອນນີ້ເປັນສິ່ງສອນໃຈພວກເຮົາໃນທຸກວັນນີ້.

ຄໍາຖາມ

11. ບາງຄັ້ງທ່ານເປັນເໝືອນຄົນຟາຣີຊາຍແນວໃດ? ແລະບາງຄັ້ງທ່ານເປັນເໝືອນຄົນເກັບພາສີແນວໃດ?
12. ທ່ານຮູ້ໄດ້ແນວໃດໃນເມື່ອການອວດຕົວໄດ້ເຂົ້າມາໃນຄວາມສັມພັນຂອງທ່ານກັບພຣະເຈົ້າ?
13. ແມ່ນຫຍັງເປັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການຖອມຕົວແລະການອວດຕົວ?
14. ທ່ານຕ້ອງການຄຸນນະພາບຄວາມເຊື່ອເໝືອນເດັກນ້ອຍເຂົ້າມາໃນຊີວິດທ່ານບໍ່?

ພວກຟາຣີຊາຍແມ່ນຜູ້ຊາຍໃນສາສນາຢິວຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອເຄັ່ງຄັດ. ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດຖືກົດບັນຍັດຕາມຕົວອັກສອນ (ໂດຍສະເພາະທ້າຍປີ້ມໃນພຣະຄໍ້ມພິເດີມ) ພ້ອມຍັງຍຶດຖືກົດບັດຍັດທີ່ເລົ່າສືບຕໍ່ກັນມາຈາກເຖົ້າເກົ່າບູຮານຈາກຄຣູສອນ. ບໍ່ນານເທົ່າໃດພວກຟາຣີຊາຍກໍຖືວ່າກົດນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ໂມເຊ ແລະພວກເຂົາຈຶ່ງຍຶດຖືວ່າສັກສິດ.

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 8

ເອົາຄວາມຮັ່ງມີຫລືເອົາຄວາມສັມພັນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ລູກາ 18:18-30
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ລູກາ 18:18-30
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເສດຖີໜຸ່ມເອົາຄວາມຮັ່ງມີໃນສິ່ງຂອງຫລາຍກວ່າຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ອັນໃດເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຢາດເອົາບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາຖວາຍຊີວິດໃນການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອສຳຣວດເບິ່ງຈິດໃຈຂອງຕົນເອງວ່າມີອັນໃດສຳຄັນກວ່າຄວາມສັມພັນກັບອົງພຣະເຢຊູ.

ບົດນຳ

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ພົບເສດຖີໜຸ່ມຄົນນຶ່ງຜູ້ຕ້ອງການຮູ້ຈັກວິທີຮັບເອົາຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ໂອກາດນີ້ສິດສອນເຖິງຄວາມສຳຄັນໃນການສແວງຫາພຣະເຈົ້ານັ້ນມີຄຳກວ່າທຸກໆສິ່ງ. ທ່ານອາດເຫັນບ້າຍນ້ອຍໆຕິດຕາມທ້າຍຣິດ ຫລືເຫັນຄົນທີ່ນຸ່ງເສື້ອທີ່ເວົ້າເຖິງການມີຊັບສິນແລະສິ່ງຂອງຫລາຍ. ນິດສັຍຢ່າງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຄົນສ່ວນຫລາຍມັກໃນສັງຄົມໃນທຸກມື້ນີ້. ຕອນນີ້ເປັນເລື່ອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສົນທະນາກັບເສດຖີໜຸ່ມ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ທ້າທາຍໃຫ້ເສດຖີໜຸ່ມຄົນນັ້ນປະສົງລາວຮັກທີ່ສຸດໄວ້-ເງິນຄຳ ແລະຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປເພາະພຣະອົງຮູ້ວ່າເສດຖີຄົນນັ້ນຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດເທື່ອ. ຄົນຮັ່ງມີຜູ້ນີ້ຕ້ອງການພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ.

1. ຊາຍຄົນນຶ່ງມີຄຳຖາມແລະພຣະເຢຊູມີຄຳຕອບ: (ລູກາ 18:18-21)

ມີຜູ້ປົກຄອງຄົນນຶ່ງຜູ້ເປັນເຈົ້ານາຍເຂົ້າມາຖາມອົງພຣະເຢຊູ (ລູກາ 18:23). ປຶ້ມຂ່າວປະເສີດມາຣະໂກໄດ້ກ່າວວ່າຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ແລ່ນເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະເຢຊູຄູ່ເຂົ້າລົງ (ມຣກ 10:17), ນັ້ນໝາຍເຖິງການຖ່ອມຕົວ. ລາວໄດ້ໃຊ້ຄຳເວົ້າ “ພຣະອາຈານຜູ້ປະເສີດເອີຍ” (ລກ 18:18). ການເວົ້າດັ່ງນີ້ເປັນການແປກເພາະໃນຕອນນັ້ນບໍ່ມີອາຈານຄົນໃດເປັນຢ່າງນັ້ນ. ຄຳເວົ້າ “ດີ” ໝາຍເຖິງດີຢ່າງບໍ່ມີບາບເລີຍ. ມັນອາດເປັນໄປໄດ້ວ່າຊາຍຄົນນີ້ຮູ້ວ່າອົງພຣະເຢຊູແຕກຕ່າງກັບຫົວສາສນາໃນເວລານັ້ນ. ອີກບ່ອນອົງພຣະເຢຊູກໍໄດ້ໃຊ້ຄຳສັບນັ້ນສົນທະນາຄົນກັບເສດຖີໜຸ່ມຄົນນັ້ນອີກ.

ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຖາມຄຳຖາມສຳຄັນທີ່ສຸດ: “ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດມາເປັນມໍຣະດົກ?” (18:18). ໃນຄຳຖາມນີ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໝາຍ. ນຶ່ງ, ມັນໄດ້ບອກວ່າ

ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ສແວງຫາສິ່ງມີຄ່າໃນຊີວິດ, ສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບຊັບສິນແລະສິ່ງຂອງໃດໆ. ສອງ, ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເຫັນສິ່ງພິເສດໃນອົງພຣະເຢຊູ ສິ່ງທີ່ອົງພຣະເຢຊູມີຊື່ງມີຄວາມໝາຍ. ສາມ, ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ໃຊ້ຄຳເວົ້າ “ປະຕິບັດ” ລາວຄິດວ່າລາວອາດໄດ້ຊີວິດອັນຕະຫຼອດໄປດ້ວຍຕົນເອງເພາະການເຮັດທຳດີ.

ຄຳຖາມຢ່າງນັ້ນໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນມາຖາມເປັນຫລາຍຮ້ອຍປີແລະຍັງເປັນຄຳຖາມໃນທຸກມື້ນີ້ເໝືອນກັນວ່າ: ເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະພົບຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ? ການພົບຊີວິດນັ້ນມີຄວາມໝາຍອັນໃດ? ມີຫລາຍຄົນຊອກຫາຄຳຕອບຂອງຊີວິດ ບາງຄົນຖືຊັບສິນສິ່ງຂອງຄິດວ່າສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະນຳເອົາຄວາມສຸກມາໃຫ້ບາງຄົນຊອກຫາຄຳຕອບນັ້ນນຳວຽກງານດີ ຄິດວ່າໄດ້ເຮັດວຽກຂຶ້ນສູງເປັນເຈົ້ານາຍແລະໝູ່ເພື່ອນຈະຍົກຍ້ອງ ບາງຄົນກໍຫັນສູ່ເຫລົ້າຍາ ການພະນັນ ໃຊ້ເພດສັມພັນແລະອື່ນໆຄິດວ່າສິ່ງນັ້ນຈະພາໃຫ້ມີຄວາມພໍໃຈໃນຊີວິດ ເໝືອນກັບເສດຖີໜຸ່ນຄົນນີ້ ມີຫລາຍຄົນຊອກຫາຄວາມຈິງ: ຊີວິດອັນຕະຫຼອດໄປບໍ່ສາມາດພົບຫາໄດ້ນອກຈາກມີຄວາມສັມພັນດີກັບພຣະເຈົ້າຜ່ານທາງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ອົງພຣະເຢຊູຕອບຄຳຖາມຂອງຄົນນັ້ນໂດຍຖາມຄືນຊຶ່ງເປັນທຳນຽມຂອງອາຈານສອນໃນເວລານັ້ນ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງເອີ້ນເຮົາວ່າຜູ້ປະເສີດ?” (18:19). ບໍ່ມີຜູ້ໃດປະເສີດໄດ້ນອກຈາກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ໝາຍເຫດ: ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດຕົວເອງວ່າເປັນຜູ້ປະເສີດແລະເປັນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະອົງຢາກໃຫ້ຜູ້ປົກຄອງທີ່ເປັນເສດຖີໜຸ່ນນັ້ນຄິດຄັກໆວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງໃຊ້ຄຳເວົ້າ “ປະເສີດ.” ສິ່ງນີ້ໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ຄົນຖາມນັ້ນສຳຮວດເບິ່ງຫລັກຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູ. ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຊອກຫາເຮົາແລະຖາມເຮົາເຖິງເລື່ອງຊີວິດອັນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ?

ຫລັງຈາກອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສົນທະນາກັບເສດຖີໜຸ່ນນັ້ນແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຕອບຄຳຖາມໂດຍອ້າງເຖິງກົດບັດຍັດໃນພຣະຄັມພິເດີມ. ໃນເມື່ອເປັນຜູ້ປົກຄອງ-ເສດຖີໜຸ່ນຄົນນີ້ຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ໃນເລື່ອງຄຳສອນໃນພຣະຄັມພິເດີມດີ ໂດຍສະເພາະແລ້ວອົງພຣະເຢຊູອ້າງເຖິງພາກສອງຂອງພຣະບັດຍັດສິບປະການ (ອພຍ 20:12-16) ຊຶ່ງເປັນສິ່ງເຮັດໄດ້ງ່າຍ. ຊາຍຄົນນັ້ນຕອບອົງພຣະເຢຊູວ່າລາວເຮັດໄດ້ໝົດແລ້ວ ລາວອາດເຮັດໄດ້ຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງລາວ. ຈິງແທ້ມີຄົນເຮັດໄດ້ຕາມຕົວໜັງສື ແຕ່ໄດ້ເຮັດຜິດຢູ່ໃນຈິດໃຈ ລາວອາດບໍ່ໄດ້ຂ້າຜູ້ໃດ ແຕ່ລາວອາດຮ້າຍອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນ. (ມັດທາຍ 5:21-22)

2. ບໍ່ເສັງຫຍັງ, ສູນເສັງທຸກຢ່າງ: (ລກ. 18:22-23)

ໝາຍເຫດ: ຄຳສົນທະນາບໍ່ໄດ້ຢຸດແຕ່ເທົ່ານີ້ ຊາຍຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ພໍໃຈກັບຄຳຕອບຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ລາວອາດຮູ້ວ່າການທີ່ຈະມີຊີວິດໃໝ່ນັ້ນຕ້ອງເຮັດຫລາຍກວ່າຄຳສິ່ງໃນພຣະບັນຍັດ. ຖ້າເປັນຢ່າງນັ້ນລາວອາດບໍ່ຈຳເປັນໄປຫາອົງພຣະເຢຊູ ແຕ່ລາວລໍຖ້າອົງພຣະເຢຊູຕອບເໝືອກັບນັກຮຽນຟັງຄຣູ. ລາວຮູ້ວ່າມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງຂາດໄປ. ລາວເວົ້າໃນໃຈວ່າ, ເອີຍ!, ມີຫຍັງອີກບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດ? ພຣະເຢຊູໄດ້ເບິ່ງຊາຍຄົນນັ້ນ ກໍມີຄວາມຮັກແລະເມດຕາສົງສານລາວ (ມລກ 10:21). ໝາຍຄວາມວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ມອງເຖິງຈິດໃຈພາຍໃນຂອງລາວ ເພາະພຣະອົງຊົງຊາບວ່າມີອັນນຶ່ງທີ່ເປັນສິ່ງຂັດຂວາງບໍ່ໃຫ້ລາວຖວາຍຕົວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຢຊູຕອບຊາຍຄົນນັ້ນຊຶ່ງເປັນສິ່ງແທງເຂົ້າເຖິງຈິດໃຈສ່ວນເລິກເວລາພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານຍັງຂາດສິ່ງນຶ່ງ: ຈົ່ງໄປຂາຍທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານມີ...ແລະຕິດຕາມເຮົາມາ. (ລກ 18:22). ເປັນໜ້າສົນໃຈທີ່ອົງພຣະເຢ

ຊູບອກຊາຍຄົນນັ້ນວ່າລາວຂາດບາງຢ່າງ ເພາະທັມມະດາແລ້ວລາວເປັນເສດຖີບໍ່ຂາດເຂີນສິ່ງຂອງອັນໃດ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະບັດຍັດ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍເວົ້າເຖິງພຣະທຽມ-ເປັນສິ່ງໃນໃຈສິ່ງລາວຮັກທີ່ສຸດນັ້ນ ຄື: ຊັບສິນສິ່ງຂອງ. ຄວາມຮັ່ງມີອັນນີ້ແມ່ນເປັນຫົວໃຈຂອງຄົນສ່ວນຫລາຍ ແລະເປັນສິ່ງທີ່ຄົນບໍ່ຢາກປະຖິ້ມ ງ່າຍໆໄດ້. ເປັນໜ້າເສົ້າໃຈສໍາລັບຄົນຮັ່ງມີເພາະຊັບສິນນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນເຊືອກມັດຄໍຄົນຮັ່ງມີໃຫ້ຕິດຕາມ ອົງພຣະເຢຊູໄປໄດ້.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ທ້າທາຍເສດຖີໃຫ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປໂດຍອ້າງເຖິງພາກຕົ້ນຂອງພຣະບັດຍັດສິບປະ ການຄື: “ຈົ່ງຮັກພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານໂດຍຈຸດຈິດໃຈ ສຸດສະຕິແລະກໍາລັງຂອງທ່ານ” (ພຣະບັດຍັດທີສອງ 6:5). ເຫັນວ່າຊາຍຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າເໝືອທຸກສິ່ງຫລືສຸດໃຈເພາະສິ່ງຂອງທີ່ລາວມີນັ້ນໄດ້ເຂົ້າມາ ຂວາງທາງ ເຖິງແມ່ນອົງພຣະເຢຊູສັນຍາວ່າຖ້າເຮັດຕາມອົງພຣະເຢຊູບອກລາວຈະໄດ້ເປັນຄົນຮັ່ງມີໃນພໍ່າ ສວັນ. ລາວເຫັນວ່າສິ່ງຂອງໃນໂລກນີ້ມີຄວາມໝາຍຫລາຍກວ່າ.

ປຶ້ມມາຣະໂກກ່າວວ່າໃນຕອນນີ້ໜ້າຂອງລາວຕົກສີ ລາວຢ່າງໜ້ອຍກໍໄປຢ່າງໂສກເສົ້າ ເພາະລາວມີສິ່ງ ຂອງຢ່າງຫລວງຫລາຍ (ມຮກ 10:22). ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຕັ້ງພຣະທັຍຈະເຮັດໃຫ້ເສດຖີຄົນນັ້ນເສົ້າໃຈ ແຕ່ ພຣະອົງຢາກບອກເຖິງສິ່ງທີ່ພາໃຫ້ມີຄວາມຍິນດີຕລອດໄປ-ຄືການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປ. ແຕ່ເຫັນວ່າ ເສດຖີຄົນນັ້ນບໍ່ຍິນດີທີ່ຈະປະສົງຂອງແລະຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປ. ເປັນໜ້າສົງສານລາວໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ ໄປ. ນີ້ເປັນຄັ້ງທໍາອິດໃນພຣະຄໍມພີທີ່ຄົນໄດ້ປະເຊີນກັບອົງພຣະເຢຊູໂດຍກົງແລະກໍປະຕິເສດ. ສ່ວນພວກ ສາວິກເວລາພຣະເຢຊູສັ່ງໃຫ້ຕາມມາພວກເຂົາກໍປະທຸກສິ່ງໂລດ.

ບໍ່ແມ່ນແຕ່ເສດຖີຄົນນັ້ນທີ່ເສົ້າໃຈບໍ່ຍອມຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປ ສິ່ງນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູຍິ່ງເສົ້າ ພຣະທັຍເພາະເສດຖີໄດ້ຮັກເງິນຫລາຍກວ່າການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູ. ເສດຖີມີສິ່ງຂອງຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແຕ່ເປັນຄົນຫວ້າງເປົ່າໃນຈິດວິນຍານ. ຕອນນີ້ສອນວ່າອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ບັງຄັບໃຜໃຫ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປ. ໃຫ້ສັງເກດເບິ່ງເດັກນ້ອຍຜູ້ທໍາຣະຍິດຕໍ່ພໍ່ແມ່ ເຫັນວ່າຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ໄດ້ຮັບຄວາມທໍາຣະມານໃຈທີ່ສຸດ.

3. ໂຕໂອດໂອ, ເຂັມ, ແລະສິ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້: (ລູກາ 18:24-27)

ຫລັງຈາກເສດຖີຄົນນັ້ນຢ່າງໜ້ອຍໄປດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຂຶ້ນຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ ພ້ອມດ້ວຍສາວິກແປກໃຈ: “ທີ່ຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໃນຣາຊແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍາກແທ້ໝໍ!” (ລູກາ 18:24). ໃນສັມຍນັ້ນຖ້າຄົນໃດຮັ່ງມີເປັນດີເປັນສັນຍາລັກກວ່າພຣະເຈົ້າເຫັນດີຈຶ່ງອວຍພຣະພອນໃຫ້ ພວກເຂົາຄິດວ່າ ຄົນຮັ່ງມີນັ້ນຈະເຂົ້າແຜນດິນສວັນໄດ້.

ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ຕົວຢ່າງປະກອບ-ໂຕໂອດໂອລອດຮູເຂັມ. ມີຫລາຍຄົນເຂົ້າໃຈວ່າ ລອດຮູເຂັມຫຍິບເຄື່ອງ ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວແມ່ນປະຕູເຂົ້າກຸງເຢຣູຊາເລັມນ້ອຍເກີນໄປທີ່ໂຕໂອດໂອຈະຜ່ານ ເຂົ້າໄປໄດ້. (ລູກາ 18:25). ແຕ່ມີນັກສາສນາສາດຫລາຍຄົນເວົ້າວ່າອົງພຣະເຢຊູໃຊ້ຕົວຢ່າງປະກອບເພື່ອ ທ້າທາຍຄົນຮັ່ງມີໃຫ້ເຂົ້າໃຈເພື່ອຈະເຂົ້າໄປໃນແຜນດິນສວັນໄດ້.

ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໃນແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ແມ່ນບໍ່? ແມ່ນແລ້ວ ມີ ຫລາຍຄົນໃນສັມຍນັ້ນຮັ່ງມີເຊັ່ນ: ໂຢເຊັບອະຣີມາທາຍ ແລະນາງລີເດັງເປັນຄົນຮັ່ງມີແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ເງິນຄໍາສາມາດຫລອກໃຈຄົນເຮົາໄດ້ໃຫ້ຄິດວ່າຖ້າມີເງິນຫລາຍຈະພົບຄວາມພໍໃຈໃນຊີວິດ ແຕ່ເປັນກໍາແພງ

ກັນບໍ່ໃຫ້ມີຄວາມຕ້ອງການນອກຈາກຄວາມສຸກຊົ່ວຄາວແລະສ່ວນຕົວເທົ່ານັ້ນ. ຄິດວ່າໃຊ້ເງິນຄ່າເພື່ອຄວາມສຸກໃນໂລກນີ້ດີແລ້ວບໍ່ຄໍານຶງເຖິງອະນາຄົດຂ້າງໜ້າ. ຄົນຢ່າງນີ້ໄດ້ເອົາຄວາມເຊື່ອໃນຊັບສິນເງິນຄ່າເທົ່ານັ້ນຊຶ່ງສາມາດໃຊ້ໝົດເປັນ.

ໝາຍເຫດ: ພວກສາວິກພາກັນງົງໃນຄໍາຖາມ ພວກເຂົາແປກໃຈເມື່ອໄດ້ຍິນວ່າຄວາມຮັ່ງມີບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍ. ຖ້າຄວາມຮັ່ງມີ-ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊອບພຣະທັຍນໍາ- ໃຜຈະສາມາດເຂົ້າໄປໃນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາພາກັນຖາມຕົນເອງເພາະພວກເຂົາເປັນຄົນທັມມະດາສາມັນເທົ່ານັ້ນ. ຕາມທັມນຽມຊາວຍິວຖ້າເປັນຄົນຮັ່ງເປັນສັນຍາລັກວ່າພຣະເຈົ້າອວຍພຣະພອນໃຫ້. ດັ່ງນັ້ນ, ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຕືອນພວກເຂົາວ່າການເຂົ້າໄປໃນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນເປັນຄົນດີມີສົມບັດຫລາຍ ຫລືຊື່ສຽງດີ ຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ເມື່ອພຣະອົງເອີ້ນເອົາ.

4. ການສູນເສັງທຸກຢ່າງ ແລະໄດ້ຮັບທຸກຢ່າງ: (ລູກາ 18:28-30)

ຄໍາສັນຍາຂອງອົງພຣະເຢຊູວ່າຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປນັ້ນຈະມີຊັບສິບັດໃນສວັນນັ້ນຍັງກ້ອງຢູ່ໃນຫູຂອງພວກສາວິກ ມີຫລາຍຄົນບໍ່ກ້າຈະຖາມ ແຕ່ເປໂຕເປັນຄົນກ້າຈຶ່ງຖາມອົງພຣະເຢຊູວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍປະທຸກສິ່ງຕາມພຣະອົງມາ ພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຫຍັງບໍ່?” ອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງໃຊ້ໂອກາດນັ້ນສອນພວກສາວິກວ່າ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີເກີນພັນນາໄດ້ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຊັບສິນໃນໂລກນີ້. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ນັ້ນແມ່ນຂອງພຣະຣາຊທານຈາກພຣະເຈົ້າຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນພວກເຂົາເຮັດເອົາເອງ. ຊີວິດອັນຕລອດໄປນັ້ນແມ່ນລາງວັນອັນໃຫຍ່ (ລູກາ 18:30).

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູແລະມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າໄປນັ້ນບໍ່ໃຫ້ມີອັນໃດຂັດຂວາງໄດ້. ບົດຮຽນນີ້ກ່າວວ່າຄົນຮັ່ງມີນັ້ນມີຊັບສິນເປັນກໍາແພງກັນ ຄຣິສະຕຽນເຮົາອາດຈະມີບາງຢ່າງມາຂັດຂວາງເຊັ່ນ: ມັກອວດຕົວ, ເພິ່ງຕົນເອງ, ເຫັນແກ່ໜ້າຄົນ, ຖືກົດບັນຍັດ, ຊື່ສຽງ ແລະອື່ນໆ...ທຸກຄົນຕ້ອງຕັດສິນໃຈຈະເຮັດ ເໝືອນເສດຖີຄົນນີ້ຫລືປະຕິເສດ ຫລືຍອມຮັບເອົາພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຍິນດີປະຖິ້ມທຸກສິ່ງ. ໃຫ້ຖາມຕົນເອງວ່າ: ແມ່ນຫຍັງເປັນກໍາແພງກັນທ່ານໄວ້ບໍ່ໃຫ້ຖວາຍໝົດຕົວ ໝົດໃຈຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູ?

ຄໍາຖາມ

15. ຫວນກັບຄືນໄປໃນບົດຮຽນເຖິງເຮືອງເສດຖີພຸ່ມ ລາວໄດ້ເຫັນຫຍັງໃນອົງພຣະເຢຊູລາວຈຶ່ງເຂົ້າໄປຖາມພຣະອົງເພື່ອຢາກໄດ້ຊີວິດອັນຕລອດໄປມາເປັນມໍຣະດົກ?
16. ຕາມຄໍາສອນສາສນາແລ້ວພວກເຂົາຈໍາເປັນຕ້ອງເຮັດອັນໃດເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້?
17. ມີສິ່ງໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານມີຄ່າເໜືອກວ່າການມີຄວາມສັມພັນກັບອົງພຣະເຢຊູບໍ່?

18. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າກັບທ່ານອັນໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານທີ່ເປັນກຳແພງກັນບໍ່ໃຫ້ທ່ານມີຄວາມສຳພັນ
ກັບພຣະອົງ?

ຄຳວ່າ ຊັບສິນມີຢູ່ໃນພຣະຄັມພິ ຄວາມໝາຍເດີມແລ້ວມາຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄົນຜູ້ຮູ້ມີຄື: ກະ
ບຸງ, ຫົບໃຫຍ່, ຫລືຮ້ານໃຫຍ່ທີ່ໃຊ້ບັນຈຸຂອງມີຄ່າ. ບາງເທື່ອແມ່ນບ່ອນຄົນເອົາຂອງຖວາຍໄປວາງໃສ່ໃນ
ພຣະວິຫານຊຶ່ງອົງພຣະເຢຊູເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ. ໃນພຣະຄັມພິເດີມ ຊັບສິນເປັນບ່ອນບັນຈຸສິ່ງຂອງມີຄ່າໃນ
ພຣະວິຫານ (1 ກະສັດ 7:51) ຫລື ໃນພຣະຣາຊວັງ (2 ກະສັດ 20:13).

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 9

ກັບໃຈຫລືຕັກເຕືອນ?

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 19: 1-10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ລູກາ 18: 35-43; 19: 1-10

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຊັກຂາຍຄົນເກັບພາສີຜູ້ລືນາມ ຕອບຮັບຄຳເຊື່ອເຊີນຂອງພຣະເຢຊູ ໂດຍການກັບໃຈ ແລະເຊື່ອ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຕອບຮັບຄຳເຊື່ອເຊີນຂອງພຣະເຢຊູວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອນຳຄົນໃຫ້ຕອບຮັບຄຳເຊື່ອເຊີນຂອງພຣະເຢຊູ (ໃຫ້ຮັບຄວາມພົ້ນ ແລະ ຊຳຮະຕົວ) ໂດຍການກັບໃຈແລະເຊື່ອ.

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຕອບຮັບຄຳເຊື່ອເຊີນຂອງພຣະເຢຊູ (ໃຫ້ຮັບຄວາມພົ້ນ ແລະ ຊຳຮະຕົວ) ສຳລັບຂ້ອງເອງໂດຍການກັບໃຈແລະເຊື່ອ

ຄຳນຳ

ພຣະເຢຊູຊົງຂຍາຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະຊົງເຊີນຄົນເກັບພາສີຊຶ່ງເປັນບຸກຄົນທີ່ສັງຄົມລ້ຽງດູໃນສມັຍນັ້ນໃຫ້ມາເປັນສາວິກ. ຈາກສິ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຊົງສຳແດງເຖິງພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃນໂລກມະນຸດ.

ພວກເຮົາຫລາຍຄົນໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ໃນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ ແລະເຄີຍໄດ້ຮ້ອງເພງກ່ຽວກັບຊັກຂາຍ ຄົນເຕັ້ງຜູ້ປົນຂັ້ນຕົ້ນຊຸກະໂມຣເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າເຢຊູ. ຫລາຍຄົນລ້ຽງກັບເພງຈົນລືມຄິດເຖິງເລື່ອງຊີວິດທີ່ປ່ຽນແປງ. ມື້ນີ້ພວກເຮົາຈະກັບເບິ່ງເລື່ອງນີ້ອີກເທື່ອນຶ່ງຈາກທັສນະສ່ວນຕົວຂອງຊັກຂາຍ; ໃນສາຍຕາຂອງຊັກຂາຍ, ລາວເຫັນວ່າ “ບຸດມະນຸດໄດ້ມາເພື່ອຈະຊອກຫາແລະໂຜດເອົາຜູ້ທີ່ຫລົງເສ້ຍໄປແລ້ວໃຫ້ລອດພົ້ນ” (ລກ 19:10). ພຣະເຢຊູຊົງລົງມາເພື່ອໂຜດພວກເຮົາທຸກຄົນ ແລະທຸກຄົນບໍ່ວ່າຈະນ້ອຍຫລືໃຫຍ່ຕ້ອງການຄວາມພົ້ນໂດຍທາງພຣະເຢຊູ; ພຣະອົງຊົງພ້ອມທີ່ຈະຕ້ອນຮັບພວກເຮົາທຸກຄົນ.

1. ຊາຍຄົນນຶ່ງທີ່ເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດ: (ລູກາ 19: 1-4)

ເລື່ອງນີ້ເກີດຂຶ້ນທີ່ເມືອງເຢຣີໂກ ຊຶ່ງຢູ່ປະມານເຈັດໄມທາງຕາເວັນອອກຂອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ພຣະເຢຊູຊົງກ້າວໜ້າໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອອາທິດສຸດທ້າຍແລະການສິ້ນພຣະຊົນທີ່ໄມ້ການແຂນ. ມີຫລາຍເສັ້ນທາງເພື່ອການເດີນທາງໄປເຢຣູຊາເລັມ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງພຣະປະສົງສະເດັດຜ່ານເມືອງເຢຣີໂກ ເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ລ່ວງໜ້າວ່າມີຄົນຜູ້ນຶ່ງທີ່ກຳລັງສແວງຫາຄວາມຮັກແລະພຣະເມຕຕາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຊັກຂາຍມີຄວາມໝາຍວ່າ “ຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດ” ແຕ່ຄົນຜູ້ນີ້ອາດຈະບໍ່ສົມກັບຊື່ເພາະທ່ານເປັນນາຍດ່ານເກັບພາສີ

(ລກ 19:2). ຄົນເກັບພາສີເຮັດວຽກໃຫ້ຈັກພັດໂຣມ ແລະເປັນພວກທີ່ປະຊາຊົນລັງກຽດ; ກຸງໂຣມຕ້ອງເກັບພາສີຈາກເຂດຍຶດຄອງ ເພື່ອການບຸຣະນະສ້າງສາທຶນທາງແລະອື່ນໆ; ຄົນເກັບພາສີຈະຕ້ອງເກັບເງິນຫລາຍກວ່າກິດໝາຍອະນຸຍາດ ເພາະພວກເຂົາເອົາເງິນທີ່ເຫລືອນັ້ນເປັນເງິນເດືອນຂອງພວກຕົນ. ຊັກຂາຍເປັນນາຍດ່ານເກັບພາສີ; ແນ່ນອນລາວອາດຈະໄດ້ສິນບິນຈາກຕໍາແໜ່ງນັ້ນ; ຄົນເກັບພາສີສ່ວນຫລາຍເປັນຄົນໂລບ, ແລະສັງຄັມຂອງຄົນຢົວຈັດລໍາດັບຄົນພວກນີ້ເທົ່າກັບພວກຍິງໂສເພນີ (ເບິ່ງ ມັດທາຍ 21:32)

ພຣະທັມບອກວ່າ ຊັກຂາຍຕ້ອງການເຫັນພຣະເຢຊູ (ລກ 19:3), ແຕ່ມີຄົນຫລວງຫລາຍທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ; ເນື່ອງຈາກຊັກຂາຍເປັນຄົນເຕັ້ງ, ລາວກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຫັນພຣະເຢຊູເພາະຄົນອື່ນໄດ້ບັງໄວ້; “ຊັກຂາຍຈຶ່ງແລ່ນລັດໜ້າໄປຂຶ້ນຕົ້ນຊຸກະໂມຣເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງກໍາລັງຈະສະເດັດໄປທາງນັ້ນ” (ລກ 19:4).

2. ພຣະເຢຊູຊົງເຫັນ ແລະຮູ້ຊັກຂາຍ: (ລູກາ 19:5-6)

ຊັກຂາຍຕ້ອງການເຫັນພຣະເຢຊູ ແຕ່ມັນລາວໄດ້ເຮັດຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ; ພຣະຄັມພິບອກວ່າພຣະເຢຊູຊົງແຫງນພຣະພັກເບິ່ງຊັກຂາຍ ແລະເອີ້ນລາວໃຫ້ຮີບລົງຈາກຕົ້ນໄມ້ (ລກ 19: 5); ຊັກຂາຍບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະເຢຊູ ແຕ່ພຣະອົງຮູ້ຊື່ຄົນເກັບພາສີ. ແນ່ນອນຊັກຂາຍຄົງຈະງົງຫລາຍເຕີບ; ພຣະອົງຊົງຮູ້ຊື່ຊັກຂາຍ ແລະຊົງຮູ້ວ່າລາວຢູ່ໃສດ້ວຍ.

ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ຊື່ຊັກຂາຍ ແລະຫລາຍກວ່ານັ້ນພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ “ວັນນີ້ເຮົາຈະຕ້ອງພັກຢູ່ໃນເຮືອນຂອງທ່ານ,” ຊັກຂາຍ (ລກ 19:5). ໃນສັມຍນັ້ນກະສັດຈະຕັດວ່າພຣະອົງຈະໄປພັກບ້ານໃດ; ການທີ່ພຣະເຢຊູຈະໄປພັກບ້ານຂອງຊັກຂາຍກໍຖືວ່າເປັນກຽດອັນໃຫຍ່ສໍາລັບເຈົ້າຂອງບ້ານ. ພຣະເຢຊູຊົງພຣະປະສົງທີ່ຈະເປັນມິດກັບຄົນທີ່ສັງຄົມລັງກຽດ; ສິ່ງນັ້ນກໍບອກເຖິງລັກສະນະອີກຢ່າງໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູ.

3. ຫົວໃຈທີ່ປ່ຽນແປງ: (ລູກາ 19: 7-8)

ການທີ່ພຣະເຢຊູຈະໄປພັກທີ່ບ້ານຂອງຊັກຂາຍນັ້ນ ນັບວ່າເປັນເຮືອງເຫລືອເຊື່ອສໍາລັບຄົນທັງຫລາຍ ເພາະຊັກຂາຍເປັນຜູ້ທີ່ສັງຄົມຖືວ່າຄົນບາບທີ່ສຸດ. ພວກເຮົາສັງເກດໄດ້ວ່າໃນພາກສຸດທ້າຍຂອງລູກາ 18, ຄົນທັງຫລາຍສັຣເສີນພຣະເຈົ້າເພາະຄົນຕາບອດໄດ້ເຫັນຮຸ່ງ; ແຕ່ໃນທີ່ນີ້ ຄົນທັງຫລາຍພາກັນຈຶ່ມວ່າ ເພາະພຣະເຢຊູໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຄົນຜິດບາບນອກສິນທັມ. ການຈຶ່ມວ່າຂອງຄົນທົ່ວໄປບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູປ່ຽນທິດທາງ ແລະບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊັກຂາຍປ່ຽນໃຈຍົກເລີກການຕ້ອນຮັບພຣະເຢຊູທີ່ບ້ານຂອງຕົນ.

ຈາກການໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບອົງພຣະເຢຊູຄຣິດໃນຕອນອາທານແລງ, ຊັກຂາຍໄດ້ເກີດມີການປ່ຽນແປງ; ລາວບອກວ່າ “ເບິ່ງແມ່ນາຍເອີຍ, ເຂົ້າຂອງຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍກໍຍອມສົ່ງຄືນໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນເຄິ່ງໜຶ່ງ ແລະຖ້າຂ້ານ້ອຍໄດ້ສົ່ງໂກງເອົາຂອງຂອງຜູ້ໃດ ຂ້ານ້ອຍກໍຍອມສົ່ງຄືນໃຫ້ສິ່ງທີ່” (ລກ 19: 8). ໃນພຣະສັນຍາເດີມ, ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ສົ່ງໂກງຄືນອັນຈະຕ້ອງສົ່ງຄືນໃຫ້ສິ່ງທີ່; ແຕ່ສໍາລັບຊັກຄາຍ, ລາວເປັນຜູ້ສັມມັກເວົ້າເອງ ເຖິງແມ່ນອົງ

ພຣະເຢຊູຄຣິດບໍ່ໄດ້ຊົງສັ່ງສອນເລີຍໃນເລື່ອງນີ້. ການປະພຶດຂອງລາວເປັນຫລັກຖານຂອງການປ່ຽນໃຈ ຫລື ການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ທີ່ແທ້ຈິງ.

ການຕອບຮັບພຣະເຢຊູຂອງຊັກຂາຍ ແຕກຕ່າງກັບການຕອບຮັບຂອງເສດຖີໜຸ່ມໃນບົດຮຽນທີ່ຜ່າມມາ (ລກ 18: 18-30). ເສດຖີໜຸ່ມບໍ່ກ້າປະຊັບສົມບັດທີ່ລາວຮັກ, ຊັກຂາຍໄດ້ປ່ຽນແປງຫລາຍຈົນວ່າເລື່ອງເງິນຄຳບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນສຳລັບຕົນ. ຊັກຂາຍເປັນຜູ້ພ້ອມທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະເຢຊູ; ເສດຖີໜຸ່ມ ແລະຊັກຂາຍຕ່າງກໍມີສິດເລືອກທາງທີ່ຈະກ້າວຕໍ່ໄປ; ເສດຖີໜຸ່ມບໍ່ໄດ້ໄປສວັນເພາະບໍ່ຍອມປະເງິນ, ຊັກຂາຍໄດ້ເລືອກທາງທີ່ດີກວ່າ.

4. ເສັ້ນທາງໃນພັນທະກິດຂອງພຣະເຢຊູ: (ລູກາ 19: 9-10)

ການຊົງຕອບຕໍ່ຊັກຂາຍໃນຕອນນີ້ເປັນເລື່ອງສຳຄັນ; ມັນເທົ່າກັບວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ “ຍິນດີຕ້ອນຮັບເຂົ້າສູ່ຄອບຄົວ.” ທ່ານອາດຈະວາດພາບເຫັນຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຕອນນີ້, ພຣະເຢຊູຊົງອະພິຍຄວາມຜິດບາບໃຫ້ຊັກຂາຍຄົນເກັບພາສີ; ພຣະອົງຊົງເອີ້ນລາວວ່າ “ລູກຫລານຂອງອັບຣາຮາມ” (ລກ 19:9). ຊັກຂາຍເປັນລູກຫລານຂອງອັບຣາຮາມເພາະລາວເປັນຄົນເຊື້ອຊາດຍິວ; ໃນຕອນນີ້ລາວໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ ແລະເປັນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າແລະໄດ້ມີສ່ວນໃນອານາຈັກສວັນຂອງພຣະອົງ.

ລູກາ 19: 10 ເປັນຄຳສລຸບຂອງພຣະທັມລູກາ; ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງມາໃນໂລກເພື່ອຈະຊອກຫາແລະໄຜດເອົາຜູ້ທີ່ຫລົງເສັງໄປ, ແລະໃນມື້ນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງໄຜດຫລາຍຄົນທີ່ເມືອງເຢຣີໂກ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊອກຫາຊັກຂາຍ. ໃນປັດຈຸບັນພຣະເຢຊູຍັງຊົງຊອກຫາຄົນທີ່ຫລົງທາງເສັຍໄປ; ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດຄືຍອມປ່ຽນໃຈແລະຮັບເຊື່ອ ແລະໄວ້ວາງໃຈໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະພຶດ

ຫລາຍຄົນໃນສມັຍນີ້ອ່ານພຣະທັມອາດຈະເຫັນສະພາບຂອງຕົວເອງ; ທຸກຄົນຕ້ອງການຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງຊົງປະທານການອະພິຍບາບ ແລະຄວາມສັມພັນກັບອົງພຣະເຢຊູເໝືອນດັ່ງຊັກຂາຍ. ແຕ່ລະຄົນຈະຕ້ອງຕັດສິນໃຈວ່າຈະຮັບຫລືປະຕິເສດຂອງປະທານຄືຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງ. ໃນເມືອງເຢຣີໂກມື້ນັ້ນ, ຫລາຍຄົນກໍອາດຈະມືດມົນຢູ່ ເພາະກຽດຂອງພວກຕົນ; ຫລາຍຄົນກໍອາດຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງໃຊ້ເວລາກັບຄົນບາບ. ຫລາຍຄົນໃນສມັຍນີ້ກໍບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດບາບຂອງຕົວເອງ ແລະບໍ່ຮູ້ວ່າຕົວເອງຕ້ອງການການອະພິຍບາບ. ຄຳຖາມສຳລັບທ່ານກໍຄືວ່າ: ທ່ານຈະຕອບການຊົງປະທານການອະພິຍຄວາມຜິດບາບ ແລະຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຢຊູວິທີໃດ?

ຄຳຖາມ:

1. ມີໃຜແດ່ທີ່ເປັນຄົນນອກສິນທັມແລະຄົນຜິດບາບໃນສັງຄົມຂອງທ່ານ? ມີໃຜບໍ່ທີ່ຈະຕ້ອນຮັບຄົນພວກນັ້ນເພາະການປະພຶດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ?

2. ຫວນຄິດເຖິງເລື່ອງທີ່ໄດ້ຮຽນມາ, ທ່ານວ່າມີຫຍັງບໍ່ທີ່ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງພຣະເຢຊູ ແລະຊັກຂາຍທີ່ເຮັດໃຫ້ຊັກຂາຍປ່ຽນແປງໄປ?
3. ທ່ານຈະຍອມປະຫຍັງແດ່ເພື່ອຈະຕິດຕາມພຣະເຢຊູ?
4. ທ່ານມີລັກສະນະຄ້າຍກັບຊັກຂາຍ ຫລືຄ້າຍກັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ເປັນຜູ້ສັງເກດການ?
5. ທ່ານຮູ້ໃຜແດ່ໃນສັງຄົມທີ່ຕ້ອງການໄດ້ຍິນເລື່ອງພຣະຄຸນແລະການຊົງອະພິຍບາບ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາເຈົ້າຈະດໍາເນີນຊີວິດໃນຄວາມບາບ?
6. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຊີນທ່ານໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ໃນຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງວິທີໃດແດ່?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10

ຄໍາຖາມເຮືອງສິດອໍານາດ

ຂໍ້ພຣະຄໍາສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 20:1-8; 20-26

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄໍາສໍາລັບ: ລູກາ 19:45—20:26

ຈຸດສໍາຄັນສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູຕອບຄໍາຖາມແບບຫລອກລວງເຮືອງສິດອໍານາດໂດຍຊີ້ໃສ່ພຣະເຈົ້າວ່າເປັນຜູ້ຊົງມີສິດອໍານາດສູງສຸດ.

ຄໍາຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະຕອບຄໍາຖາມທ້າທາຍເຮືອງສິດອໍານາດໂດຍຊີ້ໃສ່ພຣະເຈົ້າວ່າເປັນຜູ້ຊົງມີສິດອໍານາດສູງສຸດໄດ້ວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຕອບຄໍາຖາມພວກມັກທ້າທາຍ ແລະຮູ້ວິທີຕອບພວກເຂົາໂດຍຊີ້ໃສ່ພຣະເຈົ້າວ່າເປັນຜູ້ຊົງມີສິດອໍານາດສູງສຸດສໍາລັບຂ້ອຍ.

ຄໍານໍາ

ເວລາຖືກທ້າທາຍຈາກບຸກຄົນທີ່ກຽດຊັງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຊີ້ໃສ່ພຣະເຈົ້າວ່າເປັນສິດອໍານາດສູງສຸດຂອງພຣະອົງ ແລະບໍ່ແມ່ນພວກຜູ້ນໍາທາງສາສນາ ຫລືທາງການເມືອງ.

ຄົນສ່ວນຫລາຍມັກຖືມຄວາມຮັບຜິດຊອບໃສ່ຄົນອື່ນ ຫລືທີ່ພວກເຮົາມັນເວົ້າກັນເປັນພາສາອັງກິດວ່າ "pass the buck" ເມື່ອມີຄວາມຜິດພາດເກີດຂຶ້ນໃນອົງການຈັດຕັ້ງ ຫລືອໍານາດການປົກຄອງ. ໃນສະຫະຣັດອະເມຣິກາ, ປະທານາທິບໍດີເປັນຜູ້ມີຕໍາແໜ່ງສູງສຸດໃນຄະນະຣັຖບານ. ສິດອໍານາດສູງສຸດໃນການບໍລິຫານປະເທດແມ່ນຢູ່ທີ່ປະທານາທິບໍດີ. ທ່ານຕຣູແມນເປັນປະທານາທິບໍດີທີ່ເຄັ່ງຄັດເຮືອງຄວາມຮັບຜິດຊອບ; ທີ່ໜ້າໂຕະທໍາງານຂອງທ່ານມີປ້າຍນ້ອຍຂຽນເປັນພາສາອັງກິດວ່າ "The Buck Stops Here" ຊຶ່ງເປັນຂອງຝາກຈາກໝູ່; ໃນພາສາລາວພວກເຮົາອາດຈະແປແບບງ່າຍໆວ່າ "ຄວາມຮັບຜິດຊອບຢຸດຢູ່ທີ່ນີ້."

ແນ່ນອນໃນຂໍ້ແນງບໍລິຫານປະເທດຈະມີການຈັດຕັ້ງອັນມະຫາສານ, ແຕ່ຜູ້ຮັບຜິດຊອບສູງສູງຕ້ອງແມ່ນປະທານາທິບໍດີ. ທ່ານຖືວ່າຄວາມຜິດຕ່າງໆບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນລໍາດັບໃດຂອງຂໍ້ແນງບໍລິຫານ ກໍແມ່ນຄວາມຜິດຂອງທ່ານ. ຫລາຍຄົນມັກຖາມເຮືອງສິດອໍານາດຂອງປະທານາທິບໍດີ; ປະທານາທິບໍດີຕຣູແມນມັກຈະຕອບວ່າສິດອໍານາດໃນການບໍລິຫານປະເທດຂອງທ່ານແມ່ນຢູ່ທີ່ຣັຖທັມມະນູນຂອງອະເມຣິກາ. ຫລາຍຄົນໃນສັມຍກ່ອນກໍມັກສໍ້ຖາມເຮືອງສິດອໍານາດຂອງພຣະເຢຊູ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຫລັງຈາກພຣະອົງໄດ້ຊົງຊໍາຮະບໍລິເວນພຣະວິຫານ. ພວກປະໂຣທິດ, ພວກນັກທັມ, ແລະພວກເຖົ້າແກ່ມັກຈະທ້າທາຍພຣະເຢຊູໃນເຮືອງສິດອໍານາດ, ແຕ່ພວກເຂົາຄົງຄິດບໍ່ເຖິງໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຍິນຈາກຄໍາຕອບຂອງອົງພຣະເຢຊູ; ພຣະອົງຊົງບອກພວກເຂົາເຈົ້າວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນສິດອໍານາດສູງສຸດຂອງພຣະອົງ.

1. ແມ່ນໃຜທີ່ສິດນີ້ແກ່ເຈົ້າ?: (ລູກາ 20:1-8)

ວັນນຶ່ງ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູກຳລັງສັ່ງສອນຢູ່ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ; ມີຄົນກຸ່ມນຶ່ງທີ່ບໍ່ພໍໃຈທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຂຳຮະລ້າງພຣະວິຫານ ກໍໄດ້ເຂົ້າມາຖາມພຣະອົງເລື່ອງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ຄົນກຸ່ມນີ້ປະກອບດ້ວຍປະໂຮທິດຕິນໃຫ້, ພວກນັກທັມ, ແລະພວກເຖົ້າແກ່; ຄົນພວກນີ້ເປັນສະມາຊິກຂອງສານສູງສຸດຂອງຄົນຍິວກຸ່ວກັບສັງຄົມແລະສາສນາ. ອີງຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາ, ມີແຕ່ພຣະເມຊີອາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ຜູ້ດຽວທີ່ຈະມີສິດເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຮັດໄປ. ພວກເຂົາເຈົ້າຫວັງວ່າຄຳຖາມເລື່ອງສິດອຳນາດໃນການເຮັດການຕ່າງໆ (20:2) ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູຄຣິດຄາ ແລ້ວຈະເປີດໜ້າກາກພຣະອົງວ່າເປັນພຣະປອມເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະໄດ້ຢຸດຟັງຄຳສອນຂອງພຣະອົງຕໍ່ໄປ.

ພວກຜູ້ນຳບໍ່ພໍໃຈໃນການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູເຊັ່ນ: ການອະພັຍຄວາມບາບ (ລກ 7:48-50), ການປິ່ນປົວໃນວັນຊະບາໂຕ (ລກ 6: 6-11; 14:1-6), ການເອີ້ນໃຫ້ຄົນຈົງຮັກພັກດີ (ລກ 9: 23-24), ແລະ ການກ່າວຄຳສາບແຊງ ຫລືວິບັດ (11:37-54). ນອກນັ້ນພວກຜູ້ນຳຍັງບໍ່ພໍໃຈກັບຄຳສອນຂອງພຣະອົງ, ການສແດງຄວາມເມດຕາ, ແລະການອັສຈັນຕ່າງໆ (ລກ 4:16-24, 40-44; 6: 1-5; 12:1-12; 19:1-7). ການກະທຳຕ່າງໆຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນນິຍົມພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ການນິຍົມພວກຜູ້ນຳສາສນາມີນ້ອຍລົງ. ພວກເຂົາໄດ້ພະຍາຍາມກ່າວຫາວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງໝິ່ນປະມາດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແຕ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຮູ້ກິນອຸບາຍຂອງພວກເຂົາ.

ໃນການຕອບຄຳຖາມຂອງພວກຜູ້ນຳ ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງໃຊ້ວິທີການຕ່າງໆທີ່ພວກອານຈາສອນສາສນາໃນສມັຍນັ້ນໄດ້ໃຊ້; ພຣະອົງຊົງໃຊ້ວິທີຂອງພຣະອົງເອງ. ພຣະເຢຊູຊົງຖາມພວກເຂົາເລື່ອງສິດອຳນາດຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ (ລກ 20:4); ເພາະໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕກໍບໍ່ໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດໃຫ້ສັ່ງສອນຈາກພວກຜູ້ນຳສາສນາ. ໃນຕອນນີ້ພວກຜູ້ນຳສາສນາກໍຄຳຖາມ ແລະບໍ່ຮູ້ຈະຕອບຢ່າງໃດດີ; ເຂົາຈຶ່ງປຶກສາກັນ (ລກ 20:5-6). ປະຊາຊົນສ່ວນຫລາຍໃນສມັຍນັ້ນຍອມຮັບວ່າໂຢຮັນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຜູ້ນຳທາງສາສນາບໍ່ໄດ້ຍອມຮັບເຊັ່ນນັ້ນ. ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບພຣະເຢຊູໄດ້ຍາກ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍຕອບຢ່າງງ່າຍໆວ່າ “ບໍ່ຮູ້ວ່າມາຈາກໃສ” (ລກ 20:7). ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຝ່າຍເຮົາຈະບໍ່ບອກພວກທ່ານ ເໝືອນກັນວ່າ ເຮົາເຮັດການນີ້ດ້ວຍສິດອັນໃດ” (ລກ 20:8).

2. ເອົາເງິນຫລຽນມາໃຫ້ເຮົາເບິ່ງ: (ລູກາ 20: 20-26)

ເຖິງຈະມີການງຽບໄປຊົ່ວຄາວກໍດີ, ຄະນະສານສູງສຸດກໍຍັງບໍ່ລົດລະໃນການທີ່ຈະຫ້າງແຮ້ວໃສ່ພຣະເຢຊູ. ພວກເຂົາພະຍາຍາມຫາວິທີຈະທຳລາຍພຣະອົງ (ລກ 11:54). ເມື່ອບໍ່ສຳເລັດໃນການທີ່ຈະໃສ່ຮ້າຍພຣະອົງວ່າເປັນຜູ້ປະກາດປອມຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງພະຍາຍາມຈະໃສ່ຮ້າຍພຣະອົງເລື່ອງການເມືອງຊຶ່ງກຸ່ວຂ້ອງກັບກຸງໂຣມ.

ພວກຜູ້ນຳທາງສາສນາໄດ້ຈອບເບິ່ງການປະພຶດຂອງພຣະເຢຊູຢ່າງໃກ້ຊິດ; “ເຂົາຈຶ່ງຕິດຕາມເບິ່ງພຣະອົງ ແລະໃຊ້ຄົນສອດແນມໃຫ້ປອມຕົວເໝືອນເປັນຄົນສັດຊື່ ເພື່ອຫວັງຈະຈັບຜິດໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຈະມອບພຣະອົງໄວ້ໃນອຳນາດແລະອາດຍາສິດຂອງຜູ້ປົກຄອງ” (ລກ 20:20). ຄົນພວກນັ້ນທຳທ່າຖແລງ ຍ້ອງຍໍພຣະເຢຊູວ່າ ເປັນຜູ້ສັ່ງສອນແຕ່ຄວາມຈິງ, ບໍ່ເລືອກໜ້າຜູ້ໃດ, ແລະສັ່ງສອນທາງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດຊື່. ຫລັງຈາກນັ້ນກໍຍົກຄຳຖາມຂຶ້ນວ່າ “ການທີ່ພວກຂ້າພະເຈົ້າຈະເສັງສ່ວຍໃຫ້ແກ່ກາຍຊານັ້ນສົມຄວນຫລືບໍ່” (ລກ 20:22).

ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າບອກວ່າພຣະເຢຊູຊົງຢັ້ງຮູ້ກິນອຸຍາຍຂອງພວກເຂົາ; ພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ເຂົາເອົາເງິນຫລຽນເດນາຣີອິນມາໃຫ້ ແລະຖາມພວກເຂົາວ່າ ຮູບແລະຄຳຈາຣິກໃນຫລຽນນັ້ນເປັນຂອງໃຜ. ເຂົາທຸນຕອບວ່າເປັນຂອງກາຍຊາ; ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຕອບພວກເຂົາວ່າ “ສິນນັ້ນສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊາ ຈຶ່ງຄົນຖວາຍແກ່ກາຍຊາ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງຖວາຍຄົນແດ່ພຣະເຈົ້າ” (ລກ 20:25). ລູກາ 20:26 ສລຸບວ່າ “ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈັບຜິດໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງຕໍ່ໜ້າພິລເມືອງບໍ່ໄດ້ ແລະເຂົາກໍປລາດໃຈໃນຄຳຕອບຂອງພຣະອົງຈຶ່ງພາກັນມົດຢູ່.” ອີກເທື່ອນຶ່ງພວກຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູໄດ້ຂາຍໜ້າຕົນເອງຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບອກຂ້ອຍ

ເວລາຖືກຕໍ່ສູ້, ພຣະເຢຊູຄຣິດບໍ່ໄດ້ສະແດງຄວາມບໍ່ພໍໃຈ, ເວົ້າສຽດສີ, ຫລືຕອບແບບຮ້າຍ; ພຣະອົງຜູ້ພ້ອມດ້ວຍພຣະບັນຍາໄດ້ຊົງຕອບພວກຜູ້ທ້າທາຍດ້ວຍຄວາມຈິງ. ຊົງກ່າວໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະປະສົງ (ໂຢຮັນ 8:28; 12:50) ແລະໃນທີ່ສຸດພຣະອົງຊົງຈ່າຍດ້ວຍຊີວິດ; ເຖິງປານນັ້ນພຣະຢຊູຍັງຊົງເຮັດແຕ່ສິ່ງທີ່ພຣະບິດາຊົງພໍພຣະທັຍ ດ້ວຍສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ (ໂຢຮັນ 10:17-18), ແລະຊື່ໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ມີອຳນາດສູງສຸດເໜືອຜູ້ນຳທາງສາສນາ, ທາງການເມືອງ ແລະເໜືອກົດບັດຍັດ.

ຜູ້ນຳສາສນາທີ່ພວກເຮົາເຫັນໃນລູກາ 20 ບໍ່ມີໃຜຍອມຕາຍເພາະຄວາມເຊື່ອຂອງພວກຕົນ; ແຕ່ໃນສັມຍດຽວກັນນັ້ນຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄດ້ພ້ອມທີ່ຈະຖືກຂົ່ມເຫງ ຫລືຕາຍເພາະຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງ (ເປໂຕ ແລະໂຢຮັນ, ກກ 4:18-20; ສະເຕຟາໂນ, ກກ 6: 8-8: 1; ໂປໂລ, ກກ 25:1-11). ການຖືກຕໍ່ສູ້, ຖືກຂົ່ມເຫງ, ການສະລະຊີວິດ ເພື່ອພຣະຄຣິດຍັງສືບຕໍ່ມາເຖິງປັດຈຸບັນ. ທ່ານມີຄຳຖາມຫຍັງແດ່ໃນຊີວິດປັດຈຸບັນທີ່ຕ້ອງການຄຳຕອບຢ່າງງ່າຍໆຄື “ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບອກຂ້ອຍ.” ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະຕອບຕາມຄວາມຈິງໃນທຳນອງນີ້ບໍ່? ທ່ານເສັງສະລະຫຍັງແດ່ເພື່ອພຣະຄຣິດ? ຄວາມສັດຊື່ຂອງທ່ານຢູ່ທີ່ໃດ ຫລືຢູ່ກັບຜູ້ໃດ? ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະຕອບຜູ້ຕໍ່ສູ້ຄວາມເຊື່ອວ່າ “ພວກຂ້ານ້ອຍຈຳຕ້ອງເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າເຊື່ອຟັງມະນຸດ” (ກກ 5: 29).

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານເຄີຍຢູ່ໃນສະພາບການທີ່ພວກຜູ້ນຳທາງສາສນາ ຫລືການເມືອງບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເຈຕນາ ຫລື ການປະພຶດຂອງທ່ານບໍ່? ທ່ານເຄີຍຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຮັດຕາມຄວາມເຊື່ອບໍ່?
2. ມີຄຳຖາມທີ່ບໍ່ມີຄຳຕອບ ນອກຈາກອ້າງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ໃນໂລກທີ່ປະຕິເສດຄວາມຈິງ ເຣື່ອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຈະຕອບໂດຍອ້າງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ວິທີໃດ?
3. ສິດອຳນາດໃນການສັ່ງສອງຂອງພຣະເຢຊູເປັນພັຍຕໍ່ອຳນາດຂອງຜູ້ນຳທາງສາສນາທີ່ມີຕໍ່ປະຊາຊົນ. ສິດອຳນາດນີ້ເປັນພັຍຕໍ່ທ່ານບໍ່? ໂດຍສະເພາະໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຍອມປະຫລີປ່ຽນແປງ?
4. ພຣະເຢຊູບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຊື່ອຟັງຜູ້ໃດ. ໃນການມາເປັນພຣະບຸດ, ພຣະອົງຊົງຍອມຮັບຕຳແໜ່ງຂອງ ຜູ້ຮັບໃຊ້ (ຟລປ 2:7) ໂດຍຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດບັນຍັດ ແລະອຳນາດການປົກຄອງໃນສັມຍນັ້ນ; ແຕ່ ພຣະອົງຍັງຊົງຮັກສາອຳນາດເໜືອສິ່ງທີ່ໄດ້ຊົງສ້າງໄວ້ (ສົງບຟອງທະເລ, ອະພັຍຄວາມຜິດບາບ, ປົວ ໂລກ, ນຳຄົນຕາຍໃຫ້ຄົນມີຊີວິດ). ການສັ່ງຊາລະຫວ່າງການເຊື່ອຟັງ ແລະສິດອຳນາດມີສ່ວນຫຍັງ ແດ່ສຳລັບຊີວິດທ່ານ ແລະອຳນາດການປົກຄອງຂອງທ່ານ?
5. ການທ້າທາຍຜູ້ມີອຳນາດກາຍເປັນທັມມະຊາດຂອງມະນຸດ (ໂດຍສະເພາະພວກແອນໂອຍ ແລະເຍົາ ວະຊົນ). ທ່ານຄິດວ່າສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ເກີດມາຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດຊາດ ຫລືຈາກ ການຖືກສ້າງໃນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ?
6. ທ່ານເຄີຍຕອບຄຳທ້າທາຍຂອງຜູ້ຕໍ່ຕ້ານໂດຍລຶມອ້າງສິດອຳນາດຂອງທ່ານບໍ່? ຫລັງຈາກນັ້ນທ່ານ ໄດ້ຄິດເສັງໃຈບໍ່? ທ່ານຄິດວ່າພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ສຶກແນວໃດເວລາພຣະອົງປະເຊີນໜ້າກັບພວກຜູ້ນຳ ສານສູງ? ແລະຫລັງຈາກນັ້ນທ່ານຄິດວ່າພຣະອົງຊົງຮູ້ສຶກແນວໃດ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 11

ຄໍາຖາມເຮືອງອະນາຄົດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 21: 5-24

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ລູກາ 21:5-38

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ຄຳອະທິບາຍກ່ຽວກັບພຣະວິຫານເພື່ອເປັນສິ່ງຈັດຕຽມພວກສາວິກເພື່ອອະນາຄົດ.

ຄໍາຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະຕຽມຕົວເພື່ອອະນາຄົດຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຕຽມຕົວຂອງເຮົາເພື່ອອະນາຄົດດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມຢ້ານ.

ຄຳນຳ

ສາວິກຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ຖາມພຣະອົງເຮືອງອະນາຄົດ; ຄຳຕອບຂອງພຣະອົງສ້າງຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ ຫລາຍກວ່າໃຫ້ຄວາມໝັ້ນໃຈ, ແຕ່ກໍມີຄຳໝູນໃຈແລະຄຳປະກັນກ່ຽວກັບຄວາມຫວັງ, ການປົກປ້ອງຮັກສາ, ແລະ ຊັຍຊະນະ.

ຫລາຍຄົນຢາກຮູ້ເຮືອງອະນາຄົດ; ແນ່ນອນຄົງບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຮູ້ເຮືອງອະນາຄົດຫລາຍຈົນເກີນໄປ. ພຣະເຢຊູອາດຈະຊົງຮູ້ສຶກເຊັ່ນນັ້ນເວລາມີຄົນມາຖາມພຣະອົງ “ເມື່ອໃດ” ເວລານັ້ນຈະມາເຖິງ; ພຣະອົງຊົງຕອບພວກເຂົາວ່າ “ເປັນຫຍັງ.” ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງອະທິບາຍໃຫ້ຮູ້ວ່າທຸກຢ່າງຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຕາມເວລາຂອງມັນ.

1. ຄອຍສິ່ງທີ່ບໍ່ຄາດຄິດ: (ລູກາ 21:5-11)

ພຣະວິຫານເປັນຕຶກທີ່ສະຫງ່າງາມ; ກະສັດເຮໂຣດໄດ້ສ້າງວິຫານນີ້ໃນປີ 37 ກ່ອນ ຄ. ສ. ເພື່ອໃຫ້ເປັນຈຸດດຶງຄວາມຈົງຮັກພັກດີຈາກຊາວຢິວ ແລະເປັນຈຸດອວດຄວາມສຳເຣັດກັບພວກໂຣມັນ. ພຣະວິຫານຖືກສ້າງດ້ວຍຫີນງາມແລະບາງບ່ອນໄດ້ຖືກໂອບໄວ້ດ້ວຍຄຳ ຫລືເງິນ. ບໍລິເວນພຣະວິຫານກໍມີຕຶກຫລາຍຫລັງ, ລະບຽງ, ຫໍຄອຍ, ຂັ້ນໄດຫີນ, ສນາມ, ແລະປະຕູພ້ອມດ້ວຍກຳແພງອ້ອມ. ໃນສັມຍຂອງພຣະເຢຊູ, ການສ້າງວິຫານກໍຍັງບໍ່ສຳເຣັດເທື່ອ ແລະປະຊາຊົນກໍໄດ້ນຳເຄື່ອງຂອງມາຖວາຍເພື່ອການສ້າງວິຫານນັ້ນ; ພຣະວິຫານໄດ້ຖືກສ້າງສຳເຣັດລົງໃນປີ ຄ.ສ 64.

ສະນັ້ນຈິ່ງເປັນເຮືອງທັມມະດາເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຢຸດກ່າວເຮືອງການຖວາຍຂອງຍິງໝ້າຍ, ພຣະອົງຊົງຫັນໄປເວົ້າເຮືອງຄວາມງົດງາມຂອງພຣະວິຫານ. ພວກສາວິກມີຄວາມປະລາດໃຈເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງບອກພວກເຂົາວ່າໃນຄາວທີ່ຈະມາເຖິງພຣະວິຫານຈະຖືກທຳລາຍ. ພຣະວິຫານອັນມະຫາສານແລະສະຫງ່າງາມຈະຖືກທຳລາຍໄດ້ວິທີໃດ? ຜູ້ແປພຣະຄຳພິຫລາຍຄົນເຊື່ອວ່າພຣະທັມຕອນນີ້ເວົ້າເຖິງຄາວສຸດທ້າຍ, ແຕ່ພຣະເຢຊູ

ຄຣິດຊົງໝາຍເຖິງການທຳລາຍພຣະວິຫານໃນສັມຍຂອງພວກສາວິກນັ້ນເອງ (21:6). ທະຫານໂຣມັນໄດ້ປາບການກໍ່ກະບົດຂອງພວກຍິວ ແລະໄດ້ທຳລາຍພຣະວິຫານໃນປີ ຄ. ສ. 70. ຄຳວ່າ “ໃນຄາວທີ່ຈະມາ” ໃນ ຂໍ້ 21:6 ເປັນຄຳທຳນວາຍຊຶ່ງມັກຖືກໃຊ້ເພື່ອບອກຂ່າວຈາກພຣະເຈົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ໃຫ້ວັນເວລາແນ່ນອນ (ເບິ່ງ: ເຢເຣມີຢາ 7:32,19: 6; ອາໂມດ 8:11).

ໃນຕອນນັ້ນ, ພວກສາວິກຂອງພຣະເຢຊູພາກັນຕົກໃຈເມື່ອໄດ້ຍິນເລື່ອງອະນາຄົດຂອງພຣະວິຫານ ເພາະພຣະວິຫານໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກຕົນເກີດຄວາມພັ້ນໃຈໃນເລື່ອງອະນາຄົດຂອງຊາວຍິວ; ທລາຍຄົນຄົດຜິດໄປວ່າຕາບໃດທີ່ພຣະວິຫານຍັງຕັ້ງຢູ່, ການຊົງສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ. ການທີ່ພຣະເຢຊູຊົງປະກາດວ່າພຣະວິຫານຈະຖືກທຳລາຍກໍເທົ່າກັບພຣະອົງໄດ້ຊົງປະກາດວ່າຊົນຊາດຍິວຈະຖືກທຳລາຍ. ພວກສາວິກຖາມເຖິງ “ວັນເວລາ” ແຕ່ພຣະເຢຊູຕອບໃຫ້ລະວັງເພາະຈະມີຄົນມາອ້າງວ່າ “ເຮົານີ້ແທລະເປັນຜູ້ນັ້ນ.” ໃນຂໍ້ 8, ພຣະອົງຊົງເຕືອນວ່າ “ເວລາກຳນົດໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ” ຊຶ່ງອາດຈະມີຄວາມໝາຍໄດ້ສອງຢ່າງ: 1. ການທຳລາຍພຣະວິຫານໝາຍເຖິງເວລາສຸດທ້າຍໄດ້ໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ ຫລື 2. ເວລາແຫ່ງການຕໍ່ຕ້ານອຳນາດການປົກຄອງ ແລະອຳນາດສາສນາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງພວກສາວິກບໍ່ໃຫ້ຕິດຕາມພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.

ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງພວກສາວິກບໍ່ໃຫ້ຍ້ານກົວສິ່ງໃດໆ ບໍ່ວ່າຈະເປັນເສິກສິງຄາມຫລືການປັ່ນປ່ວນຫວັ່ນວາຍ (21:9) ເພາະທີ່ສຸດປາຍນັ້ນຈະບໍ່ມາເຖິງທັນທີ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໃນທຳນອງທີ່ວ່າ ບໍ່ວ່າສິ່ງໃດຈະເກີດຂຶ້ນພຣະເຈົ້າຍັງຊົງຄວບຄຸມຢູ່ແລະທຸກຢ່າງຈະຕ້ອງເປັນໄປຕາມແຜນການຂອງພຣະອົງ. ຄວາມຫວັ່ນວາຍແລະການຕໍ່ຕ້ານກຸງໂຣມໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫລາຍຄັ້ງໃນສັມຍຂອງກາຍຊາ ນີໂຣ ແລະແວສປຽນ (ຄ.ສ 54 ເຖິງ 79). ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນພຽງສ່ວນນຶ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງທຳນວາຍໄວ້.

ນອກນັ້ນຍັງມີຫລາຍໆຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ແລະໄດ້ເກີດຂຶ້ນ: ແຜ່ນດິນໄຫວ (ຄ.ສ 61), ການອິດຢາກ ກັບພຍາດຮ້າຍແຮງ (ຄ.ສ 41-54; ຄ.ສ 54-68), ແລະພູເຂົາໄຟຣະເບີດ (ຄ.ສ 63). ມີໝາຍສຳຄັນຈາກທ້ອງຟ້າທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມຫລາຍໆຄົນໃນ ຄ.ສ 66 (ພວກເຮົາເອີ້ນກັນວ່າດາວສະເດັດ); ໃນປີ ຄ.ສ 68, ຊົນຊາດຍິວໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານກຸງໂຣມ ຈົນໃນທີ່ສຸດທະຫານໂຣມັນໄດ້ທຳລາຍກຸງເຢຣູຊາເລັມໃນປີ ຄ.ສ 70.

2. ກາຍເປັນເລື່ອງສ່ວນຕົວ: (ລູກາ 21:12-19)

ພຣະເຢຊູຊົງເຕືອນພວກສາວິກວ່າ “ແຕ່ກ່ອນເຫດການທັງຫລາຍນີ້ເກີດຂຶ້ນ” ແຕ່ລະຄົນຈະພົບກັບປັນຫາສ່ວນຕົວ; ພວກສາວິກຈະຖືກຂົ່ມເຫັງຈາກຄົນຍິວແລະຄົນຕ່າງຊາດ ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງປະສົບມາ. ພວກເຂົາ “ຈະມອບທ່ານໄວ້ໃນໂຮງທັມແລະໃນຄູກ ແລະຈະພາພວກທ່ານໄປຕໍ່ຫນ້າກະສັດແລະຜູ້ປົກຄອງເພາະພວກທ່ານເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ” (21:12). ສິ່ງຕ່າງໆຈະເກີດຂຶ້ນ ເພື່ອພວກສາວິກຈະມີໂອກາດເປັນພຍານເລື່ອງພຣະຄຣິດໃນທີ່ສູງສຸດ.

ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງໝູນໃຈພວກສາວິກໃຫ້ປົງໃຈໄວ້ ແລະບໍ່ຕ້ອງກັງວົນວ່າຈະຕອບຄໍາສອບ
ຖາມແນວໃດ; ພຣະອົງຊົງສັນຍາຈະປະທານຖ້ອຍຄໍາແລະສະຕິປັນຍາໃຫ້ສາວິກ ຊຶ່ງສັດຕູທັງຫລາຍຈະ
ຕໍ່ຕ້ານຫລືຄັດຄ້ານບໍ່ໄດ້ (21:15). ຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູຈະຖືກຕໍ່ຕ້ານຈາກທຸກໆດ້ານ ແລະບາງຄົນຈະເຖິງ
ແກ່ຄວາມຕາຍ (21:16); ຄົນທັງປວງຈະກຽດຊັງຄຣິສຕຽນ ແຕ່ພຣະອົງຊົງບອກວ່າ “ແມ່ນແຕ່ຜົມຈັກເສັ້ນ
ດຽວຈະບໍ່ເສັງໄປຈາກຫົວຂອງທ່ານ” (21:18); ນີ້ເປັນສໍານວນຂອງພາສາເຮັບເຮີຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າ “ທ່ານ
ຈະຖືກປົດປ່ອຍຈາກເຫດຮ້າຍ” (1 ຊມອ 14:11; 1 ກສ 1:52). ເມື່ອພວກຜູ້ເຊື່ອຕັ້ງໝັ້ນຢູ່, ຊີວິດຈິດໃຈຂອງ
ພວກເຂົາຈະຖືກຮັກສາໄວ້ (ຢຮ 10:28; ຟລປ 1:21; ກກ 27:34; ໂຣມ 8:37-39).

3. ວາຣະສຸດທ້າຍຂອງນະຄອນທີ່ພວກເຮົາເຫັນຢູ່: (ລູກາ 21:20-24)

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ໄປເຖິງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ. ພຣະອົງຊົງເຕືອນວ່າ ເວລາພວກສາວິກໄດ້ເຫັນກອງທັບ
ຕ່າງປະເທດມາຕັ້ງອັອມຮອບກຸງເຢຣູຊາເລັມ, “ຈົ່ງຮູ້ວ່າຄວາມຈິບຫາຍຂອງກຸງນັ້ນເຂົ້າມາໃກ້ແລ້ວ.” ພວກ
ເຂົາຈະປົບໜີໄປຍັງໝູ. ຕາມທັມມະດາແລ້ວໃນຍາມເສິກສົງຄາມ, ປະຊາຊົນຈະເຂົ້າມາໃນກຸງເພື່ອຄວາມ
ປອດພ້ຍ; ແຕ່ໃນທີ່ນີ້ພຣະອົງຊົງໃຫ້ພວກສາວິກອອກໄປນອກກຸງເພາະຄວາມພິນາດຈະເກີດຂຶ້ນໃນກຸງ
ເຢຣູຊາເລັມ. ພູທີ່ຢູ່ໃກ້ກຸງເຢຣູຊາເລັມທີ່ສຸດແມ່ນຢູ່ກົງກັນຂ້າງຝັ່ງແມ່ນນ້ຳຈໍດາເນ.

ການຄວບຄຸມກຸງເຢຣູຊາເລັມຂອງທະຫານຕ່າງຊາດແມ່ນຖືກຕາມຄໍາທໍານວາຍທີ່ວ່າ “ເວລານັ້ນເປັນວັນລົງ
ໂທດ” (21:22) ສໍາລັບພວກຍົວທີ່ບໍ່ຍອມຮັບແລະເຊື່ອຟັງພຣະບຸດອົງດຽວຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ທະຫານ
ໂຣມັນເປັນເຄື່ອງມືເພື່ອການທໍາລາຍ ໃນພຣະທັດພຣະເຈົ້າ; ພຣະເຢຊູຊົງເຕືອນວ່າເວລານັ້ນຈະ “ເປັນໜ້າ
ເວທນາເຕັມທີ່ຕໍ່ຜູ້ຍິງທີ່ມີທ້ອງແລະມີລູກອ່ອນກິນນົມຢູ່” (21:23).

ສໍາລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງຄໍາເຕືອນໃຫ້ອອກໄປຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະເມືອງຂ້າງຄຽງ, ຄວາມຕາຍແລະ
ການອົພິກາກາຍເປັນເລື່ອງແນ່ນອນ. ໃນ ຄ.ສ 70, ທຸກຢ່າງໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕາມຄໍາທໍານວາຍຂອງພຣະເຢຊູ. ຕິ
ຕັດຊຶ່ງເປັນລູກຂອງຈັກພັດເວສປາສຽນໄດ້ມາຕັ້ງທັບອັອມຮອບກຸງເຢຣູຊາເລັມເປັນເວລາຫ້າເດືອນ; ຫລັງ
ຈາກນັ້ນທະຫານກໍເຂົ້າຍຶດເມືອງແລະທໍາລາຍທຸກຢ່າງ; ຊາວຍົວຫລາຍພັນຄົນຖືກປະທານ ໂດຍສະເພາະ
ຄົນຊະຣາແລະຄົນປ່ວຍ; ຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ກໍຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍໃນທົ່ວທຸກປະເທດ. ກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້
ກາຍເປັນເມືອງຮ້າງ.

ໃນຕອນນັ້ນ, ຄໍາທໍານວາຍກ່ຽວກັບການທໍາລາຍກຸງເຢຣູຊາເລັມ ໂດຍທະຫານຕ່າງປະເທດເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນ
ທີ່ກໍາລັງຟັງພຣະເຢຊູຢູ່ມີຄວາມໂສກເສົ້າຫລາຍ ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກເຫລີງມາໃສ່ຜູ້ບໍ່ຊອບທັມ;
ແຕ່ກໍຍັງມີຄວາມຫວັງຢູ່ສໍາລັບຜູ້ທີ່ຍອມຮັບພຣະບຸດ ເພາະຍັງບໍ່ເຖິງເວລາກໍານົດໄວ້ເທື່ອ (21:24). ພຣະ
ຄຣິດໄດ້ຊົງໃຫ້ຄໍາສັນຍາກັບພວກຜູ້ຟັງວ່າ ພວກຄົນຕ່າງຊາດທີ່ຂາດສິລທັມ ແລະທີ່ໄດ້ມາຢຽບຢໍາທໍາລາຍ
ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ກໍຈະຖືກພິພາກສາເຊັ່ນກັນ ເມື່ອບຸດມະນຸດຊົງສະເດັດມາຈັດຕັ້ງອານາຈັກນິຣັນຂອງພຣະ
ອົງ (21: 27-28).

ຮູ້ວ່າມີອັນຢູ່ໃນພຣະທັດ

ບາງທີທ່ານເອງອາດຈະເຄີຍຖາມວ່າ “ເມື່ອໃດ” ແລະພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ “ເປັນຫຍັງ.” ສໍາລັບຜູ້ຟັງໃນ ສມັຍກ່ອນ ຄ. ສ 70, ຄໍາທໍາມະຍາຍຂອງພຣະເຢຊູກ່ຽວກັບອະນາຄົດກໍເປັນເລື່ອງໜ້າຍ້ານຫລາຍ, ແຕ່ພຣະ ຄໍາຂອງພຣະອົງມີເຈດຕະນາທີ່ຈະໝູນໃຈເລື່ອງຄວາມເຊື່ອ, ທ້າທາຍໃຫ້ໝັ້ນໃຈ, ແລະໃຫ້ມີຄວາມຫວັງ. ພຣະ ອົງຊົງຊັກຊວນໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເລື່ອງທີ່ໃຫຍ່ກວ່າຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະວິຫານ ແລະເລື່ອງອະນາຄົດ ທີ່ອາດຈະໃຫຍ່ເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາ.

ແນ່ນອນທັສນະຂອງພຣະເຢຊູກໍໃຫຍ່ເກີນກວ່າພວກເຮົາຈະພັດລາໄດ້. ພຣະອົງຊົງມອງເຫັນຄາວສຸດທ້າຍ ຈາກຈຸດເລີ້ມຕົ້ນ ແລະຊົງພຣະປະສົງໃຫ້ພວກເຮົາໝັ້ນໃຈໃນພຣະອົງແລະໃນພຣະຄໍາ (ພສສ 119:105). ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນສາວິກໃນສມັຍນີ້, ພຣະຄໍາຍັງເປັນເລື່ອງທ້າທາຍໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອ ວ່າພຣະອົງຊົງ ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົາຈະປະເຊີນໃນອະນາຄົດ. ເພາະພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງມາເປັນມະ ນຸດ, ພວກເຮົາສາມາດເບິ່ງອະນາຄົດດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໂດຍເພິ່ງພຣະສັນຍາໃນເອຊາຍາ 46:9-10, ເຖິງ ແມ່ນພວກເຮົາຈະພົບກັບບັນຫາມາກມາຍໃນຊີວິດ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເມື່ອເບິ່ງພວກສາວິກໃນ ລູກາ 21:7-8, ທ່ານເຄີຍໄດ້ຖາມພຣະເຢຊູວ່າ “ເມື່ອໃດ” ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ ຊົງຕອບວ່າ “ເປັນຫຍັງ” ບໍ່?
2. ທ່ານຄິດວ່າເປັນຫຍັງພວກສາວິກຈຶ່ງພາກັນຖາມຫາໝາຍສໍາຄັນ (21:7) ເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າການທໍາ ລາຍພຣະວິຫານຈະມາເຖິງເມື່ອໃດ?
3. ມີຫຍັງແດ່ໃນອະນາຄົດຂອງທ່ານທີ່ເຕັມດ້ວຍຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ ແລະຄວາມຫວາດກົວ? ທ່ານຈະ ສະແດງຄວາມເຊື່ອ ແລະຄວາມຫວັງໄດ້ຢ່າງໃດ?
4. ແນ່ນອນມີຫລາຍຢ່າງກ່ຽວກັບອະນາຄົດທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງປ່ອຍໄວ້ໃຫ້ເປັນເລື່ອງເລິກລັບຢູ່ສໍາລັບ ມະນຸດຊາດ. ມີຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບອະນາຄົດທີ່ທ່ານຢາກເຫັນລ່ວງໜ້າ? ມີຫຍັງບໍ່ທີ່ຜ່ານມາ ທີ່ທ່ານດີ ໃຈຫລາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນລ່ວງໜ້າ?

ດຣ. ສິດນິ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 12

ເຂົາຖາມພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜ?

- ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ລູກາ 22:66--23:25
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:** ລູກາ 22:66--23:25
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້** ຊົງຕອບເຂົາວ່າຊົງເປັນກະສັດ ແລະເປັນພຣະບຸດພຣະເຈົ້າ
- ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:** ພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອສອນໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະບຸດພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາຕ້ອງເຊື່ອຟັງ

ຄຳນຳ

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກສົ່ງລົງມາເກີດເປັນມະນຸດເພື່ອໂຖ່ໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ ແຕ່ມີຫລາຍຄົນບໍ່ຍອມຮັບເຊື່ອ, ສ່ວນເຮົາທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈຈິ່ງໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

1. ທ່ານແມ່ນໃຜ? (ລູກາ 22:66-23:7)

ຢູ່ດາໄດ້ພາພວກທະຫານແລະພວກປະໂຣທິດເຂົ້າຈັບກຸມພຣະເຢຊູໃນເວລາກາງຄືນທີ່ຫ່າງໄກຈາກສາຍຕາຂອງປະຊາຊົນ, ເວລາບໍ່ມີຜູ້ຄົນເຫັນນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ບັງຄັບທັງຂຽນຕີເພື່ອໂຕ່ຖາມພຣະເຢຊູ (ລູກາ 22:48, 52, 63). ພໍຮຸ່ງເຊົ້າມາພວກເຂົາກໍພາພຣະອົງໄປຍັງສານສູງສຸດແຊນຮິດຣິນ ເພື່ອຊັກຖາມພຣະອົງອີກ. ເຂົາຊອກຫາເນື້ອງຈັບຜິດພຣະອົງທຸກປະການຈິ່ງກ່າວຖາມວ່າ “*ຖ້າເຈົ້າເປັນພຣະຄຣິດຈິ່ງບອກເຮົາເສັງ*” ເຂົາຖາມພຣະອົງເຊັ່ນນີ້ກໍເພາະວ່າເຂົາໄດ້ຍິນຄົນຊາລີກັນວ່າແນວນັ້ນແນວນີ້ ແຕ່ເຂົາເອງບໍ່ເຄີຍມີໂອກາດຖາມພຣະອົງໃນເນື້ອງນີ້ແຕ່ປະການໃດ ດ້ວຍເຫດນີ້ເມື່ອໄດ້ໂອກາດເຂົາຈິ່ງຖາມພຣະອົງເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຍິນຈາກປາກພຣະອົງ ແລ້ວກໍຈະເອົາຄຳຕອບຈາກປາກຂອງພຣະອົງມາເປັນຂໍ້ກ່າວຫາໂທດຕາມຄຳໃຫ້ການຂອງພຣະອົງ. ການໂຕ່ສວນທີ່ສານສູງສຸດຄັ້ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຖາມເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ ແຕ່ແມ່ນຖາມເພື່ອຊອກຈັບເອົາຄວາມຜິດເພື່ອຈະນຳເອົາພຣະອົງໄປປະຫານເສັງ.

ທ່ານຄົງຈຳໄດ້ເມື່ອພວກອິສຣາເອນແລະພວກປະໂຣທິດຈັບຍິງຜູ້ນຶ່ງໄດ້ໃນຖານຫລິ້ນຊູ້ໃນພຣະທັມ ໂຢຮັນບົດ 8, ພວກເຂົາຮູ້ແລ້ວວ່າຈະຕ້ອງເຮັດຢ່າງໃດກັບຜູ້ຕ້ອງຫາ ເພາະເຂົາໄດ້ອ້າງກົດໝາຍຂອງໂມເຊວ່າຈະຕ້ອງຄວ່າງຫິນໃສ່ນາງໃຫ້ຕາຍ ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຂົາຮູ້ ເພາະເຂົາຈະຖືໂອກາດເອົາຈຳເລີຍຜູ້ນີ້ມາເປັນເຄື່ອງມືໃນການຈັບຜິດພຣະເຢຊູ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາຈິ່ງນຳເອົາຈຳເລີຍທີ່ຖືກຕັດສິນແລ້ວຕາມກົດໝາຍຂອງໂມເຊມາເພື່ອຫລອກລວງຍົວະເອົາຄຳຕັດສິນຂອງພຣະເຢຊູ. ເຂົາວາງແຜນໄວ້ແລ້ວວ່າມີແຕ່ສອງທາງເທົ່ານັ້ນທີ່ພຣະເຢຊູຈະໃຫ້ຄຳຕອບແກ່ເຂົາຄື;

1. ພຣະອົງຈະບອກເຂົາຈິ່ງໃຫ້ອະພິຍ, ຫາກພຣະອົງເວົ້າຄໍານີ້ ເຂົາຈະຈັບວ່າ ຜິດກົດໝາຍຂອງໂມເຊ ເພາະກົດໂມເຊສັ່ງໄວ້ໃຫ້ຄວ່າງເຖິງຕາຍ. (ຣະບຽບພວກເລວີ 20:10; ພຣະບັນຍັດສອງ 22:22)

2. ຫາກພຣະເຢຊູບອກວ່າ ຈິ່ງຄວ່າງຕາມກົດພວກທ່ານເສັງ, ກໍຜິດຕໍ່ກົດໝາຍທາງຮາຊການ ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດ ມີຊາດຍິວຜູ້ໃດມີອໍານາດຕັດສິນປະຫານໄດ້ນອກຈາກສານ ແຊນຣີດຣິນ.

ເມື່ອເຂົາວາງແຜນໄວ້ຢ່າງຄັກແນ່ແລ້ວ ຈິ່ງຖາມພຣະເຢຊູວ່າ “ອາຈານເອີຍ, ຍິ່ງຄົນນີ້ເຂົາຈັບໄດ້ເມື່ອກຳລັງຫລີ້ຍຊູຢູ່ ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດວ່າ ໃຫ້ເອົາທົນຄວ່າງໃສ່ຄົນຢ່າງນີ້ໃຫ້ຕາຍ ສ່ວນທ່ານເດ, ຈະວ່າຢ່າງໃດ” (ໂຢຮັນ 8:4). ແຕ່ແຜນການຂອງເຂົາບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພຣະເຢຊູໄດ້ໃນເວລານັ້ນ ເຂົາຈິ່ງວາງແຜນການອື່ນໆອີກເພື່ອຈະໄດ້ປະຫານພຣະອົງເສັຍ.

ກັບຄືນມາພຣະທັມລູກາ 22 ເຫັນວ່າສານແຊນຣີດຣິນຕັ້ງໃຈຈິດຈໍ່ຕໍ່ຄໍາຖາມນັ້ນ ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຕອບຄໍາຖາມຂອງເຂົານັ້ນໂດຍຕົງ ແຕ່ກັບກ່າວວ່າ “ເຖິງເຮົາບອກພວກທ່ານ, ທ່ານກໍບໍ່ເຊື່ອເຮົາດອກ ແລະເຖິງເຮົາຈະຖາມພວກທ່ານ, ທ່ານກໍຈະບໍ່ຕອບເຮົາຈັກຄໍາ” (ຂໍ້ 67ຂ). ດ້ວຍເຫດນີ້ຄໍາເວົ້າຂອງພຣະເຢຊູຈິ່ງບໍ່ຜິດຕໍ່ການເມືອງແຕ່ປະການໃດ ແຕ່ພຣະອົງຍັງບອກເຂົາອີກວ່າ “ແຕ່ນີ້ໄປບຸດມະນຸດຈະນັ່ງເບື້ອງຂວາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຣິດທານຸພາບ” (ຂໍ້ 69). ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວຈິ່ງຖາມພຣະອົງອີກວ່າ “ຖ້າຢ່າງນັ້ນເຈົ້າເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຫລື” ພຣະອົງຕອບເຂົາວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍເອງວ່າເຮົາເປັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ” ແປວ່າທ່ານເວົ້າຖືກແລ້ວ. ຄໍາຖາມມີຢູ່ວ່າ ທ່ານຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແຕ່ເປັນຫຍັງບໍ່ເຊື່ອ?

2. ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ? (ລູກາ 23:8-12)

ການສອບສວນຂອງສານສູງສຸດບໍ່ເປັນຕາມຄາດໝາຍທີ່ພວກຍິວຄາດໝາຍໄວ້ ເພາະເຂົາບໍ່ເຫັນວ່າສານສູງສຸດແຫ່ງນີ້ບໍ່ສາມາດຈັບຄວາມຜິດທາງການເມືອງໄດ້ ແຕ່ເຂົາກໍບໍ່ຍອມປ່ອຍພຣະເຢຊູແຕ່ປະການໃດຈິ່ງນໍາພຣະເຢຊູລົງມາຫາປີລາດເພື່ອດໍາເນີນຄະດີອີກແບບນຶ່ງ. ເຂົາໄດ້ພ້ອງປີລາດວ່າ “ພວກເຮົາໄດ້ພົບຄົນນີ້ກໍາລັງຊັກຊວນຊົນຊາດຂອງເຮົາໃຫ້ເຮັດຜິດ ຄືຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເສັຍຊ່ວຍແກ່ກາຍຊາ ແລະຍັງເວົ້າວ່າຕົວເອງເປັນພຣະຄຣິດກະສັດອົງນຶ່ງ” (ຂໍ້ 2). ຄໍາພ້ອງຂອງເຂົາປະກອບດ້ວຍຂໍ້ກ່າວຫາສີ່ປະການຄື;

1. ພຣະເຢຊູຊັກຊວນປະຊະຊົນໃຫ້ເຮັດຜິດບໍ່ເຊື່ອຟັງຮັຖບານ.
2. ພຣະເຢຊູຍົວະຍິງບໍ່ໃຫ້ເສັງພາສີໃຫ້ແກ່ກາຍຊາ ແມ່ນຜິດທາງກົດໝາຍ.
3. ພຣະເຢຊູອ້າງວ່າເປັນພຣະຄຣິດນັ້ນ, ແມ່ນຜິດຕໍ່ຫລັກຄວາມເຊື່ອສາສນາຍິວ.
4. ພຣະເຢຊູອ້າງຕົນເອງເປັນກະສັດ, ແມ່ນຜິດຖານໂຄ່ນລົ້ມກະສັດອົງປັດຈຸບັນ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ປີລາດຈິ່ງຖາມພຣະເຢຊູວ່າ “ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວຫລື?” (ຂໍ້ 3ກ) ເບິ່ງແລ້ວເປັນຄໍາຖາມທີ່ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຄວາມຜິດ ເພາະເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຖາມວ່າ ເຈົ້າເປັນກະສັດຫລື? ແຕ່ຖາມວ່າເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວຫລື? ພຣະເຢຊູຕອບປີລາດວ່າ “ທ່ານເວົ້ານັ້ນແລ້ວ” (ຂໍ້ 3ຂ). ຄໍາຕອບນີ້ບໍ່ໄດ້ແຕະຕ້ອງກະສັດຜູ້ປົກຄອງແຕ່ຢ່າງໃດ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນປີລາດຈິ່ງປະກາດວ່າ “ເຮົາບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດໃນຜູ້ນີ້ຈັກປະການ”. (ຂໍ້ 4).

ເມື່ອປະຊາຊົນແລະພວກປະໂຮທິດໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວແທນທີ່ເຂົາຈະປ່ອຍພຣະເຢຊູ ເຂົາກັບລາກພຣະເຢຊູ ໄປຫາຫາເຮໂຣດ. ສ່ວນເຮໂຣດເອງເຄີຍໄດ້ຍິນກິດຕິສັບຂອງພຣະເຢຊູ ແຕ່ບໍ່ເຄີງເຫັນພຣະເຢຊູດ້ວຍສາຍຕາຈັກເທື່ອ ດັ່ງນັ້ນວັນນີ້ທ່ານຈຶ່ງມີຄວາມຮູ້ສຶກດີໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູດ້ວຍສາຍຕາຂອງເພິ່ນເອງ. ເມື່ອນັ້ນ ເຮໂຣດໄດ້ຊັກຖາມພຣະເຢຊູຫລາຍປະການ ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຕອບເພິ່ນແຕ່ຢ່າງໃດ. ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງມີດຽບຢູ່ນັ້ນພວກປະໂຮທິດຕົນໃຫຍ່ກໍພາກັນໃຈຮ້າຍ ແລ້ວພາກັນລຸກຍືນຂຶ້ນໃນທີ່ປະຊຸມຟ້ອງພຣະອົງ ຢ່າງຮ້າຍແຮງ 7 ຂໍ້ 10). ເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນວັນນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ປີລາດແລະເຮໂຣດຄືນດີຈາກການເປັນ ສັຕຣູກັນ.

3. ລາວບໍ່ເຮັດຜິດຫຍັງ: (ລູກາ 23:13-25)

ເມື່ອການສືບສວນຂອງເຮໂຣດບໍ່ເປັນໄປຕາມຄາດໝາຍຂອງປະຊາຊົນແລະພວກປະໂຮທິດ ເຂົາຈຶ່ງນຳ ພຣະເຢຊູກັບຄືນໄປຫາປີລາດອີກເປັນເທື່ອທີສອງ. ໃນຂະນະທີ່ບັນດາພວກປະໂຮທິດຕົນໃຫຍ່, ພວກເຈົ້າ ນາຍ ແລະປະຊົນຊົນມາເຕົ້າໂຮມກັນຢ່າງຫລວງຫລາຍນັ້ນປີລາດກ່າວຄຳຕັດສິນວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ພາ ຄົນນີ້ມາຫາເຮົາ ຟ້ອງວ່າເປັນການຊັກຊວນຮາສດອນໃຫ້ຫລົງຜິດໄປ ແລະເບິ່ງແມ, ເຮົາໄດ້ສືບສວນຕໍ່ທ່າ ພວກທ່ານ ແລະບໍ່ເຫັນວ່າຄົນນີ້ມີຄວາມຜິດໃນຂໍ້ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຟ້ອງນັ້ນ ແລະເຮໂຣດກໍບໍ່ເຫັນວ່າມີ ຄວາມຜິດເໝືອນກັນ ພວກທ່ານໄດ້ສົ່ງຕົວຄົນນີ້ກັບມາຫາເຮົາອີກແລ້ວ ເບິ່ງແມ, ຄົນຜູ້ນີ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດອັນ ໃດທີ່ສົມຄວນຈະຖືກໂທດເຖິງຕາຍ ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອເຮົາຊ້ຽນຜູ້ນີ້ແລ້ວກໍປ່ອຍໄປ” (ຂໍ້ 14-16). ປີລາດໄດ້ ຕັດສິນຄວາມຢ່າງເປັນທັມ ແລະຍັງອ້າງເຖິງເຮໂຣດກໍບໍ່ເຫັນພຣະເຢຊູຜິດຈົນເຖິງຂັ້ນປະຫານ ເມື່ອການສືບ ສວນມາຮອດບ່ອນນີ້ທ່ານປີລາດຈຶ່ງຕັດສິນໃຫ້ປ່ອຍພຣະເຢຊູຫລັງຈາກຊ້ຽນແລ້ວ.

ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນຄຳຕັດສິນຂອງປີລາດເຂົາກໍພາກັນຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງ ບໍ່ຍອມຮັບຄຳຕັດສິນຂອງປີ ລາດ. ພວກເຂົາເຈັບແຄ້ນແລະກຽດຊັງພຣະເຢຊູຈົນບໍ່ຍອມຟັງຄຳຕັດສິນຂອງຜູ້ໃຫຍ່ທັງສອງ ພ້ອມທັງບໍ່ ເຊື່ອຟັງສານສູງສຸດ ແຂນຮິດຣິນອີກ. ສານແຂນຮິດຣິນ ເປັນສານສູງສຸດ, ເຮໂຣດເປັນກະສັດປົກຄອງທົ່ວ ປະເທດ, ປີລາດເປັນເຈົ້າແຂວງງຽຄາລີເລ ທັງສາມອຳນາດມີຄຳເຫັນພ້ອມກັນວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ມີຄວາມຜິດ ແຕ່ບັນດາປະໂຮທິດຕົນໃຫຍ່, ພວກເຈົ້ານາຍ ແລະປະຊາຊົນຈຳນວນນຶ່ງ ບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງອຳນາດທັງສາມ ແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ, ເຮືອງນີ້ສອນໃຫ້ເຮົາເຫັນວ່າຫາກເຮົາຄິດຄຽດແຄ້ນຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະຄິດຈະ ເອົາຊະນະໃຫ້ໄດ້ ເມື່ອເຮົາໄປປຶກສານຳຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ ຫລືຜູ້ມີອຳນາດກໍດີເຮົາອາດຈະບໍ່ຟັງສຽງຂອງເພິ່ນດ້ວຍ ວ່າຈິດໃຈເຮົາຢາກຊະນະນັ້ນເອງ. ສານທັງສາມມີຄວາມເຫັນດຽວກັນວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ມີຄວາມຜິດໃດໆນັ້ນ ແມ່ນຖືກຕ້ອງແລ້ວ, ແຕ່ເພິ່ນຕ້ອງທົນທຸກທໍຣະມານຍ້ອນຮັບບາບກັມຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍ ເພື່ອເຮົາຈະ ໄດ້ຢູ່ດີກິນດີ ຄວາມຜິດຕ່າງໆທີ່ເຂົາກ່າວຫາພຣະອົງນັ້ນ ແມ່ນຄວາມຜິດທີ່ມະນຸດເຮົາເປັນຜູ້ສ້າງຂຶ້ນມາ ແຕ່ ພຣະອົງມາຍອມຮັບເທົ່ານັ້ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາທັງຫລາຍສົມຄວນຖວາຍທັງຕົວແລະຈິດໃຈໃຫ້ກັບພຣະອົງ ເພື່ອເປັນການຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງຢ່າງເຕັມອີກເຕັມໃຈຂອງພວກເຮົາ.

ບັນດາປະໂຫຍດ ກັບພວກເຈົ້ານາຍພາກັນຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງຕໍ່ວ່າປີລາດວ່າ “ເອົາມັນໄປຂ້າເສັງ ແລ້ວຈຶ່ງ
 ປ່ອຍບາຣະບາໃຫ້ພວກເຮົາ” (ຂໍ້ 18ຂ). ເພາະຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຢຊູມັນຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່າ
 ເຂົາຄຽດແຄ້ນບາຣະບາ ທີ່ເປັນຜູ້ຮ້າຍຂ້າຄົນຢ່າງໂຫດຮ້າຍ, ເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມຜິດຂອງຜູ້ຮ້າຍຂ້າຄົນນ້ອຍ
 ໄປກວ່າພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນ ພວກເຂົາກາຍເປັນຄົນຕາສັ້ນ, ຕາບອດເຫັນຊົ່ວເປັນດີ ແລະເຫັນດີ
 ເປັນຊົ່ວ. ເຮືອງນີ້ສອນໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າຢ່າເປັນຄົນຄຽດແຄ້ນຜູ້ໃດ ຫາກເຮົາຄຽດແຄ້ນຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງແລ້ວລາວຈະ
 ເຮັດດີປານໃດກໍຕາມເຮົາກໍຈະຫາເຮືອງຕໍາໜິຕິຕຽນລາວເທົ່ານັ້ນ ແລະເມື່ອນັ້ນແຫລະເຮົາກໍຈະກາຍເປັນຄົນ
 ຄົນກຸ່ມທີ່ຫາເຮືອງພຣະເຢຊູນີ້ໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ. ທ່ານປີລາດບໍ່ຮູ້ຈະເຮັດຢ່າງໃດເມື່ອພວກເຂົາພາກັນຮ້ອງສຽງ
 ດັງຄືຈະຈຶກກິນເພິ່ນເໝືອນດັງສິງໂຕຈຶກກິນເນື້ອສັດ, ດ້ວຍຄວາມຢ້ານຕົກໃຈຂອງປີລາດເພິ່ນຈຶ່ງລັ່ງເລໃຈ
 ເພາະເພິ່ນກວດສອບແລ້ວຍັງບໍ່ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູຜິດແຕ່ປະການໃດ.

ໃນຂະນະທີ່ປີລາດກຳລັງຄິດຢູ່ນັ້ນເຂົາພາກັນຮ້ອງຂຶ້ນອີກວ່າ “ຄົງໄວ້, ຄົງມັນໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ” ປີລາດຈຶ່ງ
 ຖາມວ່າ “ຄົງເຮັດຫຍັງ ຄົນນີ້ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດ? ເຮົາບໍ່ເຫັນວ່າມີຜິດອັນໃດທີ່ສົມຄວນຈະໃຫ້ຖືກໂຫດເຖິງ
 ຕາຍ ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອເຮົາຊ້ຽນແລ້ວກໍປ່ອຍໄປເສັງ” (ຂໍ້ 21-22). ແຕ່ເຂົາບໍ່ຍອມຟັງສຽງຂອງປີລາດ ດ້ວຍ
 ເຫດນີ້ປີລາດຈຶ່ງຍອມຟັງສຽງຄຳຮ້ອງຂຶ້ນຂອງເຂົາ. ມີນັກເທດຜູ້ນຶ່ງກ່າວວ່າ ຍ້ອນວ່າປີລາດຢ້ານອຳນາດ
 ພັກພວກເຫລົ່ານີ້ຈະເຮັດໃຫ້ຕົນຕົກໜ້າທີ່ຕໍ່ແໜ່ງຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ເຂົາເອົາພຣະເຢຊູໄປຂ້າເສັງທັງໆທີ່ຮູ້ວ່າພຣະ
 ເຢຊູບໍ່ມີຄວາມຜິດ, ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນກໍຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຜິດ ແຕ່ພຣະອົງຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດ ແລະ
 ຄວາມບາບຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນ ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ຄຣິສຕຽນຫລຸດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດແລະບາບທີ່ຕົນເອງໄດ້
 ເຮັດມາ.

ຄຳຖາມ

1. ແມ່ນໃຜພາພວກທະຫານໄປຈັບພຣະເຢຊູ? ລາວມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະອົງ?
2. ຫລັງຈາກເຂົາຈັບພຣະອົງໄປແລ້ວເຂົາພາພຣະອົງໄປໃສ? ໄປເຮັດຫຍັງ?
3. ເປັນຫຍັງປີລາດຈຶ່ງຄິດຢາກປ່ອຍພຣະເຢຊູ?
4. ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຂໍໃຫ້ປ່ອຍບາຣະບາຜູ້ຮ້າຍ ແທນທີ່ຈະປ່ອຍພຣະເຢຊູ.
5. ທ່ານເອງກໍຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ມີຄວາມຜິດ, ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຍອມຕາຍເມື່ອເພິ່ນບໍ່ຜິດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ແມ່ນພຣະເມຊີອາແທ້ບໍ່?

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ລູກາ 24:13-35
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:	ລູກາ 23:26--24:53
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້	ຊິງຕອບເຂົາວ່າການຄົ້ນພຣະຊົນແມ່ນພຣະເມຊີອາ
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ພຣະອົງສຳແດງໃຫ້ເຮົາຮູ້ແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ພົບຄວາມຫວັງເມື່ອສາວິກທັງສອງສົນທະນະກັບພຣະອົງ

ຄຳນຳ

ສາວິກສອງຄົນເດີນທາງກັບບ້ານດ້ວຍຄວາມໝົດຫວັງທີ່ເຫັນພຣະເຢຊູສິ້ນພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລະເອົາລົບໄປບັນຈຸໄວ້ທີ່ຖ້ຳ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງປາກົດແລະໂອ້ລົມກັບສາວິກທັງສອງໃນຂະນະທີ່ເຂົາໝົດຫວັງຍ່າງກັບບ້ານດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ ແຕ່ເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງຈົນກວ່າພຣະອົງຊົງເປີດເຜີງພຣະອົງໂດຍການຫັກເຂົ້າຈີ່ເຂົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງ ແລ້ວຄວາມຫວັງທີ່ເຂົາຫວັງໄວ້ນັ້ນກໍກາຍເປັນຈິງ.

1. ມີແຕ່ຄຳຖາມ (ລູກາ 24:13-24)

ລູກາເປັນຜູ້ບັນທຶກເຫດການຕອນນີ້ລະອຽດໄປກວ່າມາຣະໂກບາງເລັກນ້ອຍ ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດບອກວ່າສາວິກທັງສອງຄົນນີ້ແມ່ນໃຜກັນແທ້, ແຕ່ພໍຈະບອກໄດ້ວ່ານຶ່ງໃນຈຳນວນສອງຄົນນີ້ແມ່ນ ທ່ານກະໂລປາ (ຂໍ້ 18) ສ່ວນອີກຜູ້ນຶ່ງນັ້ນແມ່ນເມັຍຂອງທ່ານກະໂລປາເອງ ອີງຕາມ Comprehensive commentary (24:13 two of them— One was Cleopas (24:18), and the identity of the other that remains mere conjecture. Marshall suggests that the second disciple was Cleopas's wife). ເຫດຜົນອື່ນທີ່ຍັງຍືນວ່າທັງສອງແມ່ຜົວເມັຍກັນແມ່ນເຂົາທັງສອງຢູ່ເຮືອນດຽວກັນແມ່ນຂໍ້ 29 ກ່າວວ່າ "ເຊີນມາພັກເຊົາຢູ່ກັບເຮົາ". ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງສຸບໄດ້ວ່າທັງສອງແມ່ນຜົວເມັຍ.

ອີກເຮືອງນຶ່ງທີ່ຕ້ອງສຶກສາກັນນັ້ນແມ່ນເຮືອງເດີນທາງໄປເອມາອູດແມ່ນໄປເຮັດຫຍັງ? ໃນພຣະຄຳພິພາສາລາວຫົວສີດຳບອກວ່າສາວິກທັງສອງຍ່າງໄປບ້ານ, ຄືຫລັງຈາກທັງສອງໄປເບິ່ງພຣະເຢຊູຖືກຄົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ຕອດເຖິງບັນຈຸພຣະລົບຂອງພຣະອົງໄວ້ໃນຖ້ຳແລ້ວຈຶ່ງກັບບ້ານ, ທັງສອງເດີນທາງກັບບ້ານດ້ວຍໝົດຫວັງ ເພາະເຂົາຝາກຄວາມຫວັງໄວ້ກັບພຣະເຢຊູແຕ່ຜູ້ດຽວ ແຕ່ບັດນີ້ພຣະອົງກໍສິ້ນພຣະຊົນແລ້ວ. ສ່ວນພາສາອັງກິດ ແລະພາສາອື່ນບໍ່ເວົ້າວ່າສາວິກເດີນທາງກັບບ້ານແຕ່ປະການໃດ ແຕ່ບອກວ່າເດີນທາງໄປເອມາອູດ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີຄຳຖາມວ່າ ສາວິກທັງສອງເປັນຫຍັງຕ້ອງເດີນທາງໄປເອມາອູດ? ແຕ່ຢ່າງໃດກໍດີ ເມື່ອອ່ານແລະສັງເກດເບິ່ງຕາມເນື້ອເຮືອງແລ້ວ ພຣະຄຳພິພາສາລາວອາດຈະໃຫ້ຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງກວ່າ.

ໃນຂະນະສາວິກທັງສອງຢ່າງແລະສົນທະນາເລື່ອງການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຢູ່ນັ້ນ ພຣະເຢຊູກໍໄດ້ມາປາກົດຕົວຢ່າງໂອ້ລົມກັບເຂົາໄປ (ຂໍ້ 15). ພຣະຄົມພົບອກວ່າ "ຕາຂອງເຂົາໄດ້ຖືກບັງລັບໄວ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ" (ຂໍ້ 16). ແຕ່ບໍ່ໄດ້ບອກວ່າແມ່ນໃຜບັງລັບຕາເຂົາບໍ່ໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ, ບາງທີ່ອາດຈະເປັນເພາະເຂົາບໍ່ຄາດຜັນວ່າຈະແມ່ນພຣະອົງ ເພາະເຂົາເຫັນພຣະອົງສິ້ນພຣະຊົນຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາຂອງເຂົາ, ບາງທີ່ເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນຄຳສອນຂອງພຣະອົງທີ່ສອນວ່າ ພຣະອົງຈະຊົງຄົນຂຶ້ນມາໃນວັນຖ້ວນສາມ (ມັດທາຍ 16:21). ເລື່ອງນີ້ເປັນຮູບພາບວ່າ ໂລກນີ້ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງເພາະຖືກຊາຕານບັງຕາໄວ້ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດເຊື່ອແລະຊອກສແວງຫາພຣະອົງຜູ້ນັ້ນກໍຈະພົບພຣະອົງ (ມັດທາຍ 7:8). ແຕ່ຈຸດດີຂອງສາວິກທັງສອງນັ້ນແມ່ນເຂົາໂອ້ລົມກັນເລື່ອງພຣະເຢຊູສິ້ນພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນ (ລູກາ 24:19). ເລື່ອງນີ້ສອນເຮົາວ່າ ເມື່ອຄຣິສຕຽນເຮົາພົບກັນເຮົາຄວນໂອ້ລົມກັນເລື່ອງ ພຣະເຢຊູເປັນການຖືກຕ້ອງ ເພາະວ່າໃນຂະນະທີ່ສາວິກທັງສອງໂອ້ລົມກັນເລື່ອງຂອງພຣະເຢຊູຢູ່ນັ້ນ ພຣະອົງກໍປາກົດຕົວແລະຮ່ວມເດີນທາງໄປກັບເຂົາ ດ້ວຍເຫດນີ້ເມື່ອເຮົາລົມກັນໃນເລື່ອງຂອງພຣະອົງແລ້ວພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດກໍຈະສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາເຊັ່ນດຽວກັນ (ມັດທາຍ 18:20).

ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູຊົງປາກົດຕົວນັ້ນຊົງຖາມເຂົາວ່າ "ເມື່ອຕາມທາງພວກທ່ານໄຕ່ຖາມກັນເລື່ອງອັນໃດ" (ຂໍ້ 17). ຄຳຖາມນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສາວິກທັງສອງຢຸດຢືນຢູ່ດ້ວຍໃບໜ້າໂສກເລົ້າ ທັງສອງອາດຈະຄິດວ່າ 'ເຈົ້າໄປຢູ່ຖ້ຳໃດມາໜ້າຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ເລື່ອງນີ້ທີ່ຄົນທັງຫລາຍທົ່ວກຸງພາກັນຮູ້ໝົດເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ' ເມື່ອນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຖາມ ພຣະອົງວ່າ "ໃນບັນດາແຂກເມືອງທີ່ມາອາໄສຢູ່ໃກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ມີແຕ່ທ່ານຜູ້ດຽວຫລືທີ່ບໍ່ຮູ້ເຫດການເກີດຂຶ້ນທີ່ນັ້ນລະຫວ່າງວັນເຫລົ່ານີ້" (ຂໍ້ 18). ຄຳເວົ້າຂອງສາວິກຕອນນີ້ໜັກໄປແດ່ ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງ ຄົນອາສັຍໃນສວນແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເຈົ້າຂອງສວນ, ຄົນອາສັຍຢູ່ໃນໂລກບໍ່ຮູ້ຈັກເຈົ້າຂອງໂລກ. (ມັດທາຍ 21:33-41).

ພຣະເຊຢູຊົງຖາມເຂົາອີກວ່າ "ເຫດການອັນໃດ" (ຂໍ້ 19). ຊົງຖາມເຊັ່ນນີ້ກໍເພາະວ່າພຣະອົງຈະຊົງເປີດເຜີຍເລື່ອງທັງໝົດແກ່ເຂົາທັງສອງຕາມຫລັງ, ສ່ວນສາວິກທັງສອງກໍເລົ່າເລື່ອງຂອງພຣະອົງໃຫ້ພຣະອົງຟັງ (ຂໍ້ 20-24).

2. ຊອກຫາຄຳຕອບ: (ລູກາ 24:25-27)

ເມື່ອຊົງຟັງເຂົາເລົ່າເລື່ອງຈົບແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ "ໂອ ຄົນໂງ່, ຜູ້ມີໃຈເສີຍຊາໃນການເຊື່ອບັນດາຖ້ອຍຄຳ ຊຶ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ກ່າວໄວ້ນັ້ນ ຈຳເປັນທີ່ພຣະຄຣິດຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍຣະມານຢ່າງນັ້ນ ແລ້ວເຂົາໄປໃນ ຣັສມີຂອງພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນຫລື." (ຂໍ້ 25-26). ພຣະເຢຊູຮ້ອງເຂົາວ່າຄົນໂງ່ ມີຄວາມໝາຍວ່າ ຄົນທີ່ມີໃຈເສີຍຊາ, ຄົນຊ້າໃນການເຂົ້າໃຈ ຫລືຄົນບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ເຮົາອາດຈະເວົ້າວ່າສາວິກທັງສອງເປັນຄົນໂງ່ ເພາະວ່າເຮົາເປັນຄົນນອກທີ່ໄດ້ອ່ານເລື່ອງທີ່ລູກາບັນທຶກໄວ້ ແຕ່ຖ້າເຮົາເປັນຄົນໃນຄືສາວິກສອງຄົນນີ້ເຮົາກໍຈະເປັນຄືພວກເພິ່ນ ແລະເຮົາທັງຫລາຍກໍຈະຖືກຮ້ອງວ່າຄົນໂງ່ ເຊັ່ນກັນຫາກເຮົາເປັນຄົນບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນຫລັກຄຳສອນແລະບໍ່ປະຕິບັດຫລັກຄຳສອນນັ້ນ ເພາະວ່າມັນເປັນການເສັງເວລາທັງເພິ່ນແລະເຮົາຫາກຟັງແລ້ວກໍແລ້ວໄປຊຶ່ງ. ທີ່ຈິງແລ້ວເຮົາທັງຫລາຍກໍມີໃຈເສີຍຊາ

ໃນຄໍາສອນເຊັ່ນກັນ. ເຮົາມາລອງຄິດເບິ່ງວ່າ ນັບແຕ່ມີເຮົາມາຮັບເຊື້ອພຸ້ນ ເຮົາໄດ້ໄປນັ່ງຮຽນພຣະຄໍາພິຕາມສະຖານທີ່ຕ່າງໆຈັກເທື່ອມາແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ຟັງເທສນາຈັກເທື່ອມາແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່ານັບບໍ່ຖ້ວນແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນທາງເຮົາເຂົ້າໃຈແລະປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮຽນ, ສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນທຸກຂໍ້ທຸກຕອນປານນີ້ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາກໍຈະຍິ່ງໃຫຍ່ໄປຫລາຍ ກວ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ບາງທີເຮົາອາດຈະກາຍເປັນອາຈານໄປແລ້ວທາງເຮົາເອົາໃຈໃສ່ທຸກຂໍ້ທຸກຕອນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຄວນເອົາໃຈໃສ່ເມື່ອໄດ້ຟັງ, ເມື່ອໄດ້ຮຽນຮູ້ຫລັກຄໍາສອນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ຊື່ວ່າເປັນຄົນໂງ່ອີກຕໍ່ໄປ. ໂງ່, ອີກອັນນຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດເຫັນນັ້ນແມ່ນເຂົາທັງສອງໂອ້ລົມກັບພຣະເຢຊູ ໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູ ແລະແຖມຍັງເລົ່າເຣື່ອງຂອງພຣະອົງໃຫ້ພຣະອົງຟັງອີກ ເຮັດຄືຕົນເອງເປັນຜູ້ຮູ້ຫລາຍແຕ່ບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ, ມັນຄ້າຍຄືກັບຄົນໄປໂບດເປັນປະຈໍາ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພື້ນ.

ໃນຖານະທີ່ເປັນຄົນລາວ, ຄວາມຄິດແບບລາວຍັງຕິດຢູ່ກັບພວກເຮົາ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ບໍ່ມີໃຜດອກຈະຍອມໃຫ້ຜູ້ອື່ນຮ້ອງເຮົາວ່າ (ຄົນໂງ່) ດ້ວຍເຫດນີ້ໃນຖານະທີ່ທ່ານເປັນຄຣູສອນ ຫລືຜູ້ເວົ້າພຣະທັມເຮົາບໍ່ຄວນຮ້ອງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າຄົນໂງ່ ເພາະເຮົາບໍ່ແມ່ນພຣະເຢຊູ ເຮົາຄວນຊອກຄໍາເວົ້າທີ່ເໝາະສົມເພື່ອຫລີກລ້ຽງການເຂົ້າໃຈຜິດ, ເຮົາອາດຈະໃຊ້ຄໍາວ່າ (ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ຫລືບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນດອກ) ຫລືທາງທ່ານມີຄໍາເວົ້າທີ່ດີກວ່າ ນີ້ກໍຄວນນໍາມາໃຊ້ເສັ້ງ. ສັງເກດ, ເມື່ອພຣະເຢຊູຮ້ອງເຂົາວ່າຄົນໂງ່ ພຣະອົງຍັງເວົ້າຕໍ່ອີກວ່າ ຜູ້ມີໃຈເສີຍຊາໃນການເຊື່ອບັນດາຖ້ອຍຄໍາ ຊຶ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ກ່າວໄວ້ນັ້ນ ແປວ່າຜູ້ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນຫລັກຄໍາສອນ.

ສາວົກທັງສອງໄດ້ເລົ່າເຫດການທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ຕລອດເຖິງເຣື່ອງພວກຜູ້ຍິ່ງໄປຍັງອຸບໂມງບໍ່ເຫັນລິບຂອງພຣະເຢຊູ ເຂົາຈຶ່ງມີຄໍາຖາມອັນໜ້າສົນໃຈວ່າ "ແຕ່ເຮົາທັງຫລາຍຫວັງໃຈວ່າ ຈະແມ່ນທ່ານຜູ້ນີ້ແທລະ, ທີ່ຈະຊົງໄຖ່ອິສຣາເອນໃຫ້ພື້ນຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ, ວັນນີ້ເປັນວັນຖ້ວນສາມຕັ້ງແຕ່ເຫດການເກີດຂຶ້ນ" (ຂໍ້ 21). ແປວ່າ ແມ່ນເພິ່ນແທ້ບໍ່ຈະຊ່ອຍອິສຣາເອນໃຫ້ພື້ນ?

3. ຫວັງວ່າເພິ່ນຈະມາປາກົດ: (ລູກາ 24: 28-35).

ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າສາວົກທັງສອງເດີນທາງກັບບ້ານຈາກງານລິບພຣະເຢຊູທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະໃນເວລານັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ປາກົດຕົວຮ່ວມເດີນທາງກັບເຂົາ ສ່ວນເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູ ອາດຈະເປັນເພາະເຂົາມິວເມົາ ນໍາແຕ່ບັນຫາເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ສັງເກດເຫັນວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູຮ່ວມເດີນທາງ, ເຣື່ອງນີ້ເປັນຮູບພາບວ່າເມື່ອເຮົາມີບັນຫາຊີວິດເຮົາກໍມີພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ກັບເຮົາ ແຕ່ທາງເຮົາມິວເມົາຄິດນໍາແຕ່ບັນຫາແລ້ວ ເຮົາກໍຈະບໍ່ເຫັນພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາເຊັ່ນກັນ. ໃນຂະນະທີ່ລິນທະນາກັນເປັນເວລາຍາວນານຈົນເຖິງບ້ານຂອງເຂົານັ້ນເຂົາໄດ້ເຊີນພຣະເຢຊູເຂົ້າພັກເຊົາທີ່ບ້ານຂອງເຂົາ (ຂໍ້ 28) ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຕົກລົງຈົນກວ່າເຂົາໜ່ວງໜ່ວງພຣະອົງຈຶ່ງຊົງພັກຢູ່ກັບເຂົາ ໃນຂະນະທີ່ພັກເຊົາຢູ່ກັບເຂົານັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ສໍາແດງຕົວໃຫ້ເຂົາຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງ "ເມື່ອຊົງນັ່ງໂຕະຮ່ວມກັບເຂົາ ພຣະອົງຊົງຈັບເອົາເຂົາຈີ່ມາໂມທະນາພຣະຄຸນ ແລ້ວຫັກເຂົາຈີ່ຍິນໃຫ້ເຂົາ" (ຂໍ້ 30). ການຫັກເຂົາຈີ່ໂມທະນະພຣະຄຸນເປັນແບບຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ພາພວກ

ສາວິກປະຕິບັດ ແລະເປັນແບບດຽວກັນກັບເວລາພຣະອົງກິນສິນມະຫາສິນດທີ່ຫ້ອງຊັ້ນເທິງໃນຄືນວັນພຣະ ຫັດທີ່ຜ່ານມາ, ການນີ້ເອງໄດ້ເຮັດໃຫ້ສາວິກທັງສອງຮູ້ສຶກແລະເຂົ້າໃຈວ່າ ແມ່ນພຣະອົງຄົນພຣະຊົນແທ້ໆ, "ຕາຂອງເຂົາທັງສອງກໍເປີດອອກແລ້ວພຣະອົງຊົງຫາຍຈາກເຂົາໄປ" (ຂໍ້ 31). ທ່ານອາດຮຽນເມື່ອເຮົາໄປ ນັ່ງກິນເຂົ້າຢູ່ຮ່ານອາຫານ ເຮົາເຫັນຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງອ້ອນວອນກ່ອນກິນກໍບົ່ງບອກເຮົາວ່າຜູ້ນັ້ນເປັນຄຣິສຕຽນ. ຄຳ ວ່າ ຕາຂອງເຂົາທັງສອງກໍເປີດອອກນັ້ນເມື່ອຟັງແລ້ວມັນຄ້າຍຄືມີສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງຫລືຂີ້ເຫຍື້ອເຂົ້າຕານັ້ນຕົກລົ່ນ ອອກ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາເຫັນຮຸ່ງແຈ້ງເໝືອນເດີມ ແຕ່ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນ ແມ່ນເຂົາທັງສອງເຂົ້າໃຈເຮືອງ ການຄືນພຣະຊົນ. ເຮືອງນີ້ສອນເຮົາວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາໄປໂບດເປັນປະຈຳກໍຈົງ ບາງເທື່ອເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ ເຮືອງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຢ່າງຄັກແນ່ອາດຈະເປັນເພາະມີບາງຢ່າງບົດບັງຕາເຮົາໄວ້ຄືສາວິກສອງນີ້ໄດ້ໂອ ລົມກັບພຣະເຢຊູຕລອດເສັ້ນທາງ ຫາກໍມາຮູ້ເມື່ອວ່າຕົນເອງໂອລົມກັບພຣະອົງ.

ຈາກນັ້ນທັງສອງເປັນຄ້າຍຄືຕື່ນຈາກນອນຫລັບຝັນຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ "ເມື່ອພຣະອົງຊົງເວົ້ານຳເຮົາຕາມທາງ ແລະໄດ້ຊົງອະທິບາຍພຣະຄຳພີໃຫ້ເຮົາຟັງນັ້ນ ໃຈຂອງເຮົາກໍຮ້ອນຮົນເໝືອນໄຟໃນເຮົາ ບໍ່ແມ່ນຫລື? " (ຂໍ້ 32). ຫລືອາດຈະເວົ້າໄດ້ວ່າພວກເຮົາຄວນຈະຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງໃນເວລານັ້ນ ແຕ່ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຮູ້? ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ເຂົາຕົກຕະລົງກັນນັ້ນພວກເຮົາທັງສອງກໍບໍ່ໄດ້ລໍຊ້າແຕ່ປະການໃດຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຢ່າງເດີນທາງ ກັບຄືນໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມໃນຄືນນັ້ນເລີຍ ເພື່ອໄປພົບກັບສາວິກສິບເອັດຄົນໃນທີ່ນັ້ນ(ຂໍ້ 33). ເຮົາສັງ ເກດເຫັນວ່າຄົນທີ່ຮູ້ເຫັນແລະເຂົ້າໃຈເຮືອງຂອງພຣະເຢຊູຈະບໍ່ອິດເມື່ອຍໃນການໄປບອກຂ່າວເຮືອງຂອງພ ຣະອົງແກ່ຜູ້ອື່ນ, ດັ່ງສາວິກສອງຄົນນີ້ຫາກໍມາຮອດບ້ານ ພໍຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈົງແລ້ວເຂົາບໍ່ໄດ້ລໍຊ້າແຕ່ຢ່າງໃດ, ທັງ ສອງຢ່າງກັບຄືນໄປບອກເຮືອງທັງໝົດໃຫ້ສາວິກທີ່ຮວມກັນຢູ່ທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອລໍຖ້າຟັງຂ່າວນີ້ ສລຸບ ແລ້ວເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນຂ່າວດີເຂົາບໍ່ໄດ້ເກັບໄວ້ສະເພາະເຂົາເອງເຂົາຍັງໄປບອກຜູ້ອື່ນດ້ວຍ. "ຝ່າຍສອງຄົນ ນັ້ນໄດ້ເລົ່າຍັງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນຕາມທາງ ແລະການທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກພຣະອົງເອງໂດຍການ ຊົງທັກເຂົ້າຈີນັ້ນ" (ຂໍ້ 35).

ຄຳຖາມ:

1. ສາວິກທັງສອງແມ່ນໃຜ? ເດີນທາງຈາກໃສໄປໃສ?
2. ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເດີນທາງນັ້ນເຂົາລົມກັນເຮືອງອັນໃດ? ແລະເຂົາມີຄວາມຮູ້ສຶກກັບເຫດການແນວໃດ?
3. ໃຜຮ່ວມເດີນທາງກັນເຂົາ? ເປັນຫຍັງເພິ່ນຈຶ່ງເດີນທາງກັບເຂົາ?
4. ດ້ວຍເຫດໃດສາວິກທັງສອງຈຶ່ງຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູທີ່ຄືນມາຈາກຕາຍ?
5. ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດໃຫ້ຜູ້ອື່ນຮູ້ວ່າທ່ານເປັນຄຣິສຕຽນ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ຂ່າວດີສໍາລັບທຸກຄົນ ບົດຮຽນເຮືອງຄຣິສຕັສ

<u>ຂໍ້ພຣະຄັມພິສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ລູກາ 2:8-20
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ:</u>	ລູກາ 2:1-20
<u>ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າຂ່າວນີ້ໄດ້ນໍາຄວາມຊື່ນບານແກ່ທຸກຄົນ
<u>ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ເມື່ອເຮົາໄດ້ຍິນຂ່າວດີນີ້ແລ້ວເຮົາຄວນເຮັດແນວໃດ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອນໍາພາເຮົາໃຫ້ສັຣເສີນແລະເວົ້າຂ່າວນີ້ແກ່ຜູ້ອື່ນ

ບົດນໍາ

ໃນໂລກນີ້ອາດຈະມີຫລາຍຂ່າວທີ່ເກີດຂຶ້ນຮວມທັງຂ່າວດີ ແລະຂ່າວຮ້າຍ ສ່ວນການເກີດຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນ ຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່າຂ່າວດີຫລາຍເທົ່າຈຶ່ງຮ້ອງວ່າຂ່າວປະເສີດ ເພາະວ່າແມ່ນພຣະຜູ້ຊົງໂຖ່ມາບັງເກີດເພື່ອໂຖ່ໂທດແກ່ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

1. ສະງ່າຣາສີຂອງຂ່າວປະເສີດ: (ລູກາ 2:8-12)

ຊີວິດຂອງພວກລ້ຽງແກະໃນເວລານັ້ນມີຫລາຍຄົນບໍ່ເຄີງເຂົ້າໃນກຸງ ເພາະເຂົາໃຊ້ຊີວິດຮັບຈ້າງເຝົ້າລ້ຽງແກະຕາມປ່າພູເຂົາ, ພວກລ້ຽງແກະບໍ່ເຄີງມີສາສນາສາດຮູ້ເຫັນເຮືອງການມາບັງເກີດຂອງພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນພວກເຂົາໃຊ້ຊີວິດວັນແລະຄົນຢູ່ກິນກັບປ່າພູເຂົາສູງເນີນເປັນສ່ວນໃຫຍ່, ສ່ວນພວກຟາຣີຊາຍນັບໄດ້ວ່າເປັນຄົນໃນກຸງ ສຶກສາສາສນາສາດແລະນັບຖືກິດໂມເຊຢ່າງເຄັ່ງຄັດ. ແຕ່ເມື່ອພຣະຜູ້ໂຜດລົງມາເກີດຂຶ້ນພັດໄປເປີດເຜີຍໃຫ້ພວກລ້ຽງແກະທີ່ບໍ່ຮູ້ເຮືອງໃດໆໃຫ້ຮູ້ກ່ອນພວກຟາຣີຊາຍ ເຮືອງນີ້ເປັນຮູບພາບໃຫ້ເຫັນວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດໃຊ້ຄວາມຮູ້ຂອງຕົນຊອກສແວງຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະຍັງເປັນຮູບພາບອີກວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກຄົນສາມັນຕໍ່າຕ້ອຍສເມີກັນກັບພວກເສດຖີຮັ່ງມີໄປດ້ວຍຊັບສິນແລະຄວາມຮູ້.

ໃນແຖບທີ່ພຣະກຸມມານເຢຊູຊົງປະສູດນັ້ນມີພວກລ້ຽງແກະທີ່ນອນເຝົ້າແກະຂອງເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາໃນກາງຄືນ, ພວກເຂົາໄດ້ເຝົ້າແກະເພື່ອປົກປ້ອງບໍ່ໃຫ້ສັດປ່າຫລີໝາໄນມາກັດສັດຂອງເຂົາ, ການລ້ຽງແກະເປັນຝູງສ່ວນຫລາຍຈະເປັນແກະຂອງພວກນາຍຈ້າງທີ່ໄດ້ຈ້າງຄົນເຫລົ່ານີ້ມາເປັນຄົນລ້ຽງ ເພາະວ່າການລ້ຽງແກະນີ້ຈໍາເປັນຈະຕ້ອງເຝົ້າທັງກາງຄືນເພາະປົກປ້ອງສັດປ່າແລະໝາໄນ, ແຕ່ລາງຄືນໃນກຸ່ມນີ້ກໍໄດ້ລ້ຽງແກະເປັນອາຊີບ. ຄືນນຶ່ງໃນຂະນະທີ່ເຂົາກໍາລັງນອນເຝົ້າແກະຂອງເຂົາຢູ່ນັ້ນທູດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຮົາຮ້ອງເພິ່ນວ່າເທວະດາໄດ້ປາກົດຕົວສິ່ງຂ່າວແກ່ພວກລ້ຽງແກະເຫລົ່ານີ້ ເວົ້າວ່າ “*ຢ່າຊູ່ຢ້ານ ເພາະນີ້ແທລະ, ເຮົານໍາເອົາຂ່າວດີມາປະກາດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ ຊຶ່ງເປັນທີ່ຊື່ນຊົມຍິນດີອັນໃຫຍ່ແກ່ພິລເມີອງທັງໝົດ. ເພາະວ່າໃນວັນ*

ນີ້ພຣະຜູ້ຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນອົງໜຶ່ງຄືພຣະຄຣິດເຈົ້າ ມາບັງເກີດໃນເມືອງດາວິດສໍາລັບເຈົ້າທັງຫຼາຍ. ອັນນີ້ຈະເປັນໝາຍສໍາຄັນແກ່ເຈົ້າທັງຫຼາຍ ຄືພວກເຈົ້າຈະໄດ້ພົບພຣະກຸມມານຕົນໜຶ່ງຜ້າອ້ອມພັນນອນຢູ່ໃນຮາງຫຍ້າ.” (ຂໍ້ 10-12). ເທວະດາໄດ້ບອກຂ່າວນີ້ແກ່ພວກລ້ຽງແກະກ່ອນຜູ້ໃດທັງໝົດ ມັນເປັນຮູບພາບວ່າຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ມາເຖິງທ່ານກ່ອນຜູ້ອື່ນໆ ແລະຂ່າວນີ້ບໍ່ຄວນຢຸດຢູ່ກັບທ່ານ.

2. ເຊື່ອແລະຟັງຄວາມ: (ລູກາ 2: 13-15)

ເມື່ອເທວະດາຕົນນັ້ນໄດ້ບອກຂ່າວດີແລ້ວໃນທັນໃດນັ້ນກໍມີກອງທັບໝູ່ໃຫຍ່ຂອງເທວະດາ ຄາດວ່າແມ່ນຝູງກອງທັບນັກຮ້ອງນັກດົນຕີຈາກເມືອງສວັນພາກັນລົງມາ ເພື່ອຮ່ວມກັນສັຣເສີນພຣະກຸມມານນ້ອຍເຢຊູ, ພວກກອງທັບໝູ່ໃຫຍ່ພາກັນຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງວ່າ; “ພຣະຣັສມີຈິ່ງມີແດ່ພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສູງສຸດແລະທີ່ແຜ່ນດິນໂລກຈິ່ງມີສັນຕິສຸກແກ່ມະນຸດທັງປວງທີ່ພຣະອົງຊົງຊອບພຣະທັຍນັ້ນ.” (ຂໍ້14). ເປັນຄໍາສັຣເສີນທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮ້ອງມາກ່ອນ, ຝູງເທວະດາໄດ້ສັຣເສີນພຣະກຸມມານນ້ອຍເພາະພວກເພິ່ນຮູ້ວ່າ ພຣະກຸມມານນ້ອຍແມ່ນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ລົງມາຈາກສວັນມາເກີດເປັນມະນຸດໃນໂລກ ເພື່ອຈະໄດ້ໂຖ່ໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງຄົນຈໍານວນຫຼາຍທີ່ຍອມຮັບແລະເຊື່ອວ່າ ພຣະກຸມມານເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນ. ເວລານີ້ເຮົາທັງຫຼາຍກໍໄດ້ຮຽນຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈແລ້ວວ່າ ພຣະກຸມມານນ້ອຍເຢຊູແມ່ນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາທັງຫຼາຍໄດ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດແລະບາບຂອງພວກເຮົາ, ເຮົາຈຶ່ງສົມຄວນຈະຮ້ອງສັຣເສີນພຣະອົງດັ່ງທີ່ຝູງເທວະດາໄດ້ໃຫ້ຕົວຢ່າງໄວ້ແລ້ວນັ້ນ. ນັບວ່າເປັນເວລາສອງພັນປີມາແລ້ວຜູ້ຄົນທົ່ວໂລກຍັງພາກັນສເລີມສລອງວັນຄຣິສ໌ມັສ ດ້ວຍພາກັນຈັດເອ້ປະດັບປະດາບ້ານເຮືອນຂອງຕົນໄປດ້ວຍໄຟແສງສີ ພ້ອມທັງມີສຽງດົນຕີອັນໜ້າອອນຊອນ, ແລະການສເລີມສລອງວັນຄຣິສ໌ມັສນີ້ຈະມີຢູ່ຕະຫຼອດໄປຈົນວັນນັ້ນມາເຖິງ.

ເມື່ອພວກລ້ຽງແກະໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າຂອງເທວະດາແລະຄໍາສັຣເສີນຂອງກອງທັບສວັນແລ້ວຈຶ່ງພາກັນຊັກຊວນເວົ້າວ່າ “ເຮົາພາກັນໄປເມືອງເບັດເລເຮັມເທາະໄປເບິ່ງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງແຈ້ງແກ່ເຮົານັ້ນ” (ຂໍ້ 15). ມີສາມຢ່າງທີ່ເຮົາຈະຕ້ອງຮຽນແບບພວກລ້ຽງແກະຄື;

1. ພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອຟັງ ແລະເຂົ້າໃຈຄໍາບອກເລົ່າຂອງເທວະດາ.
2. ເຂົາບໍ່ແມ່ນແຕ່ໄດ້ຍິນແລະເຂົ້າໃຈເທົ່ານັ້ນ ເຂົາຍັງພາກັນປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນນັ້ນ, ເພາະວ່າການໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງແລະເຂົ້າໃຈແລ້ວກໍບໍ່ເປັນຜົນປະໂຫຍດອັນໃດຖ້າບໍ່ປະຕິບັດຕາມ.
3. ພວກເຂົາໄດ້ປະຜູງແກະອັນໝາຍເຖິງຊັບສົມບັດຂອງເຂົາ ເພື່ອໄປຫາພຣະເຢຊູ.

3. ຂ່າວເລົ່າລືອອກໄປຢ່າງອັສຈັນ: (ລູກາ 2:16-20)

ພວກລ້ຽງແກະຊັກຊວນກັນໄປເມືອງເບດເລເຮັມນັ້ນບໍ່ແມ່ນພວກເຂົາລໍຖ້າຈົນຮຸ່ງແຈ້ງ ແຕ່ຢ່າງໃດພວກເຂົາຊັກຊວນກັນໄປທັນທີຫລັງຈາກເທວະກາບອກຂ່າວນີ້ໃຫ້ແກ່ເຂົາ “ເຂົາກໍຮີບໄປພົບມາຣີອາກັບ ໂຢເຊບ ແລະເຫັນພຣະກຸມມານນັ້ນນອນຢູ່ໃນຮາງຫຍ້າ” (ຂໍ້ 16). ດ້ວຍວ່າພວກລ້ຽງແກະໄດ້ເຊື່ອຟັງຄໍາເທວະດາບອກເລົ່າ ເຂົາຈຶ່ງເຫັນກຸມມານນ້ອຍເຢຊູດ້ວຍສາຍຕາຂອງເຂົາ ແລະເມື່ອເຂົາເຫັນແລ້ວດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ

ຈຶ່ງໄປບອກຂ່າວດີນີ້ແກ້ຄົນອື່ນໆ “ເມື່ອເຂົາໄດ້ເຫັນແລ້ວກໍເລົ່າເລື່ອງທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນເຖິງພຣະກຸ່ມມານັ້ນ” (ຂໍ້ 16). ແປວ່າພວກລ້ຽງແກະໄດ້ຍິນ, ໄດ້ເຫັນ ແລະໄດ້ເວົ້າໃຫ້ຜູ້ອື່ນຟັງ. ຈາກວັນນັ້ນມາຈົນເຖິງວັນນີ້ໄດ້ມີຜູ້ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ພາກັນບອກເລົ່າເລື່ອງນີ້ອອກໄປທົ່ວໂລກ ແລະບອກຕໍ່ກັນມາຈົນມາເຖິງພວກເຮົາໃນວັນນີ້ ຈຶ່ງນັບໄດ້ວ່າເປັນພຣະຄຸນອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ເຮົາໄດ້ຮູ້ແລະເຊື່ອເໝືອນພວກລ້ຽງແກະ ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງເປັນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍຈະຕ້ອງບອກຂ່າວດີນີ້ແກ້ຜູ້ອື່ນຕ່າງກັນກັນໄປເລີ້ມຕົ້ນຈາກຄົວເຮືອນຂອງເຮົານັບແຕ່ວັນນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ.

ມີຄຣິສຕຽນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທົ່ວໂລກໄດ້ຮຽນແບບຂອງພວກລ້ຽງແກະ ຄືພວກເຂົາເຈົ້າອອກໄປຕາມຖານິນທິນທາງປ່າວປະກາດເລື່ອງຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ຍ່າງໄປມາ, ການທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າເຮັດເຊັ່ນນີ້ກໍເພື່ອສະແດງອອກເຖິງຄວາມເຊື່ອທີ່ມີການປະຕິບັດ. “ເຫດສັນນີ້ຈຶ່ງອອກໄປທີ່ທາງຄົບເມື່ອພົບຄົນໃດກໍໃຫ້ເຊີນມາງານນີ້ ພວກຂ້າໃຊ້ນັ້ນຈຶ່ງອອກໄປຕາມຖານິນທິນທາງ ພາຄົນທັງປວງທັງດີແລະຊົ່ວທີ່ເຂົາໄດ້ພົບ ໃຫ້ເຂົ້າມາໃນງານນີ້” (ມັດທາຍ 22:9-10). ທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຖືກເຊີນເຂົ້າມາໃນງານນີ້ຕາມຄຳເຊີນຂອງຜູ້ອອກໄປ ແປວ່າເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັບຂ່າວປະເສີດຈາກຄຣິສຕຽນລຸ້ນກ່ອນ, ຫາກຄຣິສຕຽນລຸ້ນກ່ອນບໍ່ອອກໄປເຊີນເຮົາມາໃນວັນນັ້ນເຮົາອາດຈະບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ຮັບຂ່າວປະເສີດ ຫລືເຂົ້າງານກິນລ້ຽງແຫ່ງຟ້າສວັນນີ້ໄດ້ ແຕ່ຍັງມີຫລາຍຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຊົມຣິດຂ່າວປະເສີດ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາທັງຫລາຍຄວນອອກໄປເຊີນໄປບອກຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ມາຊົມຣິດຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະເຢຊູຊົງມາບັງເກີດ ທີ່ເຮົາທັງຫລາຍຮ້ອງວ່າ ຄຣິສັມສນີ້.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບອກຂ່າວດີນີ້ແກ້ພວກລ້ຽງແກະກ່ອນຜູ້ອື່ນ?
2. ທ່ານໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດຈາກຜູ້ໃດເປັນຜູ້ທຳອິດ? ແລະທ່ານເຮັດແນວໃດ?
3. ພວກລ້ຽງແກະໄດ້ຍິນ, ໄດ້ເຫັນ, ແລ້ວຕໍ່ໄປເຂົາເຮັດຫຍັງ?
4. ເວລານີ້ທ່ານກໍໄດ້ຍິນ, ໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູຈາກຊີວິດຜູ້ອື່ນ ຕໍ່ໄປທ່ານຈະໄປບອກຜູ້ໃດ?
5. ໃນບັນດາເພື່ອນຜູງ, ຄອບຄົວຂອງທ່ານມີໃຜບໍ່ທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດ? ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ?
6. ວັນຄຣິສັມສນີນີ້ທ່ານຈະເຊີນຜູ້ໃດມາຫາພຣະເຢຊູ?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌